

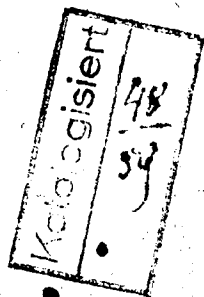
Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L. V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S,
C O E L E S T E S, M A R I N I, E T I N -
f e r n i, G r æ c è & L a t i n è e d i t i
i n v s u m p u e r o -
r u m.

L I P S I A E

A N N O

M. D. L X V I I I.

13/RST 250

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-

γοι. προμηθέως

καὶ δῖος.

DEORVM

DIALOGI. PRO-

methei & Io-

uis.

Λ Τὸν με ὦ ζεῦ. δεινὰ
 γὰρ ἦδη πέπονθα.
 ζεύς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχέω
 βαρυτέρας πένδας ἔχον-
 τα, καὶ τὸν καυκάσον ὄ-
 λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπκεί-
 μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
 πῶν μὴ φέρονον κείρεσθαι τὸ
 ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἔξοξέησθαι, ἀνθ' ὧν
 τοιαυτ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους
 ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλε-
 φας, καὶ τὰς γυναικας ἐδη-
 μιούργησας; ἂ μὲ γὰρ ἐμὲ ἔξη
 πλάτυνας ἐν τῇ διανομῇ τῇ
 κρέων, ὅσα περιεῖλη κακαλυμ-
 μμένα μοι παραθεῖς, καὶ πῶς ἀ-
 μείνω τῇ μοιζῶν σιαντῶ φυ-
 λάτῃ, τί χρὴ λέγειν; Πρ.
 οὐκοῦν ἱκανῶς ἦδη πῶς δι-
 κῶς ἐκτέτিকা, τοσοῦτον
 χρόνον τῷ καυκάσῳ προσ-
 λωμένος, τὸν κάκιστα ὀρ-
 γανίζοντα ἀπολούμενον ἀετὸν τρέ-
 φον

SOLVE ME IUPITER., grauiam enim
 iam passus sum.
 IUP. Soluam te, ais,
 quem oportebat gra-
 uiores pedicas habentem,
 & Caucasum totum
 super caput incumbentem,
 à xv i. vulturibus.
 non solum corrodere epas,
 sed & oculis carere effossis,
 Eo quod talia nobis animalia,
 homines videlicet,
 effinxeris, & ignem
 furtim surripuisti,
 & mulieres fabricaueris.
 Nam quibus me ipsum decepisti,
 in distributione carni-
 um ossa pinguedine obduta
 mihi apponens, & meliorem
 partium tibi ipsi seruans,
 quid attinet dicere? PRO. Igitur
 sufficientem iam poenam
 exolui, tantum tempus
 Caucaso affixus, pessima
 auium perditam aquilam nutri-
 ens

A

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solues Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Prometheus. PRO. Et quid plus habebis? Non enim ignoras rursus, vbi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quamnam mercedem persolues necessariam nobis existentem? P. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo n. nō. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea videris. n. verum quidam dicere. PRO. Nihil o Iupiter rei habeas cum Nerine hac: si enim ipsa grvida reddetur ex te, pætus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I. Hoc ais. expulsurus me regno. PRO. utinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολ-
λοσημερίον τοῦτο, ὃν σε δεῖ
παθεῖν. Προ. καὶ μὴ οὐκ
ἀμειδί με, λίσσῃς ὧς οὖ, ἀλλὰ
σοι μὴ ὠσω πάννυ ἀναγκά-
ον. Ζ. κατατοφίζῃ με ὡ
πορομηθεῦ; Προ. καὶ τί πλε-
ον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
δης ἐνθα ὁ καύκασός ἐστιν,
οὐδ' ἀπορήσεις δεισμῶν, ὡς
τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
εἰπὲ τρίτον, ὃν τινα μι-
δὸν ἀποτίσεις ἀγαγκῆον
ἡμῖν ὄντα. Προ. ὡς εἶπω
ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νυν, ἀξιό-
πιστος ἔσομαι σοι καὶ πρὶ
τῆς ὑπολοίπων μαντεύμε-
νος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὐ.
Προ. παρὰ τίς θέν, σω-
σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τοῦτ'
μὴ ἔγνω. τί δ' οὖν τὸ ὅτι
τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
θὲς εἶρῃν. Προ. μηδὲν ὧς οὖ
κοινωνήτης τῇ νηϊδί. ὡς
γὰρ αὐτὴ κυφορήσῃ ἐκ σοῦ,
τὸ τεχνὲν ἴσα ἐργάζεται, σι,
ἴσα καὶ σὺ ἔδρασας τὴν κερ-
γον Ζεύς. τοῦτο φῆς, ἐκπε-
θεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς; Προ.

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοι-
ούτῳ τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρετω τοιγαρ-
οῦν ἢ θέτις, σὲ δὲ ὁ ἥφαιστος
ὅπῃ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, o I v p.
Veruntamen tale ali-
quid coitus ipsius mi-
natur. I v p. Valeat igitur
Thetis, te vero
Vulcanus ob hæc sol-
uat.

Ερωτῶ καὶ δῖός.
Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὦ
Ζεῦ, συγγνωδί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὃς
ἀεχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ ἰα-
πιτοῦ; ἢ δίδτι μὴ πώγωνα,
μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιῶς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανούρ-
γος ὦν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέρον ὥς φῆς, ἐγὼ,
δίδῳτι με καὶ παιδῆσαι διανοῆς
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρατι,
εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ οὕτως
ἐπηρευῆς. ὥς τε μηδὲν ὄπῃ
ὁ μὴ πεποίνκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύ-
κνον, ἀετὸν. ἐμοὶ δὲ ὁ-
λως οὐδὲμίαν ἢ τινα
ἐραδιῶμαι πεποίνκας. οὐδὲ
σωήκα

At si quid etiam
peccavi, I v p. ignore
mihi, puer enim admo-
dum sum, & adhuc im-
prudens. I v p. Tu puer
autem Cupido, qui an-
tiquior multo Iapeto
es? An quia neque bar-
bam habes, neque can-
nos produxisti, propter-
ea etiam infans putari
cupis, senex & versutus
adeo cūllis? I v p. Quia
vero iniuria affeci te,
ego senex ille, ut tu ais,
cur me vincire quoque
cogitas? I v p. Specta o
scelette, an parua, qui
me ita ludibrio habes.
Itaq; iā nihil est, quod
me nō effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnū,
aquilā, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vici-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neq;
intel-

intellexi me etiam vxori, propter te gratior fuisse: Sed oportet me præstigiis vti ad illas et me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant moriuntur præ formidine. Cyp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, vt quæ mortales sint, aspectum tuum. Ivp. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus rantopere amant? Cv. Daphne etiam fugiebat illum, quamvis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimū teipsum exhibe, vtrique demisso capillo, eoque mitra renincto, vestem sume purpureā, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis q̃ plures sequentur, quā Bachū Mænades. Ivp. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, vt palem meipsum exhibeam. Cyp. Proinde

σωῆκα ἡδὺς γυναικί διά
σε γε θυμώδης. ἀλλὰ με
δεῖ μαγνάνειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ λυῖ ἰδῶσι,
τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
Ερ. εἰκότως οὐ γὰρ φέρουσιν ὧ ζῶν, θνηταὶ οὕσαι πλὴν
πρόσοψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
ὑπόλλω ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑάκινθος
φιλοῦσιν; Ερ. αἷ ἡ δάφνη
καὶ κείνον ἔφλυγε, καὶ τοὶ κομήτιες
καὶ ἀγρόιον ὄντα. εἰδ' ἐθέλεις
ἐπέρασος εἶναι, μὴ δῶπτεται
πλὴν αἰγίδα, μὴ δὲ τὸν κεραυτὸν
φέρει, ἀλλ' ὥς ἡδισον ποίει
σταυτὸν, ἑκατέρωθεν καθεκόμενος
βορρῆχους, τῇ μίτρᾳ τοῦτους
ἀνελημμένους. πορφυρίδα ἔχει,
ὑποδέου χρυσίδας. ὑπ' αὐλῇ καὶ
τυμπανοῖς εὐρυθμα βαίνει.
καὶ ὅτι, ὅτι πλείους ἀπολουδῆσουσί
σοι τῶς διονύσου μαινάδων. Ζεὺς.
ἀπαγε. οὐκ αὖ δεξαίμην
ἐπέρασος εἶναι, ταιούτος
ἡμύμενος. Πρ. οὐκ

ἐν οὐδὲν ζῶ, μήδ' ἐγὼ θέλω.
 ἔφθιαν γὰρ τὸ γὰρ. Ζ. καὶ ἀλλ'
 ἐγὼ μὲν, ἀπαρμονέστερον δ'
 οὐτ' ἔπι τυχαίην. ὅτι τού-
 τοις αὐτοῖς ἀφίημι σι.

Διὸς καὶ Ερμῆ. Ζ.

Τί τὸ ἰνάχου παῖδα
 τί τὸ καλὸν οἶδα ὃ Ερμῆ.
 Ερ. γαί, τί τὸ λέγεις. Ζ.
 οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἔστιν,
 ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τρέστι-
 ον τοῦτο. τί τρέπῃ δ' ἐν ηλ-
 λάδι; Ζ. ζηλοτυπήσασα ἡ
 Ἥρα μετέβαλλεν αὐτήν. ἀλ-
 λά καὶ καὶνὸν ἄλλο τι δεινὸν
 ὅππῃ μετὰ τῇ κακοδαί-
 μοσι. βουκόλον τινὰ πολυόμ-
 ματον Ἀργὸν τοῦνομα ἐπέση-
 σεν, ὃς νέμει τί τὸ δάμαλιν,
 αὐπνος ὢν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς
 χρὴ ποιεῖν; Ζ. καλὰ πλάμινος
 ἐς τί τὸ νέμειαν, ἐκεῖ δ' ἐπὶ οὐ
 Ἀργὸς βουκολεῖ, ἐκείνον μὲν
 ἀποκλίνον. τί τὸ ἰὼ διὰ τὴν
 λάγους ἐς τί τὸ Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν, ἴσιν ποίησον. καὶ τὸ
 λοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεί, καὶ
 τὸ γαῖον ἀναγέτω, καὶ τοῦ ἀνέ-
 μους

de & amare nolis. Facili-
 us enim istud certe est.
 Ivr. Quin amare quidē
 volo, minore autem ne-
 gotio illo potiri. Atque
 ob hæc nūc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
 pulchram nosti Mercuri
 M & K. Etiam, Io dicis.
 Ivr. Non amplius puella
 illa est, sed iuueca. M & K.
 Monstruosum hoc. Quo-
 modo mutata est? Ivr.
 Zelotypia mota Iuno,
 trāsformauit ipsam. Sed
 & nouum aliud quod-
 dam malum insuper ex-
 cogitauit. Infelici illi
 bubulcū quendam mul-
 tioculum, Argum nomi-
 ne, custodē addidit, qui
 iuuentam pascit, insom-
 nis ac peruigil ipse exi-
 stens. Mer. Quid igitur
 nos oportet facere? Ivr.
 Deuolans in Nemeam
 syluam illic alicubi Ar-
 gus pascit, illū quidem
 interficito. Ipsam vero
 Io per pelagus in Aegy-
 ptum abducens, sim fa-
 cito, & de cætero p Deo
 ab incolis habeatur, Ni-
 lumque attoliat, & ven-
 tos

ios immittat, & præterea
navigantes seruet.

μους ὀπιμιπέτω, καὶ σα-
ζέτω τοὺς πλεοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age δ Ganymedes,
Peruenimus enim quo
oportebat, osculare me
iam, ut videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neque alas, qua-
lis videbar tibi modo,
cum volucris esse appa-
rebam. G A. Mi homo. an
non aquila modo fuisti,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili? Quo pa-
cto igitur alæ illæ abla-
te tibi sunt? tu verd ipse
alius quispiam subito ap-
pares. I V. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule, neque aquila,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? I V P.
Solū ἄνιμ illū existimas
Deum? GAN. Etiā. Atque
adeo sacrificamus ipsi,
coleatum hircū ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδης, ἦκο-
μεν γὰρ ἐνθα ἐχρίω, φίλησόν
με ἥδη, ὅπως εἰδῆς ὡς ἐτι ῥά μ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὀξείας, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πῶτος εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, οὐκ αἰ-
τὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπλά-
μενος ἠερασάς με ἀπὸ μέσου
τῷ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερὰ ἐκείνά σοι ὤξιστον
ἦκε, σὺ δ' ἄλλος ἥδη ἀνα-
πέφηνκας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἄνθρωπος, ὃν ὀρέας ὦ μερῶ-
κιον, οὔτε αἰετὸς. ὃ δ' πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὕτως εἰ-
μι, πρὸς τὴν καρὸν ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πάν' ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγλα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; Γα. ναί. καὶ δύουλό γε
αὐτῷ ἐνοεχὴν τράγον ὅππ' τὸ
ἐπὶ

πῶς αὖτε ἀγορεύεις, ἔνθα ἔση-
 κε. σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργα-
 ρῷ τῷ ὄντος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀπαπᾶς ποιουῶτος; Γ. σὺ
 ὦ βέλεις φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον
 κατέχευας ἡμῶν πλὴν πολλῶν
 χάλαζαν, ὃ οἰκῆιν ὑπὲρ αὐτῶν
 λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸ ψέγον,
 ὃ τὴν κρήνην ὃ πατὴρ ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; ἰδὲ
 ὅς πορθέατα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 ηρπάσαντο ἡδὲ κέρημοις ὅππῃς
 σθένες. Ζ. ἐτί γὰρ μέλει σοι τῶν
 πορθέατων ἀθανάτων; Γ. ἔφημι μέ-
 νω, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ συνεισομύω μὲν
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
 ξῆς με ἡδὲ εἰς τὴν ἰδίαν ἰήμε-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τινα
 αἰὶς εἶλω αὖτὶ θεοῦ γεγενη-
 μένος. Γ. ἀκούω· ὅπῃς ἡγήσῃς με
 ὁ πατήρ, καὶ ἀθανάτησσι μὴ σύ-
 ρισκων, καὶ πληγὰς ὑστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποιε-
 νόν. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ὑφίσταί σοι; Γ. μὴδαμῶς.
 ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiararius quispiā vide-
 ris mihi esse. IVP. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiā
 arā vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet at-
 que tonantis, & fulgura
 facientis? GAN. Tu te o-
 ptime vir ais esse, qui
 paulo ante effudisti no-
 bis copiose grandinem,
 qui habitare supra nos
 diceris faciens litrepitum
 cui arietem pater sacri-
 ficauit. Denique quidnā
 improbe tentāre me sur-
 sum rapuisti rex Deorū?
 Iam vero & oues fortasse
 lupi diripuerunt, de-
 sertas illas inuadendo.
 IVP. Adhuc enim curae
 est tibi ouium immorta-
 li factis, & hic conuersa-
 turo nobiscum. GAN.
 Quid dicis? An nō dedu-
 ces me tandē in Idā ho-
 die? IVP. Nequaquā, quo-
 niam frustra aquila fuis-
 sem pro Deo factus. GA.
 Igitur inquireret me pa-
 ter, & indignabitur non
 inueniens, verbeque
 post capiam, relinquent
 ouile. IVP. Vbi ille vide-
 bit te? GAN. Nequaquā,
 A 5 des-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircū ab ipso immolatū iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt cæteris in pascua. I V P. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque id ipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim coelestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A Si vero ludere cupiā, qs colludet tecum? in Ida enim multi coætaneeramus. I V P. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinē, & astra galos

valde

ποθῶ γὰρ ἦδ' αὐτόν • εἰδ' ἂν πᾶξίς με, ὑποχρούμαι σοὶ καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρείον τιθήσιδαι λύτρα ὥστε ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετὴ τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς τῶν νομῶν. Ζ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὄντι, καὶ ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔστι. ἀλλ' ὦ γανύμηδεις, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπιλάθου αὐτ' ἢ ποιμνίου καὶ τῆς ἰδῆς. σὺ γ' ἦδ' ἂν γὰρ ἐπουρανίος εἶ, πολλὰ δὲ ποιήσεις ἐν τοῦθ' ἐν καὶ τὴν πατέρα, καὶ τῶν πατρίδα, καὶ αὐτὴ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίνῃ. τῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐγχεῶν. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιπον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἦν γ' παῖς γὰρ ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξει ταί μοι; ἐγὼ γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώῳ ἤμην. Ζ. ἔχῃς καὶ νῦν ταῦτα ἢ συμπαίζόμενόν σοι τῦτον ἔρωτα, καὶ ἀπραγάλους μάλα

μάλα πολλούς. θάρξει μέ-
 γον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι. καὶ μηδὲν
 ἐπιπόθει τ' κάτω. ΓΑ. τίς ὅ-
 μιν χεήτιμος αὖ θυοίμην; ἢ
 ποιμαίνην κἄνταυθα δειῆς;
 Ζεὺς. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχρήσθης, καὶ
 ὅτι τῷ νέκταρος τιτάξῃ, καὶ
 ὀπιμελήσῃ τ' συμποσίου. Γ.
 τῷτο μὲ οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ
 ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 ναδύναμι τὸ κισσύριον. Ζ. ἰδού
 πάλιν οὗτος γάλακτος μνη-
 μονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήσας οἶεται. ταυτὶ δ' οὐρα-
 νὸς βεῖ, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἑ-
 φλυ, τὸ νέκταρ. ΓΑ. ἥδιον ᾧ
 ζεὺ τῷ γάλακτος; Ζ. εἴσῃ
 μετ' ὀλίγον, καὶ γυντάμενος,
 οὐκ ἔτι ποθήσῃς τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήσομαι δὲ ποῦ τ' νυκλὸς;
 ἢ μετὰ τ' ἡλικιώτῃ ἑταίρῳ; Ζ.
 οὐκ ἀλλὰ διὰ τῷτό σε ἀνέ-
 πασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν.
 Γ. μόνος γὰρ ἂν δύναίμην, ἀλλ'
 ἥδιον σοι καθεύδην μετ' ἐμοῦ.
 Ζ. καὶ μετὰ γε τοιούτῳ, οἷός ἐστι
 σὺ Γανύμειδος, οὕτω καλὸς;
 Γ. τί γάρ σε πρὸς τ' ὕπνον ὀνή-
 σι τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-
 γητρον

valde multos. Confide
 solum, & lætus sis, & ni-
 hil desideres inferorum
 GAN. Quid vero vobis vi-
 tilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vi-
 num, & ad nectar paulo
 post ordinaberis, & pro-
 curabis conuiuiū. GAN.
 Hoc quidē non difficile,
 scio enim vt oporteat es-
 fundere lac, & coronare
 poculum pastorale. IVP.
 Vide, rursus hic lactis
 meminit, & hominibus
 se ministrare putat. Hoc
 vero cælum est, & bibi-
 mus, quemadmodum di-
 xi, nectar. GAN. Dulci-
 us o Iupiter lacte? IVP.
 Scies post pusillum, &
 quum gustaueris, non
 amplius desiderabis lac.
 GA. Porro vbi dormiam
 nocte? An cum coxtaneo
 Cupidine? IVP. Non, sed
 ob hoc te rapui, vt simul
 dormitremus. GAN. Solus
 enim non possis, sed sua-
 uius dormire mecū? IVP.
 Profecto cum tali, qua-
 lis es tu Ganymedes sic
 pulcher. GAN. Quid e-
 nim te ad somnum iuua-
 bit pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam inci-
 tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsum somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormituum sæpiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I v p. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculâte. I v p. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ οὐγε πατρὸς ἤχθητό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἔωδιν, ὡς ἀφείλον αὐτὸν τὸν ὑπνον, σπριφόμενος καὶ λακίλων, καὶ τι φθειρόμενος μεταξὺ ὅποτε κατεύδοιμι. ὥς ἐπαρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπε με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τῆτο, ὡς φῆς, ἀνέστησάς με, καταδείναι αὐτῷ ἐς τὴν γῆν, ἢ τῶρά γε ἔξεις ἀρχεπνῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σιωπῶς σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀρχεπνήσαιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατιλέσω πολλάκις, καὶ περιπίσσω. Γα. οὐκ οὐκ εἰδείς. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλουῦντος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί πράξεις. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτόν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πάντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἶνοχόησοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκύφον.

Hec

Ηρα. καὶ Διός. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μεράκιον τοῦτο
ὦ ζεῦ, τὸ φρέγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης
ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες,
ἔλαβόν μοι προσέχεις τὸν
νυῦ. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφε-
λές οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
ἐγὼ δὲ ἔμην ταῖς γυναῖξι
μόνας χαλεπὴν σε εἶναι,
ὅπως αὐτὴν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
Ηρα. οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εἴ ποι-
εῖς, οὐδὲ ὀρέποντα σεαυτῷ,
ὅς ἀπάντων θεῶν διασότης
ᾧ, ἀπολιπὼν ἐμὲ πῶς νόμος
γαμετῶ, ὅπῃ πῶς γυνὴ κά-
τει μοιχεύσων, χευσίον ἢ
ταῦρος ἡνύμενος. πῶς ἀλλ'
ἐκεῖνα μὲν σοι, καὶ ἄν ἐν γῇ
μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
τὶ παιδίον ἀρπάσας, ἀνέ-
πης ὦ ἡμναύταίς διῶν. καὶ
συνικεῖ νῦν ὅπῃ κεφαλὴν
μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦ
δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἡ πό-
ρεῖς οἰνοχόων; καὶ ἀπι-
γορεύκασιν ἄρα ἥτε Η-
ρα καὶ ὁ Ἡρακλῆς διακονού-

Ex quo adolescentu-
lum hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab Ida
rapiens huc adduxi-
sti, minus aduertis mihi
animū. Iov. Etiā ob hunc
Iuno Zelotypa iam es
simplicem adeo, & mini-
me molestum. Ego vero
putabam mulierib. solis
difficilem te esse quæcū-
que conuersantur mecū.
Iov. Neque illa quidem
recte facis, nec conueni-
entia tibi ipsi, qui omnium
deorum dominus existēs,
relinquens me legitimā
uxorem, in terram de-
scendis. ibique adulteria
exerces in aurū vel tau-
rum conuersus. Verum-
tamen illæ mulieres tibi
in terra manent. Ideo
autem hoc puero rpto,
etiam in cœlum subuo-
lasti, Deorum generosif-
sime, & nunc ille nobis-
cum habitat, ante ocu-
los mihi adductus quasi
æmulus, scilicet ut po-
cillaretur tibi, sic enim
aiunt. Itane vero care-
bas pocillatoribus? Aut
defecti adeo sunt & He-
be et vulcanus ministran-
do?

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibis, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I v p. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cōmittam ipsū, quo & te osculetur, non amplius accu-

μενοι; σὺ δὲ καὶ πῶς κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρῶντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογυτάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν πῶς κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθάδε προσήεμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλῇς. παρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποδέμενος πῶς αἰγίδα καὶ τὸν κεραινὸν, ἐκάθησο ἀσπραγλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικαῦτον καθήμενος. πάντα οὐκ ὁρῶ ταῦτα, ὥς τι μὴ οἷα λαμβάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μετὰ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδιον αἰετοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ἢ γοῦν ὁπότε αὐτῷ πᾶσι φιλή-

φιλήσαι σε, ἐκέτι μέμνη μοι,
 ποτιμώτερον ἢ γέλαρος οἰ-
 μῶν τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδερασῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ
 ὅ μὴ οὕτω μαρτυρῶ, ὥς τὰ
 χεῖλη προσενγκεῖν τῷ μαλ-
 θακῶ τέτρ' φρυγί, οὕτως ἐκ-
 τεθλυμῶν. Ζ. μή μου λοιδο-
 ρῶς ὁ ἡμνασιόατης τοῖς παιδι-
 κοῖς. οὐτοσί γ' ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρεβας, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι
 ὅ εἰπῇν, μή σε παροξύνῃ
 ὀμπέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτ' ἐμοῦ ἕνεκα μέμνησο
 γουῶ, οἷά μοι διὰ τ' οἶνοχόον
 τῷτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ἐκ. ἀλ-
 λά τ' ἡφαιστον ἔδδ' ἢ σὸν υἱὸν
 οἶνοχρεῖν ἡμῖν χολαλύνοντα, ἐκ
 τ' καμίνου ἤκοντα, ἐτι τ' σπιν-
 θήρων ἀνάπλεον, ἄρτι πλὺ
 πυράραυ ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς πλὺ
 κύλικα, καὶ ὀππωσαμβόους
 φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηνθα-
 λωμένην τὸ πρόσωπον; ἡδέ-
 ως ταῦ-

accusabis me, quod os-
 culum illius præstanti-
 us nectare puto. I v n.
 Pædiconum verba hæc
 sunt. Ego vero non ita
 insaniero, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effe-
 minato. I v r. Ne conui-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suavior
 & desiderabilior, nolo
 autē dicere amplius, ne
 te magis irriterem. I v n.
 Vtinam vero & in ux-
 orem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur,
 qualibus mihi, pro-
 pter egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. I v r. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc faucibus
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præfuligine quæritota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque mul-
tum etiā pocillator iste,
inhonestat deorum con-
uiuium, nonne? Gany-
medes autem hic iterum
in Idam hinc ablegan-
dus est, quippe purus ac
candidus est, & digitos
habet roseos, etiam sci-
te porrigit poculum, &
quod te omnium mor-
det maxime, osculatur
dulcius ipso nectare. Iu-
no. Nūc tibi & claudus
o Iupiter, Vulcanus est,
& refertus fuligine, ac
qua nausea afficeris, cum
aspicis ipsū, ex quo for-
mosum & capillatum is-
tum Ida enutrit. Olim
autem non videbas ista,
neque tū fauillæ, neque
fornax ipsa absterrebat,
quo minus biberes illo
porrigente. Iu p. Aegri-
tudine Iuno te ipsam af-
ficis, nihil aliud agis, &
mihi amorem eo magis
incendis, quia zelotypa
es. Quod si vero grau-
ris a puero formoso ac-
cipere poculū, tibi qui-
dē filius ministret potū.
Tu vero Ganymedes mi-
hi soli redde calicem, &
cum quolibet bis oscula-
re me, & cum plenū por-
rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ ἐμὲ παρὰ
πολὺ ὁ οἶνοχόος κείνός ἐμ-
παρέπῃ τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καταπιμ-
πτός αὐτίς ἐς τὴν ἰδίαν. κα-
δαρς, γὰρ, καὶ ἑσδοδάκτυλος,
καὶ ὀψιταμένος ὀρέγει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα,
καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ χαλὸς ὦ ζεῦ ὁ
ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλου μετός ἐστι, καὶ
ναυτιᾶς ὀρέων αὐτὸν, ἐξ ὅτου
τὴν καλὴν κομήτην τοῦτον ἢ
ἴδῃ ἀνέθρεψε, πάσαι δὲ οὐχ
ἐάρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
θήρες, οὐδ' ἢ κάμνος ἀπέβε-
πὸν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
σταυπλῶ οἱ δὲν ἄλλο. καὶ μοι
ὀπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζήλο-
τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ
ἐκπομα, σοὶ μὴ ὁ υἱὸς οἶνο-
χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου πλὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστῃ δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γῃς.

γαις, ὅλ' αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οἰμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Iunonis & Iouis.

Τὸν Ἰξίωνα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεὺς; ποῖον τινα τὸν τρέπον ἡγῇ; Ζεὺς. ἀνθρώπον εἶναι χρεστὸν ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ αὖ σωλὺν ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιος ὅστις ὕβρις ἴς γε ὤν. ὥςτε μηκέτι σωθῆσω. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρις; καὶ γὰρ οἶμαι καὶ μὲ εἰδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχμῶμαι ἐπείν αὐτό. τοιοῦτόν ὅστις, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις αὖ, ὅσον καὶ αἰχρεῖς ἐπιχειρήσει. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; σωίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰχρεόν, ὅπερ αὖ ὀκνήσεις ἐπείν. Ἡρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τινα

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? Iv. Hominé esse vtilé Iunō, & combibonem, none nim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuio foret. Iv n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuerteretur nobiscum. Iv. Quid auté contumeliz intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. Iv. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitavit aliquā ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. Iv n. Ipsam me, non aliam

quampiam Iupiter, longo iā tempore. Ac primum quidem ignorabā quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iā ipso bibere. Et capiēs osculabatur inter ea, & ad oculos admovebat, & rursus prospexit in me intēdebat, hæc intelligebā amatoria esse, & multo quidem tempore verēcundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantē, & ad genua provolutum, obturatis auribus. ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abii ut tibi dicerē. Tu vero ipse vide, quōdo explores virum. I. Euge, sceleratus ille in me ipsum, & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est nectare. Cæterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὁ Ζεύς, πολλὴν ἤδη χεῖρον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουσα τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτινὲς ἀφαιῶσα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ ἔστιν καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ ἔπειτα ποιοῦσα παραδοίῳ τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἦν ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε. καὶ αὐτῷ ἀφαιῶσα ἐς ἐμέ, ταῦτα ἤδη συνίλυ, ἐρωτικά ὄντα. καὶ ὅτι πολλὸν μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ὦμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἔπειτα καὶ λόγους ἐτόλμῃ μοι προσεγγεῖν ἐγὼ μὲν ἀφῆσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, προκυλινδούμενον, ὅπως φραζομένη τὰ ὄντα ὥς μηδὲ ἀκούταιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἐκείνουτος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὖ γὰρ ὁ κατέρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχει ἤν' Ἡρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεδήδην τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἱτοί,

ἄνθρωποι, καὶ πᾶσι τῷ ματρὶσι φι-
 λάνθρωποι, οὐ γὰρ καὶ συμπτώ-
 τας αὐτῶν ἐποίησά μιν. συ-
 γνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὁμοία
 ἡμῖν καὶ ἰδόντες οὐρανία κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαύσαι
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίαιον τί ὄζει, καὶ οὐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
 Ἡρα σοὶ μὲν καὶ πάνυ οὕτως
 γὰρ διαπότεις ὄζει, καὶ ἄγει-
 σε, καὶ φέρει τῆς ῥιπῆς, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῶν,
 ἔρθα αὖ ἡγήται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ῥαδίως, ἐς ὅτι αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅλως κλῆμα καὶ πα-
 ρὰ τοῦ ἔρωτος σὺ γὰρ, καὶ νυνὶ
 πρὸ ἱξίονι, οἶδα, καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτι καὶ
 αὐτὸς μοιχεύτας ποτὲ αὐτῷ
 πλεῖν γυναῖκα, ἢ σοι τὸν πε-
 ρίθου ἔτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ μέμνησαι ἐμείνων, ἔτι
 ἐγὼ παίζα ἐς γυνὴν κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἶδα ὁ μοι δοκεῖ
 περ τοῦ ἱξίονος; κολάζειν
 μὲν μηδὲ μᾶλλον αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 nū, qui quidem & conui-
 uatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur ve-
 nia sunt, si bibentes si-
 milia atque eadē nobil-
 cum, deinde & aspic-
 entes cœlestes istas for-
 mas, & quales nunquam
 viderunt in terra, concu-
 piuerunt frui illis, amo-
 re capti videlicet. Est
 autem amor violentum
 quiddam, & non homini
 bus solum imperat, sed
 & nobis ipsis, interdum.
 I v n. Tuus quidem &
 valde hic dominus est, &
 ducit te, & fert naso (ve-
 aiunt) trahens, & seque-
 ris ipsum, quocunque
 duxerit, & te immuta-
 ris facile, in quocunque
 iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es
 tu. Et nunc Ixioni scio,
 quod ventam tribuis, ve-
 qui & ipse adulterio co-
 gnoueris aliquando illi-
 us vxorem, quæ tibi Pi-
 rithou peperit. I v. Ad-
 huc enim tu meministi
 illorum, si quid ego Iasi
 in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-
 B a qua-

quaquam, neque à conuiuiò extrudendum esse rusticum enim foret. Sed quia amat, & ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. I v. Quidnam o Iup. metuo enim, ne & tu contumeliosum aliquid dicas. I v p. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium & ille vigilat (ut par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistit, putans se consecutum esse desiderium. I v n. Apage, ut nūquam quicquàm tempestiuum illi contingat, quādo ea ita, quæ supra ipsū sunt, concupiscit. I v p. Attamē patere o Iuno. Quid enim adeo prauè tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congregitur? I v. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me cōmittet propter similitudinem. I v p. Nihil istud dicis, neque enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neque tu nubes. Ixion autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμπόσιου. σκαῖον γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὡς φησ, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάχει. Ηρα. τί ὧ ζεύ; δέ- δια γὰρ, μήτι ὕβρισικόν καὶ σὺ εἶπης. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλά- σάμενοι αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπεί- δ' αὖ λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ- κείνος ἀρχυπνεῖ ὡς τὸ εἶκος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακάλα- κλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύσαιο ἀνιώμε- νος, αἰνθεὶς τετυχηκέναι τῆς ὀπθυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ ὥρασι ἴκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐτὸν ὀπθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπόμενον ὧ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάλαις δει- νὸν ἀπὸ τοῦ πλάσμα- τος εἰ νεφέλη ὁ ἰξίων συ- τέσαι; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ πλὴν ὁμοίτη- τα. Ζεύς. οἶδ' ἐν τοῦ- το φησ. οὔτε γὰρ ἡ νε- φέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αἶψ. οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων μόνον

μόνον ὁ πατηθήτι). Ηρα.
 ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι
 ἀπειρέκαλοί εἰσιν, αὐχίται
 κατελθὼν ἴσας, καὶ διηγέ-
 σιται ἅπασι, λέγων συγ-
 γεγμῆσθαι τῇ Ηρα, καὶ σύλ-
 λικτρος εἶναι τοῦ Διὸς. καὶ
 σου τόχα ἐρᾷ με φήσκειν
 αὐτοῦ. οἱ δ' αἰσχύονται, καὶ
 εἰδότες ὡς νεφέλη σωλῶ.
 Ζεύς. οὐκοῦν ὡς τι τοῦτον
 εἶπας, εἰς τὴν ἄδην ἰμπεσὼν,
 προχῶ ἄθλιος προσδεθείς,
 συμπεριγεχθῆσεται μετ' αὐ-
 τοῦ αἰὲς, καὶ πόνον ἅπαν-
 τον ἔξει, δίκην διδὼς τοῦ-
 το ἔρωτος. Ηρα. οὐ γὰρ δεῖ-
 νόν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λαυχίας.

Ἀπόλλωνος καὶ

Ἥφαιστου.

Εἰσακας ὦ Απόλλων τὸ
 τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι
 τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ
 προσγελαῖσάτι, καὶ δηλοῖ τι
 ἔδῃ ὡς μέγα ἀγαθὸν ὑποβη-
 σόμενον; Ἀπο. ἐκείνο γὰρ φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
 I v n. Sed (vt omnes ho-
 mines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens
 forsitan, & narrabit om-
 nibus , dicens , coisse
 cū Iunone, & Iouis riu-
 lem esse, forsitan etiam
 dixerit , me ipsum ama-
 re , illi vero credetur ,
 quando nō viderunt quo
 modo cum nube coierit.
 I v p. Igitur si quid tale
 dixerit, in inferum præ-
 cipietur, ac rotæ miser
 alligatus , cum ipsa per-
 petuo circumuoluetur ,
 & laborem nūquam ces-
 saturum sustinebit , pœ-
 nas videlicet has pro a-
 more dependens. I v n.
 Nō enim graue hoc qui-
 dem, ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
 cani.

Vidistin' Apollo Maiz
 infantulum illum, nu-
 per genitum , vt formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddā præ se fert, quasi
 in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. A p o.
 Illumne ego infantem
 B 3 dicam,

dicam, o Vulcape, aut in magnum aliquod bonū euasurum? qui ipso lapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam V v l. Et quē adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martē nam & huius subtraxit clam e vagina gladium; ut interim de meipso nō dicam quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dū mouebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. V v l. Atqui venit iam pridē. A p o. Quid igitur habes ne omne fabril instrumentum, nec dum quicquam illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo. A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipem nō video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iā

tum

βρέφος ὃ ἠφαίει, ἡ μέγα ἀγαθόν, ὃ τοῦ ἰαπίτοιο προσβύτερόν ὄν, ὅσον ἐν τῇ παουρυγίᾳ; ἠφαί. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δυνάτο ἀρετίτοπον ὄν. Ἀπολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ πῶς τρέλαιναν ἐκλεΐεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ ὀξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ ἤρ' βελῶν. ἠφαί. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μέγας ἐμινεῖτο ἐν τοῖς παργαίοις; Ἀπολλ. εἶσθ' ὃ ἠφαίει, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ἠφαί. καὶ μὴ προσῆλθιν ἥδη. Ἀπολλ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπώλειν αὐτῶν; ἠφαί. πάντα ὃ Ἀπολλων. Ἀπολλ. ὅμως ὀκνέειν ἀκρεβῶς. ἠφαί. νῆ Δία πῶς πυράζειν οὐχ ὀρῶ. Ἀπολλ. ἀλλ' ὅφρα αὐτῷ σου ἐν παργαίοις τοῦ βρέφους. ἠφαί. οὕτως ὀξύχεις ὄν, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ὀκμιλε-

μιλετήσας τῷ κλεπτικῷ ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλουῦτος ἤδη τρυφάλα
 καὶ ὀπίσσωχα. ὁ δὲ καὶ δια-
 πονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατεπάλαυσεν αὐ-
 τὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὰ πόδι. ἔτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
 ψε, προσπιτυξαμένης αὐτὸν
 ὅτι τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κί-
 ραντος κῖς, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, καὶ κείνον αὖ ὑφείλε-
 το. Ἡφαισ. γοργὸν τινα
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. οὐ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ἡφαι. τίς, τοῦτο τι-
 μαίρεσθαι ἔχεις ; Απολ.
 χαλάνῳ που νεκρὸν αὐ-
 ρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 σωσισῆξάτο. πῆχεις γὰρ
 ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα καλάμους ἐμπή-
 ξας, καὶ μαγάδιον ὑποδεῖς,
 καὶ ἐντετάμενος ἐπὶ χρο-
 δας

tum meditatus esset fur-
 randi rationem? A P O.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iamar-
 gura ac volubilia qua-
 dam. Atque hic etiam
 ministrare nobis vult.
 Heri autē vocato ad se
 Cupidine, statim illum
 palzstra superavit, nes-
 cio quo pacto pedes illi
 subtrahens. Deinde cum
 a cæteris laudaretur, in-
 terea Veneri surripuit
 cingulum, cum illa am-
 plexata ipsum fuisset ob
 victoriam, Ioue autem
 ridente, sceptrum illius
 sustulit, & nisi gravius
 fuisset, & plus ignis ha-
 buisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. VVL
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A P O. Quinimo
 & Musicū præterea. VVL
 Vnde nam huius rei cō-
 iecturam facis? A P O.
 Testudine mortua alicu-
 bi inuenta, instrumentū
 ex ea compactum dedie.
 Brachiis enim adapta-
 tis, & iugo super inducto
 deinde calamis (chorda-
 rum ansulis videlicet) in-
 fixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atque inde se-
ptem chordis suspensis
& intentis, iucundum a-
deo quiddā modulatur,
& concinnum, ut ego
quoq; illi iam inuideam,
qui iam olim personan-
do citharā me exerceo.
Cæterum ipsa Maia il-
lud quoq; dicebat, quod
neq; in cælo noctu ma-
neret, sed præ nimio a-
gendi studio, ad inferos
vsque descenderet, fura-
turus scilicet etiam inde
aliquid. Alatus autē quo-
que est, ac virgam quan-
dam apparuit, mirifi-
cam potestatem ac vim
habentem, qua animas
euocat, & educit mor-
tuos. VVL. Ego illā dedi
ipsi, ut esset quasi ludi-
crū. A P O L. Proinde &
mercedem istam tibi re-
tulit, forcipem videli-
cet. VVL. Recte sane ad-
monuisti, quare ibo, ut
illum recipiam, sicubi,
ut ais, inter inuolucra
in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet fa-
cere, Iupiter: venio e-
nim ita ut iussisti. secu-
rim

δὰς, μελωδῆι παῦ γλα-
φυρὸν ὧ Ἡφαίει, καὶ ἐναρ-
μόνιον, ὡς καὶ μὲ αὐτῷ
φθονεῖν τὸν πάλαι κυθα-
ρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε
δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μὴναι
τὰς νύκτας ἐν τῷ αὐρανῷ,
ἀλλ' ὑπὸ πειρηγίας ἄρει
τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων
τί κακῆιδεν δηλαδὴ. ὑπὸ
πίερος δ' ὄρεϊ, καὶ ῥάβδον
τινὰ ποιοῖνται θαυμασί-
αν τῷ δυνάμιν. ἡ ψυχα-
γωγῆι, καὶ κατὰγει τοὺς
νεκροὺς. Ἡφαίς. ἐγὼ
ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παί-
γγιον εἶναι. Ἀπολ. τοι-
γαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν
μιθὸν τῷ πυράρῃαν.
Ἡφαίς. οὐ γὰρ ὑπέμνησας.
ὥς βαδιοῦμαι ὑποκλιόμε-
νος αὐτῷ, εἶπου ὡς φῆς,
εὐρεθεῖν ἐν τοῖς παρὰ γά-
νοις.

Ἡφαίς καὶ Διός.

Ἡφαίτος.

Τί με ὧ Ζεῦ δέῃ ποι-
εῖν; ἢ καὶ γὰρ ὡς ἐκέλευσας,
ἔχων

ἔχων τῇ πέλεκυν ὀξύτατον,
 ἢ καὶ λίθους δέοι μὲν πληγῇ
 διατιμῆν. Ζ. οὐ γὰρ Ἡφαιστε-
 ῖς ἀλλὰ δέειέ μου τὸ κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατενεγκών. Ἡφαι-
 στεῖς μου εἰ μέμνηται, πρὸς αἴ-
 τε δ' οὐκ ἄλκιυτος, ὅπως δέ-
 λης σὸν γενέας. Ζ. διαστειλῶ αἰ-
 μοὶ τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπεθῆ-
 σης, οὐ γὰρ πρῶτον ὀργίζομέ-
 νου πειράσῃ μου, ἀλλὰ καὶ
 καθικνεῖσθαι παρὶ τῇ θυμῷ,
 μὴ δ' μέλλῃς. ὑπόλλυμαι γὰρ
 ὑπὸ τῷ ὀδύγων, αἰ μοὶ τὸ ἐγ-
 κεφαλὸν ἀναστέφουσιν. Ἡ-
 φαι. ὅρα δ' ὅσον, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμιν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέλε-
 κὺς ὅστις, καὶ αἰ ἀσπιδί, οὐδ' ἔτι
 πῶς εἰλεθίαν μαιώσεται σι.
 Ζεύς. κατένεγκε μένον δ' Ἡ-
 φαιστε δαξέων. οἶδα γὰρ ἐγὼ
 τὸ συμφέρον. Ἡφαιστος. ἄ-
 κων μὲν, κατοίσω δέ. τί γὰρ
 καὶ ποιεῖν, σοὶ κελεύοντος;
 τί τοῦτο; κερὶ ἔροπος;
 μέγα δ' Ζεὺς κακὸν εἶχες ἐν
 τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γοῦν
 ὀξύθυμος ἦν, τολικαύ-
 τῳ ὑπὸ τῷ μινύγγα
 παρ-

rim habens acutissimā,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu dissecare. I v r.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas par-
 tes. V v l. Tentas me, non
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v r i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me ex-
 perieris non nunc primū
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter,
 & p̄senti animo, neque
 cūctari, Perco enim prae
 doloribus, qui mihi ce-
 rebrum inuertunt. V v l.
 Vide Iupiter, ne quid
 mali faciamus. Acura e-
 nim securis est, & non
 absque sanguine, neque
 etiā ad Lucinae morē, ti-
 bi obstetricabitur. I v r.
 Incute modo Vulcane au-
 dacter. Ego enim noui,
 quid sit conducibile.
 V v l. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam. Quid
 enim agat aliquis, te in-
 bente? quid hoc? puel-
 la armata? magnū o Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum
 B s virgi-

virginem viuam nutrien-
 ens, idq; armatā, nimirum
 castra, non caput habuisti,
 non aduertens. Hæc verò etiā
 saltat, & cum armis tripudiat,
 clypeum concutit, ac hastā
 vibrat, & quasi quodam
 furore concitatur. Et quod
 maximum est, formosa admodum,
 ac maturis nubilis annis,
 breui adeo iam facta est, cereuleos
 quidem oculos habens, sed tamen
 & huic gratiā addit galea. Quare
 o Iupiter, obstetrican-
 di præmium hoc mihi refer,
 desponde mihi illā. I v r. Impossibilia
 petis Vulcane, perpetuo enim
 virgo manere vult. Ego certe,
 quantum in me est nihil repugno. Vni-
 Hoc volebā. Reliquum quod
 est ipse curabo. Ac iam simul
 rapiā ipsam. I v r. Si tibi facile
 adeo hoc, facias licet. Veruntamē
 illud scio, quod amas ea, quæ
 tibi contingere nequeunt.

Nortuni & Mercurij-

Licet ne Mercuri, conueni-

παρθέρον ζωογονῶν, καὶ
 τὰυτα ἐνοπλον. ἥπου στρα-
 τόπεδον, οὐ κεφαλῇ ἐλε-
 λήθεις ἔχων. ἡ δὲ παρθῆ,
 καὶ πυρρῆχιζει, καὶ πύθ
 ἀσπίδα τινάσκει, καὶ τὸ δό-
 ρυ πάλλει, καὶ ἐκδουσιᾷ.
 καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πά-
 ρυ καὶ ἀκμαία γιγνένται
 ἥδ' ἐν βράχει. γλαυκῶ-
 πιδ μὲν, ἀλλὰ ποσμεῖ καὶ
 τοῦτο ἡ κέρυς. ὥστε ὃ ζεῦ
 μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγυή-
 σας μοι αὐτῇ. Ζεὺς. ἀδύ-
 νατα αἰτῆς ὃ Ἡφαιστ.
 παρθέρος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
 ρειν, ἐγὼ γοῶ τὸ γι' ἐπ' ἐ-
 μοῖ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡ-
 φαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην.
 ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
 ἥδ' ἐν συναρπάσῳ αὐτῇ.
 Ζεὺς. εἰ σοι ῥάδιον οὕτω,
 ποίει. πάλιν οἶδα, ὅτι ἀδύ-
 νάτων ἐρεῖς.

Πόσφδων Ⓞ καὶ
 Ερμού.

Εἰν ὃ Ερμῇ νῦν ἐντυ-
 χεῖν

χῶν τῷ Δίῃ; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὧ Πόσειδον. Ποσειδ.
 ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
 ἄκακρον γάρ. ὅςτι οὐκ. αὖ
 ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μὴν τῇ Ἥρῃ
 σαύεσιν; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τιροῖόν τί ἔστι. Ποσειδ. συν-
 ἱήμι. Γαυμήδης ἔνδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
 πῶθεν ὧ Ερμῆ; Δεινὸν γάρ
 τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰχμω-
 μι εἰπεῖν, τοιοῦτον ἔστι.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐχ ἔτι φῆς
 ἐμὲ ζεῖόν γε ὄντα. Ερμ. τέ-
 τοκεν ἀρτίως, ὧ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγε. τέτοκεν
 ἐκείνος; ἐν τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὄν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισύμαι-
 νει αὐτῷ ἢ γαστὴρ ὄγκον
 τινά. Ερμ. οὐ λέγεις. οὐ
 γὰρ ἐκείνη ἔχει τὸ ἐμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐν τῇς
 κεφαλῇς ἔτεκεν αὐδὲς, ὥσ-
 περ πλὴν Αἰθιῶν. τοιά-
 δα γὰρ πλὴν κεφαλῇ ἔχει.
 Ερμ.

venire bouē nunc? M. a.
 Nequaquam Neptune.
 N. a. p. Attamē intro re-
 nuncia de me ipſi. M. a.
 Ne molestus ſis, inquā,
 importunum enim hoc.
 Quare nō poteris ipſum
 videre in præſentia. N. a.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. a. r. Non,
 ſed diuerſum quiddam
 eſt. N. a. p. Intellico Ga-
 nymedes intus eſt. M. a.
 Neque hoc, ſed ipſe in-
 firmus aliquantulū eſt.
 N. a. Vnde hoc Mercuri?
 Grane enim iſtud nar-
 ras. M. a. r. Pudet dicere,
 tale quippiam eſt. N. a.
 At nihil eo tibi opus eſt
 apud me, patruus utique
 cum tibi ſim. M. a. r. Pe-
 perit paulo ante, Nep-
 tune. N. a. p. Apage. An-
 peperit ille tex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus exiſtens?
 At neq; uterus eius tu
 morem aliquē præ ſe tu-
 lit. M. a. r. Recte dicis.
 Neque etiam ille partū
 intra ſe habebat. N. a. r.
 Noui, rurfum ex capite
 peperit ſcilicet, quemad-
 modum & Mineruam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M. a. r.

ΜΕΚ. Neque illud, sed in foemore gestavit par-
tum, illum videlicet ex
Semele receptū. ΝΕΡ.
Euge generosus, vt ille
totus nobis, & ex omni
parte corporis inpreg-
nando, idoneus atq; foe-
cundus est. Sed quæ nā
Semele ista est? ΜΕΚ.
Thebana mulier, ex fili-
abus Cadmi vna. Huic
congressus prægnantem
eā reliquit. ΝΕΡ. De-
inde vero ipse p̄ illa pe-
perit. ΜΕΚ. Atq; admo-
dum. Etiam si tibi alienū
ac mirum videatur. Nā
Semelem dolis aggressa
Iuno (nostī autem, vt ze-
lotypa est) persuadet illi
vt petat a Ioue, quo cum
fulmine ac fulgure ad se
veniat. Quæ cum verbis
huius inducta credidisset
venissetq; Iupiter fulmē
secum portans, conflagra-
uit tectum, ipsaque Se-
mele ex igne periit. Me
autem iubet Iupiter, vt
incisa illius aluo, partū
ad se afferā, imperfectū
illum quidem adhuc, &
intrā septimum mensem
conceptum. Quod vbi
fecissem, ille dissecto fo-
more suo, intro illum re-
cipit

ΕΡ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῇ Σημέλῃ ἐ-
κίει τὸ ἐν τῆς Σημέλης
βρέφος. Ποσειδ. κύγε ὁ γυ-
ναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφο-
ρεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώ-
ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σημέ-
λη ὅτι; ΕΡμ. Θηβαία. τοῦ
Κάδμου θυγατέρα μία.
ταύτῃ σωτηθῶν, ἐγκύμο-
να ἐποίησιν. Ποσειδ. εἴτα
ἔτικεν ὃ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
ΕΡμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
ράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. πῶς
μὴ γὰρ Σημέλῃ ὅτε ληθού-
σα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ, ὡς ζη-
λότυπός ὅτι, πείθει αἰτῆσαι
παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
τῇ καὶ ἀστραπῶν ἦκεν παρ'
αὐτῷ, ὡς δ' ἐπείδῃ, καὶ
ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραιὸν,
αὐτὸ φλέγει ὁ ὄρεφος, καὶ ἡ
Σημέλη μὴ διαφθείρεται
ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
κελεύει ἀναταμόντα πῶς
γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνα-
κομίσαι ἀτιλὲς ἔτι αὐτῇ
τὸ ἔμβρυον ἐπ' ἀμνηναῖον.
καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, δι-
λὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντί-
θησιν,

ἴσθιν, ὥς ὑποταλασθεῖν ἐ-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῃ ἡδὴ
μὲν ὀξέτεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ὑπο ἥδ' ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὐὲ ποῦ
τὸ βρέφος ὄσιν; Εἰμ. ἐς τὴν
Νύσαν ὑποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. οὐκοῦν ἀμ-
φότερα τοῦ Διονύσου τοῦτου
καὶ μήτῃς καὶ πατὴρ ὁ δὲ
ὄσιν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμ
δ' οὐὲ ὕδαρ αὐτῷ ὥς τὸ
τραῦμα οἶτων, καὶ τᾶλλα
ποιήτων, ὅς αὖ νομίζεται
ὥσπερ λιχί.

Εἰμὺ καὶ Ἡλίου.

Ὁ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον,
ἦ Ζεὺς φησὶ, μὴ δὲ αὔριον,
μήδ' ἐς τρίτῃ ἡμέραν, ἀλλ'
ἔνδον μῦθε, καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἐσθλὴ μακρά. ὥς
λυέτωσαν μὲν αἱ ὄρεαι αὐθις
τὰς ἵππους. σὺ δὲ σβέσον
τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σταυτόν. Ἡλι. κα-

εῖπῃ, vt ibi perficeretur.
Atq; ita iam tertio, post
quam factum illud est,
mense, denuo illum pe-
perit, & nunc ex dolori-
bus aliquantulum lan-
guidus est. N E P. Vbi
igitur infans ille iā est?
M E R. In Nysam hinc
ablatum, tradidi illum
nymphis enutriendum,
Dionysium cognomina-
tum. N E P. Ergo vtrun-
que, Dionysii huius &
pater & mater ille est.
M E R C. Ita videtur. A-
beo igitur, vt illi aquam
ad vulnus afferam, ac cæ-
tera ea quę ex more atq;
consuetudine fieri solent,
quasi puerperę procurę.

Mercurij & Solis.

Ο Sol, ne hodie cur-
rū agas, inquit Iupiter,
neq; in crastinum neque
etiam in diem perendi-
num, sed intus inane, si-
atque interea perpetua
vna nox longa. Quare e-
quos quidem iterum sol-
uant Horę, tu vero re-
stingue ignem, & nunc
tandem post longum in-
teruallum temporis te
ipsum recrea. S O L. No-

ua hzc atque omnino aliena denunciāns venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M E R. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorē. S O L. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, vt hzc nunciāres mihi? M E R. Ex Bæotia, ab vxore Amphitryonis, cum qua cōcumbit. S O L. Amator illius? atque ita illi satis non est nox vna? M E R. Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vñā nocte absolui ac perfici impossibile est S O L. Sed absoluat atq; ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hzc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἄλλοι
 κότε ἤκει παραγγέλων ἀλ-
 λά μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα
 ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλά-
 σαι τῆς ὁδοῦ, κατὰ μοι ἀχ-
 θείται, καὶ πῶς νύκτα τρι-
 πλάσιαν τῆς ἡμέρας παύ-
 σαι διέγνωκεν; Ερμ. οὐ-
 δὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἶ-
 τοῦτο ἔσαι. δεῖται δὲ τι-
 νὺ αὐτὸς ὀπμηκισέραν γι-
 νέσθαι οἱ πῶς νύκτα. Ηλ.
 ποῦ δὲ καὶ ὅτι, ἢ πόθεν
 ἔξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦ-
 τά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας
 ὦ Ηλιε, παρὰ τῆς Αμφιτρύ-
 ωνος γυναικὸς, ἣ σώεισιν.
 Ηλ. ἐξῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ
 ἱκανὴ νύξ μία; Ερμ. οὐδα-
 μῶς. τεχνῶμαι γὰρ τινα
 δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης
 μέγαν καὶ πολυάθλον θεόν.
 τοῦτον οὐκ ἐν μίᾳ νυκτὶ
 ὑποτελεσθῆναι ἀδύνατον.
 Ηλ. ἀλλὰ τελεσιουργεί-
 τω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. ταῦ-
 τα δ' οὐκ ὦ Ερμῆ οὐκ
 ἐγίνετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐ-
 τοῖ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν.

οἷδ'

οὐδ' ἀποκλιπτοῦς ἐκείνους φεῖν ἢ
 Ρέας ἢ οὐδ' ὑπολιπὼν αὐτὴν
 οὐρανὸν ἐν θήβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἢ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξέρον δὲ ἢ παρελλαγ-
 μὴν οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκoi-
 νῶντ' ὅτε ἐκείνους θνητῶ
 γυναικί. νῦν ὃ δυσλῶος γυ-
 ναίου ἔνεκα, χεῖρ ἀντράφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτε-
 ρους μὲν φέρεται πρὸς ἵππους
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ πλὴν ὁδὸν, ἀπὸ τῆς μύρου-
 σαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, πρὸς
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκο-
 τεῖνῳ διαβιουῖν; τοιαῦτα
 ὑπολαύονται ὅτ' ἰδὼς ἐρώ-
 των; καὶ καθιδοῦνται φει-
 μένοντες. ἐς' αὖ ἐκείνους
 ὑποτίλῃσθαι τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῶ τῷ ζῶ-
 φῳ. Ερμ. σιῶπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ὑπολαύτης ὅτ' ἰδὼς
 γων. ἐγὼ δὲ παρὰ πλὴν Σι-
 λλῶν ἀπὸ τῶν, καὶ τὸν
 ἕπνον, ἀπαγγεῖλαι καὶ κεί-
 νους, ἅπτε ὃ ζῶντες ἀπέσει-
 λει,

Neque ille tum a Rheā
 diuertebat, aut securum
 cubabat, neque etiam re-
 licta cælo Thebis dor-
 miebat. Sed dies quidem
 tum dies erat, nox autē
 ad suum certum spaciū,
 secundum proportionē
 horarum agebatur. pere-
 grinum vero autem im-
 mutatum nihil. Neque
 ille tum vnquam cum
 muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nūc
 infœlicis mulierculę cau-
 sa, oportet omnia iursū
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidē præfraçtio-
 res & difficiliōres fieri,
 ob ocīū & desidīā, viam
 autem asperiorē eo quod
 toto triduo non vsurpa-
 bitur, homines præterea
 misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex a-
 moribus Iouis consequē-
 tur illi scilicet, sedebūt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quē
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. Μακ. Τα-
 ce ο Sol, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscatē. Ego verò ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnū, τενοντιάβο etiam
 illis, quæ Iupiter man-
 dauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

λε, πῶ μὴ χολῇ φοβαίην, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνέγειν τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω πῶν νύκτα γεγονημένῃ.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currû sistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub dio tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? Lv. Interroga ò Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. V e n e. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adulescentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidiâ parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius &

arcus

Αφροδίτης καὶ Σε- λίως.

Τί ταῦτα, ὦ Σελίω, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπν' αὖ μὲ πῶν Καρίαν ἔχῃ, ἵσταναι μὲν σε τὸ ζεύγος, ἀφορώσαν ἐς τὴν Ενδυμίωνα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἄτε κυνηγέτω ὄντα, ἐπίοις δ' καὶ καταβαίην ἐπ' αὐτὸ ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὃς μοι τέτων αἴτιος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστὴς ὄν. ἐμὲ γοῦν αὐτὸν μῆτερα ὅσα δέδρακεν, ἄρτι μὲ ἐς πῶν Ἰδῶν καλέων Ἀγχίσου ἔνικα τὴν Ἰλέως, ἄρτι δ' ἐς τὴν Λίβανον, ὅπν' τὸ ἀσύριον ἐκείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέραςον ποίησας, ὅς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς πολλάκις ἡπέλησα, εἰ μὴ παύσει ταῦτα ποιεῖν, κλάσει μὲ αὐτοῦ τὰ τόξα

τὸξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσῃν ὃ καὶ τὰ πτερά. ἥδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα εἰς τὰς πτυχὰς τῆς σανδάλου. ὁ δὲ, ἰκὼν ὁδῷ, ὅπως τι παρὰ τίνα διδῶς καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὀπιλέψαι ἀπαύτων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ὤν; εὐπαγαμύθηλον γὰρ οὗτος τὸ δευρόν. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντες καλὸς. ὁ Ἀφροδίτῃ δοκεῖ, καὶ μάλα ὅταν ὀπβαλλόμενος ὅπῃ τῆς πέρας τὴν χλαμύδα καθύδῃ τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ἢ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὀπκικλασμένη ὀππρέπει; τῇ προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνῳ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνου ἄδμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφθίη καλιῦσα, ἐκ' ἀκρων τῆς δακτύλου βεβηκῆκα, ὡς αὖ μὴ ἀνιχόμενος ἐκλαραχθεῖν. οἶδα, τί αὖ οὐκ σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα, πολλὴν γὰρ ἔσται μαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille nescio quo pacto, tunc quidem statim metuentem ac supplicās, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nā hoc quidem solatio fuerit malo huic. I v. Mihi quidem etiam admodum formosus, o Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, laxa tenēs sagittas, paulatim e manu prolabētes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorē affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insiliens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hæc dictura fuerim, sed perco equidem amore.

C

Vene-

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ἐρώτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ
te impulsore mortales
in terra, vel in se quisq;
vel inuicem alii in alios
faciunt, verum de his a-
go, quæ apud superos
quoq; designas, qui qui-
dem Iouem varias assu-
mere formas ostēdis, ver-
tens in quodcunq; tibi
pro tempore visum fue-
rit. Lunam vero e cælo
deuocas. Quin & Solem
aliquoties compellis len-
tum apud Clymenē ces-
sare, aurigandi muneris
oblitum. nam quicquid
iniuriæ in me matrem e-
riam cōmittis, audacter
tquam tuto facis. Ve-
rum tu quidem o deorū
omniū confidentissime,
Rheam insuper ipsam
iam anum, præterea de-
orum tam multorum pa-
rentem eo perpulisti, vt
pulsionem adamet, atque
in Phrygium adolescen-
tulū illū depereat, ac tua
iam opera insanit, iun-
ctisque leonibus, adhi-
bitis itē Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρως ὄρα, οἷα
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω,
ὅποσα πρὸ ἀνθρώπων ἀνα-
παίρης, καὶ αὐτῷ ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐγράζεισαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδοκνύ-
εις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι αὐτῷ
δοῖν τῷ χαρῶδ' ὀκλή. τίς σε-
λεύειν ὃ καθαρεύεις ἐκ τῶ οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδύνειν ἐνίστη
ἀναγκάζεις, ὀππλησιμύρον
τῆς ἵππασίας. ἂ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τίς μητέρα ὑβρίζεις,
δαρξέων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμηρότατε, καὶ τίς Πέ-
αν αὐτῷ γεραίῳ ἦδη, καὶ
μητέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπεισας ποιδερασεῖν,
καὶ τὸ φεύγιον μερά-
κιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνηται ὑπὸ
σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἄτε μα-
νικοὺς

νικῶν καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἀνὰ
καὶ κάτω πῶς ἴδω περιπο-
λοῦσιν, ἢ μὴ ὀλοοῦσά εἰ-
πὶ τῷ Ἀθη.οὶ Κορύβαντες ὃ,
ὃ μὴ αὐτῷ τέμνεται ξίφει
τὸν πῆχυν. ὃ δὲ ἀνὰς πῶς
κόμην, ἔται μεμηνὼς διὰ
τῷ ὄρεων. ὃ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
ρατι. ὃ δὲ ὀπρωμβεῖ τῷ τυμ-
πάνῳ, ἢ ὀπκτυπεῖ τῷ κυμ-
βάλῳ. καὶ ὅλως θέρους καὶ
μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
ἔει. δέδία τοίνυν ἅπαν-
τα. δέδία τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
μέγα σὲ κακὴν τεκοῦσα, μὴ
ὑπομανεῖτά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
σα, κελύσῃ τοῦ κορύβαν-
τας συλλαβόντας σε, δια-
σπάσθαι, ἢ τοῖς λέουσι
παρεβαλεῖν. ταῦτα δέδία,
κινδυνεύουσα σε ὄρωτα. Εἰ.
θάξῃ μητὴρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
ναβὰς ὅπῃ τὰ νῶτα, καὶ
τῆς κόμης λαβόμενος,
ὠϊοχῶ αὐτούς. οἱ δὲ σεί-
νουσί με, καὶ πῶς χεῖρα
δεχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
quodam sunt afflati, per
Idam montē sursum ac
deorsum uberiat, ipsa
quidem Attis amore ciu-
lans. Ceterum Corybā-
tum alius suum ipse pe-
nem ense delectat, alius
demissa coma per mon-
tes fertur insanus, alius
cornu canit, alius tym-
pano tonat, alius cym-
baloperistrepit. breui-
ter, omnis vndiquaque
Ida tumultus atq; insa-
nix plena est. Proinde
cuncta timeo, metuo ne
tale quid accidat, quæ
magnum malū generans,
ut si quando resipiscat
Rhea, vel potius si per-
gat insanire, Coryban-
tibus imperet, ut te cor-
reptum discerpant, aut
leonibus obiciant. Hic
me sollicitat metus, quod
videam tibi periculum
imminere. C v r. Octo-
so animo esto mater, si-
quidem leonib. etiam ip-
sis iam familiaris sum fa-
ctus, ita ut sexpenumero,
consensus eorum tergis,
prehensaque iuba, equi-
tis ritu insidens illos a-
gitem. At vero illi inter-
rim mihi caudis abblādī
untur,

untur, ac manum ori infertam receptant, lambuntq3, deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhece ipsi, quando tandem vacauerit, vt me vificatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, vt sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, vti neque tú posthac Martē ames, neque ille te? V a n. Vt es peruicax, & nulla in re nō superas? Attamen horum quz dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Desinite o Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgis, perinde vt homines. Indecora enim hæc, & aliena a conuiuio deorum. Η v. Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accūbere, quam me? A v s. Quid nī, per Iouem melior quoq3 enim sum. M a n. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, σκελεχ-
μυσάμενοι ἀποδιδασί μοι,
αὐτὴ μὲν γδ ἡ Πρία, ποτε αὖ
ἐκείνη χολίῳ ἀγάγοι ἐπ'
ἐμὲ, ὅλη οὔσα ἐν πρὸς Ἀθῆν;
καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς
τὰ καλὰ, οἷά ὅτιν; ὑμεῖς δὲ
μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοί-
νω ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἢ
δέλεις σὺ ὃ μῆτις αὐτὴ μη-
κέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἄρε-
ως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφρο-
ῶς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
ἀπάντων, ἀλλὰ μεμνήσθῃ
μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους. Ζεύς.

Πάνταδε ὃ Ἀσκληπιὲ
καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς
ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι.
ἀπειπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ
ἀλλότρια τοῦ συμποσίου
τῆς διῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ
ἐθέλεις ὃ ζῶν τουτονὶ τὸ φαρ-
μακία προκατακλίνεσθαι
μου. Ἀσκλη. νὴ Δία, καὶ ἀ-
μείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ
τί ὃ

τί ὃ ἐπεβύτη ; ἢ δύν-
 τισι ὁ ζῶς ἐκτραίνωται ,
 ἀ μὴ δέμης ποιῶντα , νῦν
 δὲ κατ' ἔλιον αὐθις ἀθα-
 νασίας μετήληφας ; Ασ-
 κλήπιος . ὅπλῃλῃσαι γὰρ
 καὶ σὺ ὦ Ηρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς , ὅτι μοι
 ἀνεδίδεις τὸ πῦρ . Ηρα.
 οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῖν , ὅς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι , τοσαῦτα δὲ π-
 πόνηκα ἐκκαθαίρων τὴν βί-
 ον , θνητὰ καταγανίζου-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζας
 τιμαρούμενος . σὺ δὲ ἔ-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 νοσοῦσι μὲν ἴσας ἀνθρώ-
 ποις χεῖσιμος ὀπδήσειν
 ἐξ φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ οὐδὲν ὀπδιδεγμένους .
 Ασκλη. εὐ λέγεις . ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην ,
 ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμέ-
 φλεκτος , ὑπ' ἀμφοῖν
 διεφθαρμένος πρὸ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρὸς . ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μὴδὲν ἄλλο , οὐ-
 τι ἔ-

igitur oratione, an quā
 te Iupiter fulmine ali-
 quando percussit, eo quā
 quæ nefas erat, fe-
 ceras, nunc autem ex
 misericordia iterum im-
 mortalitatis participes
 factus es? A s. Oblit-
 tus vero etiā tu es Her.
 quod in Oeta conflagra-
 sti, quandoquidem mihi
 ignē obiciis? H a r. Ne-
 quaquā æqualia atq; si-
 milia sunt quæ uterq; in
 vita egimus, ut qui ipse
 quidem Iouis filius sim,
 tantos autem labores su-
 stinuerim, expurgata vi-
 ta denictis bestiis & hōi-
 nibus contumeliosis, vin-
 dicta ac pœna affectis,
 Tu vero radicū incisores
 & circulator, ægrotanti-
 bus fortassis hominibus
 utilis medicamenta ad-
 hibendo, virile autem ni-
 hil quicquam opere præ-
 stitisti. A s. Recte di-
 cis. quoniam & iniustio-
 nes tuas curavi, quando
 paulo ante ascendisti, ad
 nos semiustulatus cor-
 pore utrinq; corrupto ac
 perduto, & a tunica,
 & post illam, etiam a
 flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud, tamen ne-
 que

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infaniens, occidi liberos & uxorem. **HER.** Nisi desinas conuiciari, statim admodū senties qđ non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, e cœlo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidē Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. **IUP.** Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ab legabo vos e conuiuio. Quanquam etiam xquū est o Hercules, prior loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est:

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? **APOL.** Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. **MERC.** Dignum quidē magiore hoc, sed tu

το ἐδούλευτα ὡς περὶ αὐτὸν, οὐτὰ ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παύμαχος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χερσὶ σανάλω. ἀλλ' οὐδ' ἂν μεταγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. **ΗΡΑ.** εἰ μὴ παύσῃ λοιδοροῦμένός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἰς τὸ ὅτι κεφαλὴν ἐκ τῆ οὐρανοῦ, ὥς κεν καὶ τὸν παῖονα ἰάσαδά σε τὸ κρανίον σωτηριβέντα. **ΖΕΥΣ.** παύσαδε, φημί, καὶ μὴ ὀπταράῃς ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίου. καὶ τοι οὐ γινώσκον ὧς Ἡρακλῆς προκατακλίνεσθαι σὺν τὸν ἀσκληπιδίον, ἅτε καὶ πρῶτον ἀποθάνοντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλων.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Απόλλων; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. **ΕΡΜ.** ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

οὗτον. ὃ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ χ' ἢ πῶς δάφνῳσι λυπεῖ
 ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμενον περὶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ ὑάκινθος;
 Απο. ἢ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Απολλων; ἢ τίς οὕτως
 ἀνέραςτος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι
 τὸ καλὸν ἐπείνο μενέαιον.
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Απολ-
 λων; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημά τι ἀκούσιον ἐβλήτο.
 Ερ. πῶς; ἐδέλω γ' ἀκούσθαι
 τὸν λόγον. Απο. διττεύειν
 ἐμάνθανε. καὶ γὰρ συνεδί-
 κυν αὐτῷ. ὁ δὲ κάκιστα
 ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἦρα μὴ ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτός; ἀμελούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρον πῶς ὑπεροφίαν,
 ἐγὼ μὴ ἀνέβριστα, ὥστε
 εἰώδαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶω. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ταυ-
 γέχου καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ πρὸς πρὸς ἐνέ-
 σεισε φέρον αὐτὸν, ὥστε
 ὑπὸ τῆς πλεγῆς αἰμά-
 τε γυῖ-

tu quo pacto miser atq;
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem il-
 lū Oebadi filiū. M. E. R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. P. O.
 Atque admodū. M. E. R.
 Unde Apollo? aut quis
 ita ab omni amore alie-
 nus fuit, ut occiderit for-
 mosum illum puerum?
 A. P. O. L. Meum ipsius fa-
 ctū hoc est. M. E. R. Quid
 igitur, insaniuisti? A. P.
 A. P. O. Non, sed infortu-
 nium quoddam inuiro
 mihi accidit. M. E. R. Quo
 modo? cupio enim audi-
 re rationē hanc. A. P. O. L.
 Disco ludere discebat,
 atq; ego una cum illo lu-
 debam. Ceterum vento
 rum omnium pessimo
 perditus Zephyrus ama-
 bat quidem longo iam
 tempore etiam ipse illū.
 Verum neglecto eo, &
 contemptum istum non
 ferente, ego quidem,
 quemadmodum consue-
 ueramus, discum in al-
 tum sursum versus iacu-
 labar, ille autem deor-
 sum Taygeto spirans, &
 abla-

ablatum hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex
ea plaga & cruor mana-
ret affatim, & ipse puer
statim sagittis, fugientē
que ad montem usque
persequendo. Puerο au-
tem & tumulum extru-
xi in Amyclis, ubi discus
eū prostravit, & ex san-
guine florem, terram in-
duere feci, suavissimum
illum quidem Mercuri.
atq; omnium fragrantis-
simum, præterea & lite-
ras quasdam habentem,
quæ mortuū ipsum quasi
deplorant. Num tibi igi-
tur præter rationē mœ-
stus fuisse videor? M. R.
Sane vero Apollo. No-
ras enim mortalem te
comparasse amasū tibi.
Quare dolere nō debes,
mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan, autem Vulcanū,
tum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exercē-
at Apollo, pulcherrimas
duos uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiā?
A P O L. Felicitas quæ-
dam

τε ζῆναι πολὺν, καὶ τὸ παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ ἤ-
μ' ἐξέφυγον, αὐτίκα ἡμιωά-
μιω κατατόξεύσας, φεύγον-
τι ὀπισθόμενος, ἄξει τοῦ ὄ-
ρους. τὸ παῖδ' ὅ, καὶ τὰ φρον
ἐχασάμιω ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε.
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδουῖαι τὸν γλῶσσοισι
σα, ἡδίστον ὃ Ἑρμῇ, καὶ εὐαγ-
δέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ χρᾶμματα ἔχον, ἐ-
παιάζοντα τὸν νεκρῷ, ἀεὶ
σοι ἀλόγως λελυτῆσθαι δο-
κῶ; Ἑρμ. ναὶ ὃ Ἀπολλων. ἤ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαίστον, καὶ τέχνῳ
ἔχοντα βαίναυσεν ὃ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναῖ-
κας, πῶς τε Ἀφροδίτῃ καὶ
πῶς χάριν; Ἀπολ. εὐποτ-
μία

μία τις Ἐριμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ αὐτὸ-
 χριδαί σιωποῦσας αὐτὰς, καὶ
 μάλιστα ὅταν ἰδῶσιν ἰδρῶ-
 τι ξέμενον εἰς τὴν κάμη-
 νον ὀπισκυφόντα, πολλὴν
 αἰθάλην ὅτι τοῦ προσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον
 ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσέ
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 κατεύδουσι. Εἰς τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ἄπολλον, καὶ κιθάρίζεις,
 καὶ μέγα ὅτι πρὸ κάλλει
 φρόνεις, καὶ γὰρ ὅτι τῇ συνέξια
 καὶ τῇ λύρᾳ. εἴτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι κα-
 θεύδουσιν. Ἀπο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γυνῶ,
 οὓς μάλιστα ἰσθρηγάπησα,
 τὴν Δάφνην καὶ τὴν Ὑά-
 κινθον, ἣ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐίλιτο
 ξύλον γενέσθαι μάλλον ἢ
 ἐμοὶ συνεῖναι, ὃ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλιτο. καὶ
 γυνὴ αὐτὴ ἐκείνων στεφάνους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Ve-
 runtamen illud equidē
 miror, quod cum illorē
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in for-
 nacem demittere atq; in-
 curuare sese, multa a-
 deo fuligine facie illius
 oppleta. Et tamen talis
 ipse cū sit, amplectuntur
 ipsum, & osculantur, &
 vna dormiunt M E R C.
 Hoc & ipse indignor, &
 Vulcano inuideo. At tu
 comam nutri Apollo, ac
 citharam persona, ani-
 mum ob pulchritudinē
 elatum atq; superbum
 præ te ferens, & ego et-
 iam ob habitudinē cor-
 poris & lyram. Ceterum
 vbi cubitum eundū fue-
 rit, soli dormiemus. A.
 Ego vero alias quoque
 habeo Venerem minus
 propitiā ad res amatori-
 as. Quippe etiam quos
 duos maxime præter cæ-
 teros amavi, Daphnen
 & Hyacinthum, illa qui-
 dē aufugit, atq; odit me
 adeo ut in lignum con-
 uerti maluerit, quā me-
 cum rem habere, hic au-
 tem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronas

romas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. A P O. No- ui, atque etiam Herma- phroditum istum ex te- aiunt peperisse ipsā. Ve- runtamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non x- mulatur Venus Gratiā, aut cōtra illa Venerem? M E R. Quoniam, Apol- lo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem ha- bet, Venus autem in cōe- lo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum a- mat. Quapropter non ita multum fabrum istū curat. A. Atq; hæc pu- tas ipsum Vulcanum sci- re? M E R. Scit, sed quid agat cum genetosum a- deo adolescentem, & præterea militarem ip- sum esse videat. Quare silentium agit, nisi quod miratur quidem, vincu- la quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos compræhensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdā lecto. A P O L. Nescio sane. O- prarim vero ipse ille, q- uic cōprehēderetur esse.

Iuno

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἴδω πο-
τὲ τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλ' οὐ
χρὴ αὐχεῖν. Απο. οἶδα. καὶ
τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐν σοὶ
λέγεται τετεκέναι. πάλιν
ἐκείνῳ μοι εἶπε, εἴτι οἶδα,
ὥς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφρο-
δίτη τὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις
ταύτην; Ερμ. ὅτι ὦ Ἀπολ-
λον ἐκείνη μὲν αὐτῶ ἐν τῇ
Λήμνῳ σῶνεις, ἡ δ' Ἀφρο-
δίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως
τε, πρὸς τὸν ἄρην ἔχει τὰ
πολλὰ, καὶ κείνου ἐρεῖ. ὥς
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως
τούτου μέλει. Ἀπόλλων,
ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαιστον εἶ-
δέναι; Ερμ. οἶδεν ἀλλὰ
τί αὖ δράται δύναιτο, γεν-
ναῖον ὄρων νεανίαν, καὶ σρα-
τιώτῃ αὐτόν; ὥς τὴν ἡ-
συχίαν ἄγει, πάλιν ἀπει-
λεῖ γὰρ δισμά τινα ὀπμη-
χανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λῆψεσθαι, σαγηνεύσας, ἐ-
πὶ τῆς οὐνῆς. Απολ. οὐκ
οἶδα. εὐξαίμην δ' αὖ σὺ
τὸς ὁ ἐνληφθῆσόμενος εἶ-
ναι.

Herc

Ἡρᾶς καὶ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

Καλὰ γὰρ γὰρ, ὦ Λητοῖ
καὶ τὰ τέκνα ἔτικες πρὸ Διὸς.
Λη. οὐ πάσαι ὦ Ἡρα τοιοῦ-
τους τίκτηιν δυνάμεθα, ἔ-
ως ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἡρα. ἀλλ'
οὗτος μὲν ὁ χαλκός, ὅμως χε-
ρσιμός γε ἐστὶ τεχνίτης ὢν ἄ-
ριστος, καὶ κατακορύσμηκεν ἡ-
μῶν τὸ οὐρανόν, καὶ πῶς Ἀφρο-
δίτην ἐγήμε, καὶ ποσειδάων
πρὸς αὐτῆς. αἱ δὲ τοὶ παῖδες,
ἢ μὲν αὐτῶν ἀξέριπκῃ, πέρα τῷ
μέτρῳ, καὶ ἔστιος, καὶ τὸ τε-
λευταῖον, ἐς πῶς Σκυθίαν ἀ-
πελθούσα, πάντες ἴσασιν
ὅσα ἐδίει ξενοκλονέουσα, καὶ
μιμουμένη τοὺς Σκύδας αὐ-
τῶν, ἀνθρώποφάγους ὄντας.
ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται
μὴ πάντα εἰδέναι, καὶ το-
ξοῦν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
ιατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι.
καὶ κατασπῶν μένος ἐργα-
σίῃα τῆς μαντικῆς, τὸ μὴ
ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρω
καὶ ἐν Διδύμοις, ὅσα πατῶ
τῶν χρωμένους αὐτῶν, λοξὰ καὶ
ἴπαμ.

Pulchros enim uero
Latona & liberos pro-
creasti Ioui. L. A. Non e-
nim omnes, o Iuno, ta-
les parere possumus, qua-
lis Vulcanus est. I. V. N.
At hic claudus quidem,
utilis certe tamen est ar-
tifex optimus exillēs, ac
caelum nobis exornauit
quoque, Veneremq; vo-
xorem duxit, & quā &
studiose observatur. Co-
tra autem tuorum libe-
rorum, altera quidem
virilis ultra modum, &
montiuaga est, & postre-
mo in Scythiam quoque
profecta, omnes sciunt,
qualia comedat, hospi-
tes maciando, ac Scythas
iplos imitando, qui hu-
mana carne vescuntur.
Apollo autē simulat qui
scire sese, &
iaculari, & cithara can-
ere, & medicum esse &
vaticinari. Et erectis va-
ticinandi tabernis hic in
Delphis, illic in Claro
& Didymis, decipit con-
sulentes se, obliqua, &
in utranque partē quæ-
stionis propositæ incli-
nancia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atque ita ex hoc quæstū facit, & dite scit. Multi enim amentes sunt, Teque ipsos exhibent præstigiis deludendos. Verum non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dicuntur, quæpe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorum amicum suum esset disco, neque prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo formosum atque comatum, Quare non video, qua causa pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi, hospitum matatrix ista videlicet ~~sumenda~~ vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulchritudinē laudatur, ille autē citharā per sonat in cōvivio, omnibus ipsi admiratione prosequētib. I V. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur? Quem Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα ἑαυτὸς ἰ-
κάτερον τῆς ἐραυτοῦ αὐτοῦ
κρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον
εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλου-
τεῖ μὴ ὑπὸ τοῦ ταύτου.
πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόντοι, καὶ
παρέχοντες αὐτῷ κατα-
γοντεύειν. πῶς οὐκ ἀγνο-
εῖται γὰρ ὑπὸ τῆς συνεταγέ-
ρων, τὰ πολλὰ τραυτέρω-
μενος. αὐτὸς γοῶν ὁ μαν-
τις ἡγνέει, ὅτι φονεύσει μὴ
τὸν ἐσόμενον τῷ Δίσκῳ. εὖ
προμαντεύεσθαι δὲ, ὡς
φύσσεται αὐτὸν ἡ δάφνη,
καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ
κομῆτιν ὄντα. ὥστε οὐχ
ὀρεῶ, καθότι καλλιτεκνοτέ-
ρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λα-
ταῦτα μὴ τοι τὰ τέκνα ἢ
ξενεκτόνως καὶ ὁ ψευδομαν-
τις, ὧδα, ὅπως λυπεῖ σι
ὀρούμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ
μάλιστα ὅταν ἢ μὴ ἐπα-
νῇται ἐς τὸ κάλλος, ὃ δὲ κι-
θαρίζει ἐν τῷ συμπόσιῳ
θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπαύ-
των. Ἠφαί. ἐγέλασα ὦ Λα-
τοῖ. ἱερκείνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ
Μαρσύ-

Μαρσύας, ὃ τὰ δίκαια αἰ
 μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 δειξεν αὖ, αὐτὸς κρατίσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
 σοφιδεὶς ἄθλιος ὑπὸ λαιῶν,
 ἀδίκως ἀλούς. ἡ δὲ καλὴ σου
 παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφθῆσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀχταίονος, φοβη-
 θῆσα μὲν ὁ νιανίσκος ἕξα-
 γορεύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸν κύ-
 νας. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τικούσας ἔμαυτο,
 παρθένος γὰρ καὶ αὐτὴ οὔσα.
 Λη. μέγα ὦ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυῖαι πᾶσι Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῇ, καὶ διὰ
 τοῦτο ὑβρίζεις ἀδιῶς. πλὴν
 ἀλλ' ὁ φομαί σε μετ' ὀλίγον
 αὐθις δακρύουσαν, ὁπότεαν
 σε καταλιπὼν, ἐς πλὴν γλῶ-
 κατὴν, ταῦρος ἢ κύκνος γι-
 γόμενος.

Marsyas, si iuste modo iu-
 dicare Musæ voluissent,
 excoriasset merito, vt q
 ipse in Musica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miser ille periit, in-
 iuste lane dānatus. Hæc
 autem formosa tua vir-
 go, ita formosa nimirum
 est, vt posteaquam ani-
 maduertit sese conspe-
 ctum ab Achæone fuisse,
 verita ne adolescēs ille,
 turpitudine ipsius euul-
 garet, immiserit illi ca-
 nes. Vt interim non di-
 cam, quod neque partu-
 riētib. ostetricatura fuisset,
 si virgo vtique & ip-
 sa foret. L A T. Valde a-
 nimo elato es Iuno, eo
 quod cum Ioue concum-
 bis, & vna cū eo regnas,
 & propterea absq; metu
 contumeliosa es. Verum
 tamen videbo te non ita
 multo post rursū lachry-
 mantem, quando te re-
 licta in terram descende-
 rit ille, in taurū aut cy-
 gnum conuersus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γιγῶς ὦ Ερμῆ; Ερ-ὅτι
 γιγῶς

Quid rides Mercuri?
 M E R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi
 APO L. Dic igitur, vt &
 ipse auditis illis, tecum
 ridere possim. MER C.
 Venus cum Marte con-
 cūbens, deprehensa est,
 ac Vulcanus comprehen-
 sos illos vinculis cōstrin-
 xit. APO. Quomodo?
 Suave enim quiddam
 dicere videris. ME. Lō-
 go iam tempore, opinor
 hæc sciens venatus est il-
 los, & lecto occultis qui-
 busdam vinculis circūda-
 to, abiens ad fornacem
 opus faciebat. Post hæc
 Mars ingreditur secreto
 vt quidem ipse putabat.
 Videt autē ipsum ex al-
 to Sol, & rem ad Vulca-
 num defert. Vbi igitur
 lectum cōscendissent, &
 in opere essent, & iam
 intra retia tenerentur,
 circumuoluuntur ipsis q-
 dem vincula, astat autē
 Vulcanus. Illa igitur (nā
 & forte tum nuda erat)
 pudore affecta, non ha-
 bebat, quo se tegeret.
 Mars vero, ab initio fu-
 gere tentabat, sperabat-
 q; se vincula illa disru-
 pturum esse. Cæterū po-
 steaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοῖότατα ὃ Ἀπόλλων εἶ-
 δον. ΑΠΟ. εἰπὲ οὖν, ὥς καὶ
 αὐτοὶ ἀκούσας ἔχω συγγε-
 λῶν. ΕΡΜ. ἢ ἀφροδίτη ξυν-
 οὔσα τῷ Ἀρει, κατείληπται,
 καὶ ὁ Ἡφαῖστος ἐδῆσεν αὐτοὺς
 ξυλλαβών. ΑΠΟ. πῶς; ἢ-
 δὴ γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ.
 ἐν πολλοῦ, ὅμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρευν αὐτοὺς,
 καὶ πρὶ τῷ σὺνὶ αὐφάνῃ
 δεσμὰ περιθεῖς, ἐργάζετο
 ἀπειθὼν ὅπῃ τῷ κάμνον.
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρεχεται
 λαθὼν, ὥς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαῖστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγε-
 γνήματο τῶν ἀρκίων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαῖστος, ἐμείνη μὲν
 οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
 νῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψαιτο αἰδοῦμένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἥλ-
 πιζε ῥῆξεν τὰ δεσμὰ.
 ἐπει-

ἔπειτα δὲ σωεῖς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σεν αὐτὸς ὁ Ἥφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τῷ θεοῦς, ὅππῃ δεικνύται τῷ
μοιχείᾳ αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφότεροι κάτω γενουκότες,
ξυμδεδεμένοι ἐρυδριῶσι. καὶ
τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ἐκείνος, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ὅππῃ δεικνύμενος
τῷ αἰχμῶνι τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ὅπ-
πῃ αὐτοῖς ἐφεισώ. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ καὶ τάλῃ δὲς εἰ-
πεῖν, ἐφθόγῃσι πρὸς Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μοιχεύσαντι τῷ καλ-
λίστῳ θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδε-
μῶνι μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκ
οὐκ αἰδέομαι καὶ δεδεῖσθαι αὐτὴν ὑπέ-
μεινας ὅππῃ τούτῳ; Ερμ.
οὐδ' οὐκ αὐτὴν ὧς Ἀπολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν. ἐπα-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ἴσθια καὶ αὐτὸς ἔσθῃ ἰ-
δών.

Ηρας

neque effugere quoquam
posse, supplicare coepit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M.
Nondum, sed conuoca-
tis diis, spectandum ip-
sis exhibuit adulterium.
Illi autem nudi ambo, &
colligati mutuo, inclina-
tis deorsum capitibus, eru-
bescebant. Atque adeo
spectaculum hoc dulcis-
simū mihi visum est, cū
tantum non ipsum opus
exhiberent. A P. At
faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugii.
M E R C V R. Per Iouem,
quippe qui etiā arrideat
ipsis affans. Ego vero, si
opus est verum dicere;
inuidebam Marti, non
solum quod cum formo-
sissima dea adulteriū ex-
ercuisset, sed etiā, quod
colligatus cum ipsa vna
esset. A P. Proinde
& tu ligari hoc pacto su-
stineres? M E R C. Tu
vero non, Apollo? A-
spice modo & accedens,
collaudabo enim te, si
non eadem ipse quo-
que optabis, ubi vide-
ris.

Iuno

Iunonis &
Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescerem o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum infans mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I V R.
At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Tmolum habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verum etiã contra Indos profectus, cū muliebri isto exercitu & elephãtos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendū hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἡχωρόμην αὐτῷ ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ὡς ῥῆς, Δῆλος οὕτω, καὶ διφθαερύρος ὑπὸ τῆς μέθης. μήτε γὰρ αὐτὰ διδιδυμὸς πῶς κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένης γυναιξὶ σωμαῶν, ἀερότιρος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅπως παντὶ μάλλον ἰοικώς, ἢ τοῖς τῶ πατρὶ. Ζεὺς, καὶ μὴ οὕτως γὰρ ὁ Διλυμίνης, ὁ ἀερότιρος τῶ γυναικῶν, οὐ μόνον δὲ Ηρα πῶς Λυδίαν ἐχέλωσατο, καὶ τὸν καλοικοῦντας τῶ Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὸν θρᾶκας ὑπεργάγιστο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἐλάσας τῶ γυναι κείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τὸν τι ἐλέφαντας ἔλεγε, καὶ τῶ χώρας ἐκράτησε, καὶ τῶ βασιλείᾳ πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρεχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιθάρῃσι μεθύων, ὡς φησὶ, καὶ ἐνθάδ' ἔστιν.

εἰ δέ τις

οἱ δὲ τις ἐπιχέρισι λοιδορεῖ-
 σαυτῶν, ὑβρίζας ἐς πλεῖ-
 τε πλεῖον, καὶ τὸν ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καλὰ δόσας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαδῶναι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῷ μητρὸς ὥσπερ νε-
 βρὸν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεία ταῦτα,
 καὶ οὐκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; εἰ
 δὲ παῖδι καὶ τρυφῇ ἀρόσις ἐν
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τὸ τίς, οἷος
 αὐτῶν οὗτος ἴδιος, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαί-
 στί μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλεῖον ἄμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 δια οἱ μεθυδέντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρί-
 τσι πύκνους, καὶ ὅλως μεμ-
 γρότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γοῶν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κλήμα, οἱ ξυμπόται
 αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δικάλλαις. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φῶς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οἷδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δὲ ἄμετρον τῷ πότῳ, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἀμφοτέρῳ τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτῷ ἐμ-

am illum conviciari ag-
 gressus sit, contumelio-
 se de sacris illius loquen-
 do, etiā hunc vltisci so-
 let, vel palmitib. ipsum
 implicando, vel a matre,
 perinde vt hinnulum, la-
 cerari faciendo. Vides
 quam virilia hæc, & me
 patre minime indigna.
 Si vero lufibus quoq; &
 deliciis inter hæc indul-
 get, non est, quod inui-
 deas, & maxime si quis
 cogitet, qualis hic sobri-
 us futurus erat, quando
 etiam ebrius hæc facit.
 I v. Tu mihi videris etiā
 laudare inuentū ipsius,
 vitem videlicet, & vinū,
 & hoc cum videas, qua-
 lia inebriati isti faci-
 tent, titubantes, & ad cō-
 tumeliam prolabantes,
 & in summa, insanientes
 præ vino. Itaque & Ica-
 rium illum, cui primo do-
 navit palmitem, ipsi cō-
 potores perdiderunt ex-
 dentes ligonibus. I v p.
 Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque
 ipse Dionysius efficit, sed
 immoderatus potus, &
 vltra quam decet, & sa-
 tis est, replemi mero. Cæ-
 terum si quis moderate
 bi-

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet Qualia vero Icarius passus est, tale nihil ulli cōpotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem eas res Dionysii calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, vt cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique matrem, ab vna Minerva temperes, vtq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tū & ipse arcu careas, neque iaculari noris? C v. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modū virili. proinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam qua tiens, expauescit me, &

treme-

αὐ ἑμμετρα πίνῃ, ἑλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων ᾗσσιτ' αὖ.
οἶον δὲ ὁ Ικάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὖ ἐργάσαιτο οὐδένα τῆς
ξυμποῖας. ἀλλὰ σὺ ὀπίστη-
λοτυπῆν ἔοικας ὧς Ἡρα, καὶ
Σιμέλης μνημονεύειν, εἴγε
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου
τὰ κάλλεα.

Αφροδίτης καὶ Ἐρωτος.

Τί δή ποτε ὧς Ἐρως, τοὺς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγα-
νίσω ἅπαντας, τὸν Προσει-
δῶ, τὸν Ἀπίλλω, τὴν Πέ-
αν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης
δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ
ἦ δας, κενὴ δὲ οἷσάν ἢ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἐρως. δέδια ὧς
μῆτιρ αὐτῷ. φοβερὰ γάρ
ἔστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινὴς
ἀνδρική. ὀπότεαν, οὐκ ἐν-
τεινάμενος τὴν τῶξον ἴω
ἐπ' αὐτῷ, ὀπιστεύουσα τὸν
λόφον, ἐκπλήθει με, καὶ
ὑπὸ τῶ-

ὑπότρομος γίνωμαι, καὶ ἀπορῆμι μου τὰ τοξόματα ἐν ᾧ χειρῶν. Αἶφρο. Αἶφρος γὰρ οὐ φοβερότερος ἴω, καὶ ὅμως ἀφώπυσας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Εἶ. ἀλλ' ἐκείνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀδινῶ δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ. καὶ ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως παρῆμι, πλοῦσιον ἔχων τὴν λαμπάδα, ἢ δὲ, εἴ μοι πρόσσι, φυτὶ, γὰρ τὴν πατέρα τῆς δοξατίης σε διατρέσσα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τέτατον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλυσεν. καὶ ὅττι δὲ δριμύ, καὶ ὅτι τοῦ σῆδους ἔχει πρόσσι τι φοβερόν, ἐχιδναῖς κατάκομον, ὅπρις ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύγνεται γὰρ με. καὶ φεύγω ὅταν εἶδω αὐτό. Αἶφρο. ἀλλὰ τὴν μὴ ἀδινῶν δέδιας ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς

tremebundus sis, sic ut arma mihi e manibus excident. V. A. Atque Mars an non erat hac formidabilior? & hunc tamen superatum exarmasti? C. V. P. Imo ille cupide me recipit, atque ultro etiam inuitat, verū Minerva sēper adductis superciliis obseruat. quin aliquando, temere ad illum aduolauī, facē propius admouens, at illa, siquidem ad me accesseris, inquit, per parentem Iouem, quouis modo te confecerō, aut lancea te transfigam, aut pedibus arreptum in tartara dabo precipitem, aut ipsa te discerpam. Plurima item id genus cominabatur. Ad hæc acerbis obtuetur oculis, postremo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, viperis capillorum vice comatam, hanc nimirum magnopere formido, territat enim me, fugioq; quoties eam aspicio. V. A. N. Ego sane Mineruam metuis, ut ais, atque huius gestamentū Gorgona reformidas, idque cum Iouis ip-

sius fulmen non formi-
daveris. Cæterū Musæ
quam ob causam abste-
non feriuntur, atque a
tuis iaculis tutæ agunt?
num & hæ cristas quat-
unt, aut Gorgonas præ-
tendunt? C V P. Reue-
reor eas, o mater: Gra-
ves enim sunt, & sem-
per aliquid curant, &
cætionib. animum in-
tentum gerunt, quin ip-
se etiam nō raro illis as-
sisto, carminis suavitæ
delinitus. V E N. Esto,
nec has adoriris propter
ea quod sint reuerēdæ.
At Dianam qua tandem
gratia non vulneras? C.
Vt breuiter dicam, hanc
ne deprehendere quidē
visquam sum potis, quip-
pe perpetuo per montes
fugitantem, ad hæc alte-
rius cuiusdam sui cupi-
dinis illa tenetur cupidi-
ne. V E. Cuius o gnate?
C. Venatu ceruorum &
hinnulorū, quos insecta-
tur vt capiat, ac iaculo
figat. Ac p̄sūtota rerū
hulustmodi studio tēetur
tametsi fratrē eius q̄ ni-
mirū arcu valet & ipse, se-
ritq; eminus. V E N. Te
neo gnate, cū sapenume-
ro sa-

θεῖς τὸν κεραιὸν τοῦ Διὸς.
αἰδῶ μούσαι, διὰ τί σοι
ἄσφατοι, καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ κακείναι λήφους
ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας
προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
δοῦμαι αὐτὰς ὡς μήτε-
σιμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
τι φροντίζουσι, καὶ περὶ
ὧδ' αὖ ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
λους. Αφροδ. ἴα καὶ
ταύτας, ὅτι σιμναί. τίμω
δὲ Ἀρτεμιν τίτος ἔνεκα
οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
μὴ ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
αὐτῶν οἶόν τε, φύγουσαν
αἰεὶ διὰ τῶν ὄρεων, εἴτα καὶ
ἰδίον τινα ἔρωτα ἥδη ἐρεῖ.
Αφροδ. τίτος ὃ τέκνον;
Ερμ. θήρας καὶ ἐλάφων
καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε δι-
ώκουσα, καὶ κατατοξέ-
ειν, καὶ ὅλως πρὸς πᾶσι τοι-
ούτῳ ὄειν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελ-
φόν αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκπύλον.
Αφρο. οἶδα ὃ τέκνον, πολ-
λά

καὶ ἐκείνη ἐτόξευσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Ζεὺς.

Deorum Iudici-
um.

Εγὼ μὲν λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ
μῆλον, ἄπειμι εἰς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῇ
Γαργάρῳ, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ Πάρι, κε-
λεύεις ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ δὴ κα-
λὸς τι αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
διαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ἐστί. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἔθλον ἠνικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὦρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῶν
αὐταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαυδοῦ-
μαι τὴν δίαταν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἴγε οἷόν τι μὲν, ἡδύως αὖ
ἀπάσας νικητὰς εἶδον.
ἄλλως τι καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστῆν ὑποδόντα,
πάντας ἀπὸ χράνιδαι ταῖς
πλείοσι, διὰ ταῦτα μὲν αὖ
τὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῶν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomō, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, patto-
rem armenti, pascit au-
tem in Ida monte, qua
parte Gargarum vocant
Ac dic illi, Iupiter, inq-
uens, o Pari iubet te post
quam & ipse formosus
es, & rerum amatoria-
rum doctus, sententiam
ferre inter deas, quæ nā
illarum omnium formo-
sissima sit. Certaminis
autem præmium, ea quæ
vicerit, pomū accipiat.
Hora vero iam, ut & ip-
se vos abeat ad Iudi-
cem. Ego vero ablego a
me arbitrium, ut qui ex
æquo omnes vos amem,
ac si modo possibile fo-
ret, libenter omnes vos
victrices videre vellem,
præsertim quando & ne-
cesse est, qui vni pulchri-
tudinis summam adiu-
dicabit, tum omnino in
odium cæterarum pluri-
um incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ad-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Cæterum simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præstituas nobis iudicē, præsentī animo itura sum ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiā hisce placere hominem. I v. Neque nos, Venus amemus quicquam etiā si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quif quis etiam fuerit. I v p. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo. Neque

κακής, ὁ δὲ νιανίας αὐτὸς ὁ
φρῦξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλι-
κὸς μὲν ὄντι, καὶ Γανυμήδους
τούτου συγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὄρεος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοι-
αύτης θέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶ-
μον αὐτὸν ὀπισήσεις ἡμῶν
δικαστῶν, θαρξέουσα βαδιοῦ-
μαι πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τί
γὰρ αὖ καὶ μομήσαιο μου;
καὶ δὲ καὶ ταῦταίς ἀρέσκειν
τὴν ἀνθρώπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδία-
μιν, οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σοὶ
ὀπτηραπῇ τὴν δίεταν, ἀλ-
λὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἢ, τὴν πάριν. Ζεὺς. ἦ
καὶ σοὶ ταῦτα ὦ δύγατρις
σωδοκεῖ; τί φῆς; ὑπερέ-
φη, καὶ ἐρυθειᾶς; ὅτι μὲν
ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ἦν παρθέ-
νων, ὀπινεύεις δὲ ὁμῶς. ἄ-
πιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νι-
κημέναι, μήδε κακὸν
ἐστὶν ἴσθαι τῷ νιανίσκῳ.
οὐ γὰρ

οὐ γὰρ ὅτι ὅστις εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. ποῖ-
ωμεν εὐδὺ τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρξέειτε, οἶδα
ἐγὼ τὸν Πάριν, νιανίας
ὄν καλὸς, καὶ τὰ ἄλλα ἱερ-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κεί-
νειν ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ἐκείνος δικάτει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἄγαθόν, καὶ πρὸ ἑμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῶν εἶ-
ναι τὸν δικαστὴν. ποῖτιρα
δὲ, ἄγαμὸς ἐστὶν οὗτος,
ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σωεί-
σιν; Ερμ. οὐ παντι-
λῶς ἄγαμὸς ἐστὶν, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ συνοικεῖν ἰδαία γυ-
νῇ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρεως,
ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέ-
χειν αὐτῇ δοικε, τίνος
δ' οὕτως ἐνικα ταῦτα ἱερ-
τῆς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην Αἰνὰ παρ-
ορίσ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M. n. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequi-
mini me, & bono animo
este. Noui ego Paridem
hunc, adolescens est for-
mosus, & quod ad cæte-
ra attinet, amoris dedi-
tus, & ad talia disceptan-
da maxime idoneus, ne-
que ille facile iudicaue-
rit male. V. n. Hoc qui-
dem totum bene, adeo-
que per me narras, iu-
stum videlicet nobis iu-
dicem. Vtrum autem &
uxore adhuc caret hic,
an mulier quæpiam ipsi
cohabitât? M. Non om-
nino absq; uxore est Ve-
nus. V. Quomodo hoc di-
cis? M. Videtur quædā
cum eo habitare mulier
Idæa, sic satis formosa,
exterum rustica, atque
inter montes male con-
suetæ. Sed non admodū
adhibere animum ipsi
videtur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas?
V. Nullius sane rei, sed
ita temere in mentem ve-
nit. M. n. Male legatio

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac consilia confers. M E R. Nihil mali. Minerua hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitione adeo illa curas? M E R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M E R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atque amans glorię est, an nihil aliud quā bubulcus est? M E R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, inuenis cum sit, etiam has res consequi illum cupere, ac velle principu in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cōqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim aunc loqueris, queruloru enim hoc, non Veneris. M E R. Etiam hęc serme eadem interrogauit me, quamobrem grauior ne feras, neue putes

πιστεύεις ὅ ἄριστος ἰδίῃ ταύτῃ κοινολογούμενος; Εξουδέν ὃ Αἰθια δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' ἔστιτόμι, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄν; Αἰθ. ὡς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Εξμῆς. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπιλθόν, οὐκ ἔξεπίτνεις ἔστιτόμι. Αἰθ. τί οὐκ ἄγαμὸς ὄν; Εξμ. οὐ δοκεῖ. Αἰθ. τί δὲ ὅσ' πολειμικῶν ὄν αὐτῷ ὄνδυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Εξμ. τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρὴ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεισθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅσ' οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρειν γάρ, καὶ εἰς Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Εξμ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἔρετο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μὴδ' οἷον μισοῦ

μνηστικῶν, ἔτι καὶ ταύ-
τη κατὰ τὸ ἀπλουῦς ἀπικρι-
νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἥδη πολὺ προΐδοντες, ἀ-
πιστάσασμεν ἑξ' ἀστέρων, καὶ
χαδόν γε κατὰ πῦρ φρυγί-
αν ἐσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ πῦρ
Ἰδῶ ὄψω, καὶ τὸ Γάργαρον
ἔλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ὄξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὄσιν; οὐ γὰρ κα-
μοὶ φαίνονται. Εἰμ. ταύτη δ'
Ἡρα. πρὸς τὰ λαοὰ σκόπει,
μὴ πρὸς ἀκρῶς τῶ ὄρει. πα-
ρὰ δὲ πῦρ πλεοναὺν, οὐ τὸ
αὐτῶν, καὶ πῦρ ἀγέλιον ὀ-
ρεῖς; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὄψω πῦρ
ἀγέλιον. Εἰμ. τί φῆς, οὐχ ὀ-
ρεῖς βοῖδια κατὰ τὸν ἑμὸν
οὐτῶσι δάκτυλον, ἐν μέσῳ
ἑξ' πιτῶν προερχόμενα;
καὶ τιτὰ ἐν τῷ σκοπέλῳ κα-
ταβέοντα, καλαίεσπα ἔχον-
τα, καὶ ἀνέιχοντα μὴ ἀπό-
σω διασκήδαται πῦρ ἀγέ-
λιον; Ἡρα. ὄψω νυν, εἴ γε
ἐκείνός ὄσιν. Εἰμ. ἀλλ' ἐκεῖ-
νός. ἐπειδὴ δὲ πλεονίον ἴσ-
μεν

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Ve-
rum interea dum sermo-
nes cedimus, iam mul-
tum progressi, reliquā
mus post nos stellas, &
propemodum Phrygiam
contingimus. Ego vero
etiam Idam video, adeo-
que totum Gargarū ex-
acte, & si non fallor, ip-
sum quoque iudicem ve-
strum Paridem. I v n.
Vbi autem is est, neque
enim ipsa etiam video il-
lū. M e n. Hac versum,
Iuno ad sinistram respi-
ce, non ad summum mon-
tem, sed secundum latus
vbi antrum illuc, & ar-
mentum vides. I v n.
At non video armentū.
M e n. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
mediis rupibus progre-
dientes, & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo il-
le est. M e n c v. Ille
vero. Sed quia prope iā
D s su-

sumus, in terram, si videtur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex Improviso deuolando.

I v. Recte dicis, atq; ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, ut præeas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum peritæ es, quippe quæ sæpius, ut fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. V E N. Non admodum, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. M E K. Atque igitur ego vos ducā. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygem, ac sæpius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, vna quoque cum ipso aderam, & vna formosum illum subleuabam. Et si modo satis inemini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula cauebat ad ouile, Iupiter

autem

ἰδὼν δὲ τῆς γῆς, εἰ δοκῇ, κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαλαρᾶξωμεν αὐτὸν ἀφ' οὐρανόθεν ἐξ ἀφανοῦς κατιπλάμφοι. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἐπεὶ δὲ κατεβέβηκαμεν, ὥρα σοι Ἀφροδίτῃ προΐεναι, καὶ ἠγείσθαι ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὥς λόγος καταλθοῦσα πρὸς ἀγχίστω. Ἀφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκόμματιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ἡμῶν ἠγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτρεψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μερᾶκιον ἔφρυγος. καὶ πολλάκις δαῦρον ἦλθον, ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ὀπισκοπὴν τῷ παιδὶ. καὶ ὅποτε ἦδε ἐν τῷ ἀκτῶν ὡς, συμπαιρῆτά μιν αὐτῶν, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνέρεπαι. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποταμίον. καταπλάμφοις δ' ὅπινδιν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κοῦφαις

κούφας βάλαι τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι πῶς ὅτι τῇ κεφαλῇ τιάναν δακνὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχύλῳ ἀπετραμμένῳ ἐς αὐτὴν ὑποβλέποντα. τότε οὐκ ἐγὼ πῶς σείριγγα ἔλαβον, ὑποβλήκει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διατητῆς οὕτως πηκτικόν, ὥστε προστείνομεν αὐτὸν. χαῖρε ἄβουκλίε. Πάρι. νὴ καὶ σύ γε ἄντιανίσκει. τίς δὲ ὦν δεῦρο ἀφῆξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναικας; οὐ γὰρ ὁππότεναι ὀρεσπολεῖν, οὕτως γε οὔσαι καλᾶί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναικες εἰσίν. Ἦσαν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ἐρχῆς, καὶ μὲν τὸν Εἰμῶν ἀπέσειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τέβμεις, καὶ ὠρεῖς; καὶ μὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν. κελύει δέ σε δικαστὴν γινέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἔπειθ' ἂν γὰρ φησι καλὸς τις αὐτὸς εἶ, καὶ σφᾶς τὰ ἔρα-
τικά,

autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum vnguibus circumiectis, & ore in tiam, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatū, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam pro timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salue bubulce Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos adueneris, aut quas nam has adducis mulieres? Nō. n. eiusmodi apparent, quæ in montibus, versari commodè queāt, formosæ adeo cum sint. Me n. At non mulieres sunt. Iunonem vero σ Πάρι, & Mineruā & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctor rerum amatoriarum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomo. PAR. Cedo, ut videam quid sibi etiā velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cū sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atq; urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuvenca, num alia aliam superet, fortassis ex arte diu dicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abstinere vult, sed cuicumque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiā illud formosum videt, & immoratur, & semper ab iis, quæ propiora sunt,

ceū

τινά, σοὶ τὴν γνώσῃς ἀπαρτέω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθλον εἶσθι, ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑΡ. φέρε' ἴδω τί κ' ἐβούλεθ' ἢ καλὴ, φησι, λαβέτω. πῶς αὖ οὐκ ᾧ δέσποτα Ἑρμῇ δυνειδείλω ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς κ' ἀγροικὸς ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παρεδόξου θεᾶς, καὶ μείζωνος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν ἤν' ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσυκῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἴγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλιος, τάχ' αὖ δικάσομαι κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῇ δὲ παῖσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς ἐτέρας ὅπ' τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὅτιν ὑπεσάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπεροίσῃ τὸ πρῶτον, τοῦτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινῇ. καὶ ἐπ' ἄλλω μεταβῇ, καὶ κείνῳ καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ ἤν' πλεον

σίω

εἶον περιλαμβάνονται. καὶ ὅλος περικέχυταί μοι τὸ καλὸς αὐτοῦ, καὶ ὅλον φεικλίαν φέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργος ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ὑποδοῦς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὴ εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελφῷ καὶ γυναικί, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εξμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ ὅδιν τι ἀναδύσθαι πρὸς τοῦ Διὸς κικιλευμένον. Ἀλέ. ἐν τούτῳ ὃ Εξμὴ πείσαι αὐτάς, μὴ χαλεπὰς ἔχον μοι τὰς δύο τὰς τιμικημέρας, ἀλλὰ μόνον ἢ ὁφθαλμῶν ἡγεῖσθαι πῶς διαμαρτίαν. Εξμ. οὕτω φασὶ ποιῆσεν. ὦρα δὲ σοι ἡδὴ περαινέει μὴ κρίσιν. Ἀλέ. περαιοσόμεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθει τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἶδέναι βούλομαι, πότῃρα ἔξαρχήσει σκοπεῖν αὐτάς, ὥς ἔχου-

ceū per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me cōplexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodū Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus potū hoc reddidero. Nam & rursū illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filiz. Quomodo igitur nō periculosum etiam hoc pato iudicium hoc fuerit? M. n. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperium. P. n. Vnū igitur hoc, Mercuri, per suade ipsis, ne succenscant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputet. M. n. Ita facturæ se aiūt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudiciū. P. n. Faciemus periculū. quid enim agat quispiam? Ceterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt vestiras, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examinari eo possint. MER. Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomocunque etiam voles. PAR. Quomocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. MER. Exuite, heus, vos Tu vero inspicite eas. Ego interim auertam me. IVN. Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulchra. PA Exue & te o Venus. MIN. Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigiis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiosè ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac vere meretricè aliquam, sed ipsam for-

mam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεῖν
σειπὼς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὀφει-
τάτῳ; Ερ. τοῦτο μὲν
σὺν αὐτῇ εἴη τοῦ δικαστοῦ, καὶ
πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα.
ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἴ-
δεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀπό-
δυτε ὦ αὐταί, σὺ δ' ὅπῃ-
σκόπει. ἐγὼ δ' ἀποσφραΐ-
σω. Ηρσ. καλῶς ὦ Πάρι.
καὶ πρῶτη γὰρ ἀποδύσομαι,
ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μύ-
νας ἔχω τὰς ἀλένας λευ-
κάς, μηδὲ τῶν βοῶπις εἶναι
μέγα φρονεῖ. ὅστις δὲ εἶμι
πᾶσα, καὶ ὁμοίως καλή.
Παρ. ἀπόδυδι καὶ σὺ ὦ
Αφροδίτη. ΑΔη. μὴ πρό-
τιον αὐτῇ ἀποδύσης ὦ
Πάρι, πρὶν αὐτὴν τὴν κιστὴν
ἀποθῆται. φαρμακὶς γὰρ
ὄχι, μὴ σε καταγοντεῖται
δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγὰρ ἐχρῆν
μὴ δ' οὕτω κεκαλλωπι-
σμένῃ παρῆναι, μηδὲ
τοσαῦτα ἐντετριμμένῃ
χρῶματα, καθάπερ ὡς
ἀληθῶς ἑταῖράν τινα,
ἀλλὰ γυμνὴν τὸ κάλλος
ἔχει.

ὀπιδεκνύειν. Παρ. εὖ λέ-
 γουσι τὸ πρὶ τοῦ κισσοῦ, καὶ
 ὑπόδου. Αφροδ. τί οὐκ οὐ-
 χεῖ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ πλὴν κό-
 ρω ἀφιλοῦσα, φιλήν πλὴν
 κεφαλῇ ὀπιδεκνύεις, ἀλλ'
 ὀπιδεκνύεις τὸν λόφον, καὶ
 τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ
 δέδιας, μή σοι ἐλέγχεται
 τὸ γλαυκὸν ὅτ' ὁμιλᾷται
 αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμε-
 νον; Ἀθ. ἰδού σοι ἢ κόρυς
 αὐτῇ ἀφίηται. Αφροδ. ἰ-
 δού σοι καὶ ὁ κισσός. Ηρα.
 ἀλλ' ὑποδυτώμεθα. Παρ.
 ὦ Ζεῦ τιράσσει τῆς θεᾶς, τοῦ
 κάλλους, τῆς ἡδονῆς. δια μὲν
 ἢ παρδένος; ὡς δὲ σασιλι-
 κὸν αὐτὴ καὶ σιμνὴν ὑπολάμ-
 πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
 Διός; ὡς δὲ ὅτ' ἡδύατος, καὶ
 γλαφυρὸν τι καὶ προσαγα-
 γὸν ἐμειδίασιν. ἀλλ' ἥδη
 μὲν ἄλλος ἔχω τῆς εὐδαιμο-
 νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
 καδ' ἐκάστῳ ὀπιδεκνύειν βού-
 λεμαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβο-
 λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα; πρὸς
 ὅ, τι καὶ ὑποβλέψω, πάντη
 τὰς

mam nudam exhibere
 spectandam. P A R. Re-
 cte sane admonent illud
 de cesso, atque etiam de-
 pone illum. V E N. Cur
 non igitur & tu Miner-
 ua galea deposita, nudū
 caput spectandum exhi-
 bes, sed concutis conū,
 & perterres iudicē. An
 metuisti, ne tibi obiiciat
 & reprehendat cœrule-
 um istud oculorum, si
 dēpto terribili isto aspi-
 ciatur? M I N. Ecce tibi
 galea hæc ablata. V E N.
 Ecce tibi & cestus hic.
 I V. Sed exuamur tan-
 dem. P A R. O Iupiter
 monstifrice, quod spe-
 ctaculum? quæ pulchri-
 tudo? quæ voluptas? qua-
 lis virgo hæc? ut vero re-
 galis illa & venerabilis
 effulget, adeoq; vere di-
 gna Ioue. Tuetur autem
 Iuane quiddam & iucun-
 dum, ac blandum & il-
 lecebrosū etiam arri-
 sit. Sed iam satis habeo
 felicitatis huius. Si vi-
 detur autem, etiā seor-
 sim vnamquamque in-
 spicere volo, quoniam
 nunc certe abiguus sum
 neque satis scio, ad quid
 etiam me referam, visu
 in

In omnes partes distra-
cto. V B N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
vos duz. Tu vero Iuno
hic mane. I V N. Maneo.
Ac posteaquam me di-
ligenter inspexeris, tem-
pus tibi erit & cætera iā
spectare, num pulchra
victoriæ mez dona pro-
posita tibi. Nam si me
Pari formosorem esse
iudicaueris, vniuersæ er-
is Asiæ dominus. P A R.
Non donis nostra hæc
geruntur. Sed tamē abi.
Agetur enim, quicquid
æquum visumerit. Tu
vero accede Minerva.
M I. Adsum tibi. Quod
si igitur me o Pari, for-
mosam esse iudicio de-
claraueris, haud vnquā
ex pugna victus abibis,
bellatorem enim te, &
victoriarum compotem
efficiam P A. Nihil, Mi-
nerua, opus mihi est bel-
lo, & pugnis. Pax enim
vt vides, in præsentia te
net Phrygiam ac Lydi-
am, & ab hostibus quie-
tum est patris imperiū,
Sed tamen confide, neq;
enim eo minus feres, ta-
met si ob munera nequa-
quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὄψεις περιβάμενος.
Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ.
ἄπιτε οὐὶ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
Ἡρα περιμένε. Ἡρα. θε-
μύω. καὶ περὶ αὐτὴν με ἀκριβῶς
ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰ λη-
ῆδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι
τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
μῆς. ἡ γὰρ με ὦ Πάρι δι-
κᾶσης εἶναι καλῶν, ἀπά-
σης ἔση τῆς Ασίας διασώ-
της. Παρ. οὐκ ὅτι δῶρες
μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
ἄπιθι. περὶ αὐτῶν γὰρ, ἄπει-
α δόκη. σὺ ὅτι πρὸς ἱθι Αθην-
αῖ. Αθην. παρέστηκα σοι. καὶ
τα ἡμῶν με ὦ Πάρι δικᾶσης
καλῶν, οὐποτὶ ἦσαν ἄπει-
α μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
πολεμικῶν γὰρ σε, καὶ νικη-
φόρον ἀπεργάσομαι. Παρ.
οὐδὲν Αθηνᾶ δέ μοι πολέ-
μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
ὥς ὅτε τὰ νῦν ἐπέχει πλεον-
φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
ἀπολέμντος ἡμῶν ἢ τοῦ πα-
τρὸς ἀρχῆ. δάρεται δέ. οὐ
μεινικτῆσις γὰρ, καὶ ἂν μὴ
ὅτι δῶρες δικάζομεν.

ἀλλ'

ἀλλ' ἐγὼ δὲ ἤδην, καὶ ἐκείνου
 πῶς κέρων, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πῶς Αφροδίτῃ παρῆναι
 κατέβη. Αφροδ. αὐτῇ σοι ἐγὼ
 πλεονέκτην, καὶ σκόπευε καθ' ἐν
 ἀκρίβει, μηδὲν παρεστέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέψων ἐκά-
 στῃ μιλῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαι ὁρῶσά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὅποιον
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία τρέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς
 σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις ἤν' ὁρῶν; τί δ'
 αὖ ἀπόναινο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἤδη σοι γιγαμπνέειν, μὴ
 μὲν τοι ἀγροικόν τινα,
 καὶ χωρίζειν, οἷαι κατὰ
 πῶς ἰδῶ αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ελλά-
 δος, ἢ Ἀργείην, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λακωνίαν, οἷά-
 τις

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam meipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodque
 diligēter, nihil cursu prę-
 teruehendo, sed immo-
 rando singulis etiā mem-
 bris, Quod si vero placer
 o formose, etiā hęc mea
 dicta accipe. Ego enim
 iamdudum aspiciens te
 iuuenem adeo & formo-
 sum, & qualē nescio, an
 vllum aliū nutriat Phry-
 gia, beatum quidem te
 puto ob pulchritudinē,
 reprehendo autem, quod
 non relictis hisce rupib.
 & saxis, in vrbe alicubi
 vitam degis, sed corru-
 pi pulchritudinem istam
 finis in solitudine. Quid
 enim tu frueris his mon-
 tibus? Aut quid pro-
 ficiunt pulchritudine tua
 ista boues? Decebat au-
 tem te iam & vxorem du-
 xisse, non tamen rusti-
 cam aliquā aut indigenā
 quales per Idam passim
 mulieres sunt, sed ex
 Græcia aliquam, vel Ar-
 giuam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, ad-
 lescensula & formosa, &
 nulla parte me ipsa in-
 ferior, & quod maxi-
 mum est, amoris quoque
 dedita. Nam illa, si so-
 lum etiam aspiciat te,
 satis scio relictis omni-
 bus, seque ipsa ceu in de-
 ditionem tradita, seque-
 tur, & cohabitabit tecū.
 Prorsum autem & tu au-
 disti iam aliquando de ip-
 sa. P A R. Nihil etiam o
 Venus. Nunc autem lu-
 bēs audiero, omne quic-
 quid est, de illa te nar-
 rantē. V E. Est hæc filia
 quidem Leda, formosæ
 illius, ad quam Iupiter
 ex cælo deuolauit, in cy-
 gnum conuersus. P. Qua-
 lis autē aspectu est? V E.
 Candida quidem, qualē
 consentaneum est esse, e
 tygno prognatam, tene-
 ra autem, vt quæ in ouo
 enutrita fuerit, nuda ple-
 runque exercens sese, &
 palestricæ rei dedita. A-
 deo igitur magnopere ab
 omnibus passim experit-
 ur, vt & bellum ipsius
 causa susceptum fuerit,
 cum Theseus nondum
 nubilem illam rapuisset.
 Veruntamen postquam
 ad

περ ἡ Ελένη ἔστι, νέα καὶ
 καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐ-
 λάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ
 μέγιστον, ἐρωτικά. ἐκεί-
 νη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεά-
 σαιτό σε, οἶδ' ἐγὼ, πάν-
 τα ὑπολιπούσα, καὶ πα-
 ραχρῶσα ἑαυτῷ ἐκδο-
 τον, ἔφεται, καὶ σιωοι-
 κήτει. πάντως δὲ καὶ σὺ
 ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς.
 Πάρε. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη.
 νῦν δὲ ἠδέως αὖ ἀκού-
 σαιμί σου, τὰ πάντα,
 διηγουμένης. Ἀφροδ. αὖ-
 τη θυγάτηρ μὲν ἔστι Λέ-
 δας, ἐκείνης τῆς καλῆς,
 ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπελ,
 κύκνος γινόμενος. ποῖα δέ
 τις τῷ ὄφιν; Ἀφροδ. λευκὴ
 μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου
 γεγεννημένην. ἀπαλὴ δέ,
 ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμ-
 νὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαι-
 στική. καὶ οὕτω δὴ τι περι-
 πούδαςος, ὥς τε καὶ πάλαι
 μόν' ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι,
 τοῦ Θησέως ἄνερον ἔτι ἀρ-
 πάσαντος. οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπὶ
 δῆτις

δῆπτε εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ἐπὶ τῷ μνησείῳ ἀπώπτησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πειλοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταφάξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φῆς, τὸν τῆς γιγαμηνίδης; Αφροδ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα, ὥς χρὴ τὰ τοιαῦτα δεῖν. Πά. πῶς; ἰδέσθω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Αφροδ. σὺ μὲν ὑποδημήσεις ἐπὶ θέαν δὲ τῆς Ἑλλάδος, καὶ περὶ αὐτὴν ἀφίκη εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅφεται σὲ ἡ Ελένη. τοῦντοῦτον δὲ, ἐμὸν αὖ εἶναι τὸ ἔργον, ὅπως ἐραδέσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ ὑπολποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἰδεῖσθαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ σωμακπλῦσαι. Αφροδ. δάξῃς τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐσὼν δύο καλῶ, ἱμερὸς καὶ ἔρως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνα.

ad florem ætatis peruenisset, optimi quique Achiuorū ad petendas illius nuptias sese obrulerunt. Antepositus autē reliquis tum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem voles, ego tibi conficiam has nuptias. P. A. Quid narras? eius ne quā iam nupsit alteri? V. A. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero noui, quo pacto talia perficere conueniat. P. A. Quomodo cupio enim & ipse scire. V. A. Tu quidē proficisceris ad perlustrandā Græciam, atque ubi Lacedæmona perueneris, videbit te Helena. Post illa vero, meum iam opus erit, efficere, quo illa amore tui capiatur, teque sectetur. P. A. Hoc ipsū etiam incredibile mihi videtur, ut illa relicto coniuge, cum homine barbaro atque hospite e patria nauigare, in animum inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilitatem & Cupidinem videlicet, quos tibi tra-

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierē. Amabilitas autē tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratias, quo & illæ comites se præbeāt, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. ΠΑΡ. Quo modo tortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. VΕ. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

τε τῆς ὁδοῦ γεννησώμεθα. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅπως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἐρεῖν. ὁ δ' ἵμερος αὐτῆς σοι περιχυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ ὄφιν, ἵμερόν τι θήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δέησμαι καὶ τῆς χαρίταν ἀκολουθεῖν, ἀπαντες αὐτὴν ἀναπέισομεν. ΠΑ. ὅπως μὴ ταῦτα χωρήσει, ἀδελφον ὦ Αφροδίτη, πλὴν ἐρῶ γε ἥδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὄφιν αὐτὴν οἶομαι. καὶ πλέω αὐτὴν τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὁπιδιμῶ, καὶ ἐπάγειμι ἔχων τὴν γυναικα. καὶ ἄγχομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἥδη ποιῶ. Αφροδί. μὴ πρότερον ἐραδῆς ὦ Πάρι, ὅφιν ἐμὲ τὴν προσηγορίαν καὶ νυμφαγωγόν, ἀμείψασθαι τῇ κείσῃ. ὅφιν γὰρ καὶ ἐμὲ νικηφόρον ἡμῶν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπνίκια. πάντα γὰρ ἐνί

ἔνισί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, ἢ γάμον, τούτε τοῦ μήλου πρίασθαι. Πά. δέδοικα, μή μου ἀμελήσης μὲ τῶν κρείσιν. Αφροδ. βούλει οὐ, ἐπομόσομαι; Πά. μηδ' αὖ, ἀλλ' ἐπόρχου πάλιν. Αφροδ. ἐπιχνοῦμαι δὴ σοι τῶν Ελένῳ παρεδώτεν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀφίξεισθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τῶν Ἰλίου, καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμπαράξω τὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα καὶ ἢ ἱμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. θάρξει. καὶ ἢ πόθον, καὶ ἢ ὑμῶσιον πρὸς τέτοις παραλήφομαι. Πά. οὐκ οὐ, ὅτι τούτοις δίδωμι τὸ μῦλον, ὅτι τὸ τις λάμβανει.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ἡκουσας ὃ Ερμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίδανα; ὡς ἠδελύσω, φύσιν, ἐγὼ μὲν τοῦ οὐρανοῦ σιγαῖν καθύσω, ὑμεῖς δ' ὡς ἀπὸ κρημαδένις, κατασπῶν βιάζεσθαι με, μά-
τῳ

cet tibi hęc, & amorem & formam, & nuptias pomō isto mercari. P A. At metuo, ne me post latum iudiciū negligas & cōtēnas V. Vis igitur, v̄t iurē tibi? P. Nequaquē sed tantum promitte de nuo. V s. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse vxorē tibi, & futuram comitem proficiscenti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuvabo omnia. P A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? V s. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumā. P A K. Ob hęc igitur do tibi pomum, ob hęc accipe.

Martis & Mercurij.

Audistin' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurdum? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittam, vnde si vos Iulpenli me vi detra-
E 3 here

there conemini, luseritis
 operam, nunquam enim
 me deorsum trahetis.
 Contra ego vos, si velim,
 in altum attrahere, non
 vos modo, verum etiam
 tum terram ipsam, tum
 mare pariter subiectum
 in sublime sustulero. Ad
 hæc alia permulta, quæ
 tu quoque audisti. At ego,
 si quidem cum viro
 quolibet singulatim con-
 feratur, ita præstantio-
 rem eum esse viribusque
 superiorē, haudquaquā
 negauerim. verū vnum
 tam multis pariter in-
 tantum antecellere, ut
 eum ne pondere quidem
 vincere queamus, etiam
 si terram ac mare nobis
 adiunximus, id neuti-
 quam crediderim. M. v.
 Bona verba Mars. Neque
 enim sat tutum est ista
 loqui, ne quid forte mali
 nobis conciliemus petu-
 lantia. M. A. Putas vero
 me apud quemlibet hæc
 dicturum? imo apud te
 solum id audeo, quæ lin-
 guæ continentis esse scie-
 bam. Sed quod mihi ma-
 xime ridiculum videba-
 tur, tum quum hæc mi-
 nitantem audirem haud
 quæ-

τὴν ποιήσιτε. οὐ γὰρ
 καθελεύσιντε. ἰὸ δὲ ἐγὼ
 διλήσασαι ἀνελκύσαι, οὐ
 μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ
 τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν
 θάλασσαν συναρτήσας
 μετεωριῶ. καὶ τὰλλα,
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ
 δὲ ὅτι μὴ καδ' ἐν ἀπαύ-
 των ἀμείνων καὶ ἰχυρό-
 τερός ὢσιν, οὐκ αὖ ἀρνη-
 δείλω. ὁμοῦ δὲ ὅν το-
 σούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ
 καταβαρῆσιν αὐτὸν, καὶ
 τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασ-
 σαν προσλάβομεν. οὐκ αὖ
 πειδείλω. Εἰμ. εὐφά-
 μει ὦ ἄρεις. οὐ γὰρ ἀτφα-
 λὸς λέγειν τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολαύ-
 σωμεν τῆς φλυαρίας. Α-
 ρεις. οἶει γὰρ με πρὸς πάν-
 τας αὖ τὰῦτα εἰπῆν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ,
 ὃν ἔχεμυθεῖν ἡπιστάμενο.
 ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔ-
 δοξέ μοι, ἀκούοντι μετα-
 ξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ
 δυνάμεναι αἰσπῆσθαι πρὸς
 σι.

σι . μέμνημαι γὰρ οὐ παρὸς πολλοῦ , ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαρυσάντες , ἐπιβούλευσαν ξυωδῆσαι αὐτὴν λαβόντες , ὡς παντοῖος βῶδιώς καὶ ταῦτα , τρεῖς ὄντας . καὶ εἰ μὴ γι ἡ Θέτις κατ' ἐλίσσασα ἐκάλεισιν αὐτὰς σύμμαχον Βριάρειον ἐκατόγχερα ὄντα . καὶ ἐδέδετο αὐτὰς κίραυκῃ καὶ βροντῇ . ταῦτα λογιζομένη , ἐπῆν μοι γιγῶν ὅπῃ τῇ καλλιξέημοσυνῇ αὐτοῦ . Ερμ . σιώπα , εὐφήμει . οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν , οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα .

Πανὸς καὶ Ερμῆ.

Παύ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ .
Ερμ . νὴ καὶ σύ γε . ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὺς πατήρ ; Πα . οὐχ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς ὦ τογχαίεις ; Ερμ . καὶ μάλα . πῶς αὖτ' ὦς ἐμὸς εἶ ; Παύ .
μοιχί-

queam apud te reticere . Etenim memineram , quum nō ita multo ante Neptunus , Iuno ac Pallas , mota aduersus eum seditione , machinarentur comprehensum illū in vincula coniicere , quātopere formidarit , utq; in omnem speciem sese verterit , idque cum tres duntaxat essēt dii . quod ni Theris misericordia commota , Briareum cētimanum illi auxilio accersuisset , ipso pariter cum fulmine actoni tru vincus erat . Hæc reputanti mihi reddere libebat eius magniloquentiam iactantiamq; . M & R . Tace , bona verba neq; . n . tutum est ista vel tibi dicere , vel audire mihi .

Panis & Mercurij.

Salve o pater Mercuri . M & R . Salve utique & tu . Sed quomodo ego pater tuus sum ? P . An non Cyllenius ille Mercurius es tu ? M & R . Atque admodū . Quo pacto igitur meus filius es ? P .

B 4 Adulte

Ad ulterius sum, ex amore tibi natus. M E R. Per Iouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognouit. Nam meus quō fueris, qui & cornua habes, & nasum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, præterea & caudam super natibus? P A. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpē declaras, imo potius te ipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. M E. Quā autem etiam matrem tuam ais esse? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? P A. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icari filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hircō similem te peperit? P A. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ἔξ ἑστέ σοι γνύμενος. Ερ. νῦν Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ἔϊνα τοιαύτῳ, καὶ πύργονα λάσιον, καὶ σκέλη διχῆλὰ καὶ τραχὲὰ, καὶ οὐρὰν ὡς τὰς πυγὰς; Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκώληξ εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ ὄν. ὃ πάτερ ἐπογνίδισον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γνῆξ, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναιτίος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἥ ποῦ ἔλαδον, αἶγα μοιχεύσας ἐγωγε. Πάν. οὐκ αἶγα ἐμσίχευτας, ἀλλ' ἀνάμνηστον σιαυτὸν, εἴ ποτε ἐν Αἰγαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακλὸν τὸν δάκτυλον ζῆλεις, καὶ δάκτυλόν ἀπορεῖς; πῶς Ἰκαρίου λέγων Πηνελόπειαν. Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτ' ἐμὸς τράγων σε ὅμοιον ἔτιπιν; Πάν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι εἰπῶ. ὥς γὰρ με

με ὅξιν ἄμπιν ὅτι πλὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνελ-
 ὄπη ἢ Πηνελόπεια, τὴν
 πατέρα δὲ γίνωσκε Διὸν
 ἔχον Ερμῖον τὸν Μαίαιας καὶ
 Διός. εἰ δὲ κτεροσφόδρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πείτωσι. ὅπουτι γὰρ μὴ
 στυλῶ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρά-
 γῳ ἑαυτὸν ἀπεικασιν, ὡς
 λάθαι. καὶ διὰ τοῦτο ὁμοίως
 ἀπέβης τῇ τράγῳ. Ερμ.
 γὰρ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ ὅτι
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀγχιέως αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κικλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήτω παρὰ πάντων
 ὅτι τῇ εὐπαιδία. Παύ. καὶ
 μὴ οὐ καταχινῶσι ὦ
 πάτερ. μουσικὸς τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάντων κα-
 πυρῶν. καὶ ὁ Διδυμῶς οὐ-
 δὲν ἐμοὶ ἄνδρι ποιεῖν δυνά-
 ται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώ-
 τῃν ποιήσκει με, καὶ ἡγεῖ-
 μαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποιήματα δὲ, εἰ διδάσκαλό μου
 ὅπου

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidē tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta na-
 ta. Ceterum patrem no-
 ris habere te deum, Mer-
 curium illum. Mater ac
 Iouis filiū, Quod si igitur
 cornutus ipse es, ac
 pedes hircinos habes, ne
 id xgre feras. Quādo e-
 nim mecum rem habe-
 bat pater tuus, hirco se-
 ipsum assimilauerat, quo
 facilius lateret, & ob id
 similis hirco tu quoque
 euasisti. M. v. Per Iouē,
 memini me tale quiddā
 facere. Ego igitur for-
 mosus ille, qui ob formā
 ac pulchritudinem ani-
 mum clarum prae me fe-
 ro, qui adhuc imberbis
 ipse sum pater tuus vo-
 cabor? & ab omnibus ri-
 su accipiat ob praeclarā
 liberorum procreationē
 P. A. At vero dedecori ti-
 bi pater non sum. Nam
 & Musicus sum & fistula
 cano, admodum pleno
 spiritu. Et Bacchus ille
 nihil absque me facere
 quicquam potest, sed &
 socium & consultatorē
 fecit me, & duco ipsi cho-
 rum. Iam & ouilia mea
 B 3 6

si videas, quod per Tegeam & per Partheniū habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare ré gessi in Marathone, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrū illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E R. At dic mihi, duxisti ne vxorem iam? Hoc enim opinor, dicant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū vna aliqua rem habere contentus forem. M E R. Capras videlicet conscendis. P A. Tu qui dem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Menadibus, atque admodum studiose ab illis obseruor. M E R. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impe-
ra pater, nos autem videbimus, hæc uti fiāt. M E. Et accedas ad me,

ὅποσα καὶ Τέγαι καὶ ἀπὸ
τῆ Παρθένιον ἔχω, πάν-
τη δέω. ἀρχὴ δὲ καὶ τῆς Ἀρ-
καδίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ
καὶ ἀθηναίοις συμμαχίτας,
οὕτως ἤρκεσεν ἐν Μαραθῶ-
νι, ὥστε καὶ ἀρετῆον ἤγρεθον
μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
σπήλαιον. καὶ γοῶν ἐς ἀδύ-
νας ἔλθης, εἴη ὅσον ἐμὲ
Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ δὲ
μοι, γυγάμικας ὃ πᾶν ἔ-
δω; τοῦτο γὰρ οἶμαι, κα-
λοῦσί σε. Πάτ. οὐδαμῶς ὃ
πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι,
καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσαιμι συ-
γόνμιν. Εἰμ. ταῖς οὐαῖς
αἰετὶ δηλαδὲ ὀπιλαίνεις.
Πάτ. σὺ μὲν σκόπεις. ἐγὼ
δὲ τῇτι Ηχῶ καὶ τῇ Πί-
τυϊ σῶμαι, καὶ ἀπάσαις
ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινά-
σι. καὶ πάντῃ ἀπουδάζομαι
πρὸς αὐτὰς. Εἰμ. οἶδα
οὐδ' ὅ, τι χάριτι ὃ τέκνον
τὰ πρῶτα αἰτουῶτί μου.
Πάτ. πρὸς αἴτη ὃ πάτερ,
ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα.
Εἰμ. καὶ πρὸς αὐτὸν μοι,
καὶ

καὶ φιλονόφρονος, πατέρα ὅ-
τρα, μὴ καλέσης με, ἀκού-
οντός γε τινός.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquā au-
diente.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομο-
τρίους ὃ Διόνυσος ἀδελφούς
εἶναι, Ερωτα καὶ Ερμαφρόδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνμοίους
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ὀπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
δυναμὴν οὐ μικρὰν περιε-
βλημένος, ἀπάντων ἀρχων.
ὁ δὲ Δῆλος, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος πῶς ὄψιν.
οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
βός ὄν, εἴτε καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ οὐρανίου
ἀνδρικότος ὁ Πρίαπος. Διό
μηδὲν θαυμάσης ὃ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσεν,
ἡ δὲ θήλη, ὡσπερ ὑμεῖς, γί-
νονται. Ἀπο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς
ὅμοι-

Quid igitur, dicendū
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinē, Hermaphro-
ditum & Priapum? adeo
dissimiles forma & stu-
diis cum sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua com-
parata sibi, omnibus im-
perat. Ille autem mulie-
rosus ac semivir, ambigu-
am quoque faciem præ-
se ferens, ut non facile
dignoscas, adolescens ne-
sit, an virgo. Hic vero &
supra modum virillis est.
Priapus videlicet. Β. Ἀ.
Ne mireris Apollo, non
enim ipsa Venus in cau-
sa est, sed patres, qui di-
uersi fuerunt. Quandoqui-
dem & ii qui eodem pa-
tre, eademque matre
nascuntur, sapenumero
alius vir, alius foemina,
quemadmodum & vos,
nascuntur. Ἀ. Ρ. Ita sane
est ut dicis, sed nos ta-
men

mē similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarii enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadē ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, qđ Diana quidem hospites macerat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. A P O. At tu putas forem delectari Scythiis? quæ quidem etiam adoravit, si quis Græcus aliquando in Tauricam adveniret, ut cum eo inde enaviget, iam olim perpsa macerationes illas. B A. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampati nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbuit. Posteaquā igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim mactati, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed potest dicere. A P O. Sollicitavit ne te? B A C. Huius-

ομοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὁπτηδύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν· μέγχι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ ὦ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὁμοιοῦσι ἢ μὲν Ἀρτεμὶς ξενικτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαρτυρεῖς, καὶ ἰδὼ τὸν κάμνοντα. Ἀπολ. οἷε γὰρ τιτὼ ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἢ γὰρ καὶ παρὶς τελευτᾶσαι, ὡς τις ἐλλὼ ἀφίκεται ποτὶ εἰς τιτὼ ταυρικὴν, σωκεπιδύσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαπομόνη τὰς σφαγὰς. Διόν. οὐ γὰρ ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ π σοι διγύσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ ἡνύμενος. ἐγὼ μὲν παρήειν τιτὼ πῶλιν. ὁ δὲ υποδείξάμερός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἀνιπανοσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς υποβιβρυγμένοι. κατ' αὐτὰς πού μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ ἡνῶτος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Απολ. ἐπείρα σ; Διόν. τοιοῦ-

ταυτῶν; ὅτι. Ἀπολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Ἀπολ. ὤ-
γι, τὸ μὴ χαλεπαῖς, μὴ δὲ
ἀχρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεί-
ρα. Διδ. τοῦτου μὲν οὐκ
ἔνικα καὶ ὅτι σε αὖ, ὃ Ἀ-
πολλων ἀγάγοι πλὴν πείραν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὡς καὶ νήφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ὀπχειρεῖσθαι. Ἀπολ.
ἀλλ' οὐκ ὀπχειρεῖσαι γὰρ ὃ
Διδόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόρης καὶ τῆς.

iusmodi quippiā est. A.
Quid tu autem porro ad
hęc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re.
ſte ſane, quod neque a-
cerbe, neq; ruſtice quic-
quam. Venia enim dig-
nus eſt, ſi te formoſum
adco ſollicitauit. B A C.
Huius igitur gratia, etiā
te, Apollo, ſollicitatum
merito venerit, Formo-
ſus enim & tu, & pręter
ea comatus, ut vel ſor-
brius Priapus ille aggre-
di te queat. A P. Sed nō
aggredietur Bacche, nō
facile. Nam pręter co-
mam etiam arcum gero.

Ερμῆ καὶ Μαΐας.

Mercurij & Ma- iæ.

Εστὶ γάρ τις ὃ μήτις ἐν
οὐρανῷ Διὸς ἀδελφίτερος
ἑμοῦ; Μαΐ. μὴ λέγει ὃ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μόνος κάμ-
νων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
περησίας διαπνέμενος; ἔα-
δεν μὲν γὰρ ἔξανασάντα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διαπνέσαντα πλὴν ὅκ-
κλη-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior? M A. Cave
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M A. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negociorum ſo-
lus ſuſtineam, quibus de-
laſſor, in multa miniſte-
ria diſtractus. Nam ma-
ne prorinus ſurgendum
eſt mihi, ſtatimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dii compoſant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consul-
tant, vndique strauero,
ac singula ita, vt opor-
tet, composuero, Ioui
necessum est assistere, ac
perferendis illius man-
datis toto die sursum ac
deorsum cursitare, & re-
deuntē insuper, pulueru
lentum ambrosiam ap-
ponere. Porro priusquā
nouitius iste pocillator
aduenisset, ego nectar et
iam ministrabā. Quod-
que est omnium indig-
nissimum, soli omnium
ne noctu quidem agere
quietem licet, Verum id
quoque temporis neces-
se habeo defunctorum a-
nimas ad Plutonem de-
ducere, maniumque gre-
gi me ducem præbere,
rum autem & tribunali-
bus assistere. Neque enim
mihi sufficebant scilicet
diurna negocia, dū ver-
sor in palæstris, dum in
concionibus præconis vi-
ces ago, dum oratores
instruo, ni hæc quoque
provincia accedat, vt si
mul etiam umbrarū res
disponam. Atqui Ledæ
filii alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, εἴτα εὐδιτήσαν-
τα ἕκαστα, παριστάμαι τῷ
Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρο-
μουῦντα καὶ ἐπαυελθόντα
ἐτι κεκονιδύμενον, παρατε-
ύειν τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οὐ-
νοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ ἐνέχρον· τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθούδω μόν-
ος ὄν' ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού-
τωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
κροπομπὸν εἶναι, καὶ πα-
ριστάμαι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν παλαι-
σrais εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἐτι καὶ νεκρικὰ σπυδαί-
αρά τειν μεμερισμένον.
καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἐκάττερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν γῆδι εἰσὶν. ἐμοὶ

ὦ, καθ' ἑκάστῳ ἡμέραν καὶ
 ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀνάγ-
 χαιον. ὃ γὰρ Ἀλκμήνης καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σίωνων γενόμενος, εὐαχουῶν
 ἀφρόντιδης, ὃ δὲ Μαίας τῆς
 Ἀτλαντὸς, διακονοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοιτά
 με ὑπὸ Σιδῶνος πατρὸς τῆς
 Κάδμου θύγατρος, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὑψόμενον ὃ, τι
 παρὰ ἦν παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 παύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 ρις ἐς τὸ Ἀργεὺς ὁπισκεψό-
 μενον τὴν Δανάην, εἴτ' ἐκεί-
 νῃ, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐς παρὸν τὴν Ἀντιό-
 πην ἰδεῖ. καὶ ὅπως, ἀπηγύ-
 ρουκα ἥδη· εἰ γοῦν μοι δυα-
 τὸν ᾧ, ἡδέως αὖ ἡξίωσα
 πεπορᾶσθαι, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντες. Μαί. ἔα
 ταῦτα ὦ τέκνον. γὰρ γὰρ
 πάντα ὑπερεστὶν τῷ πατρὶ,
 νειανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σέβει ἐς Ἀργεὺς,
 εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πηγάς βραδυῶν λάβοις.
 ὁ δ' ἔχολοι γὰρ οἱ ἐξόντες.

ΕΝΑ

hi necesse est quotidie
 tū hoc tū illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Ale-
 mena ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in conuiuiis accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mi-
 nistro scilicet. et. Qui nunc
 quum recens Sidone a
 Cadmi filia reuerſus es-
 ſem, nam ad hanc me le-
 garat, viſum qd ageret
 puella, neque respirantē
 legauit rursum in Argos
 inuiſurum Danaē. Rur-
 ſum inde in Bæotiam
 profeſtus, inquit, obiter
 Antiopam viſito, adeo
 vt plane iam pariturum
 me negarim. Quod ſi mi-
 hi licuiſſet, lubens profe-
 ſto feciſſē, id qd ſolent
 ii, qui in terris durā ſer-
 uiunt ſeruitutem. M. A.
 Miſſa fac iſta gnate,
 decet enim per omnia
 morem gerere patri,
 quum ſis iuuenis, ac
 nunc quo iuſſus es, Ar-
 gos contende, deinde in
 Bæotiam, ne ſi ceſ-
 ſaris, fueriſque lenti-
 or, plagas etiam auferas.
 Nam iracundi ſunt qui
 amant.

D O

MARINI DIA-
LOGIΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑ-
ΛΟΓΟΙDoridis & Gala-
tex.

Formosum amantem
Galatea, nempe Sicu-
lum istum pastorem a-
iūt amore tui deperire.
GAL. Ne ride Doris, nā
qualis qualis est, Nept.
patre prognatus est. D.
Quid tum postea, si vel
Ioue ipso sit progenitus,
cum vsque adeo agre-
stis atque hispidus appa-
reat, quodque est omni-
um deformissimum, vno
culus: An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidē ipsum,
quod hispidus est atque
agrestis, vt tu vocas, il-
lum deformat, quin vi-
rile magis est. Porro o-
culus decet etiam fron-
tem, quo quidem nihilo
segnius cernit, quam si
duo forent. DOK. Vi-
deris Galatea non aman-
tē habere Polyphemum,
sed illum potius adama-
re, sic eum prædicas. G.
Equidem haud adamo,
sed tamen insignem istā
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδος καὶ Γαλα-
τίας.

Καλὸν ἐρασῶν ὃ Γαλά-
τια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμνία δπημιμῶναι
σοι. Γα. μὴ σκώπτει Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ὤν, ὁ-
ποῖός αὐτῆς. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄρσιος οὕτω καὶ λάτιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἁμορ-
φώτατον, μινόφθαλμος.
οἶσι τὸ γῆρας ὀνῆσαι αὐτὶ αὐ-
τὸν παρὲς πῶς μορφῆς; Γα.
οὐδὲ τὸ λάτιον αὐτῷ, καὶ ὡς
φῆς ἄρσιον, ἁμορφόν ὤν.
ἀνδρῶδες γάρ. ὃ, τε ὀφθαλ-
μὸς δπηρέπει πρὸ μετώπῃ,
οὐδὲν ἐνδείκτερον ὄρων, ἢ ἐν
δύ' ἦσαν. Δωρί. ἔοικας ὃ
Γαλάτῃα οὐκ ἐρασῶν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφη-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πά-
νυ ὀνειδιστικὸν τοῦτ' οὐ φέ-
ρω

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόγου αὐτοῦ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπιᾶς παίζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡΐως, ἐν τοῖς
 πρόποσι τῆς Αἴτης, καὶ
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομη-
 κνύεται, ἡμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἔξ ἀ-
 पासῶν ἢ καλλίστην ἰδοῦσα,
 ἢ καὶ μὲν ἡμοῖ ἐπέειχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νῆ. δέγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἰμι, καὶ ἀξίερασος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθητε. Δω. εἰ ποί-
 μνι καὶ ἐνδεῇ καλὴ πλὴν
 ὄψιν ἰδοῦσας, ὅτι φθόρος οἶσι
 γηγόνεσσι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοι ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὄντι
 τυρῷ καὶ χάλακτι. πάντα
 οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλὰ. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπότ' αὖ ἐθελήσης μα-
 δεῖν οἷα τυγχάνεις οὔσα
 πλὴν ὄψιν, ὑπὸ πέτραις τινέ,
 οἷ ποτε γαλίῳ εἴη, ὅτι-
 κύψασα

probrandique petulan-
 tiam ferre non queo. ac
 mihi nimirum inviden-
 tia quadam isthuc face-
 re videmini, propterea
 quod ille quum forte ali-
 quando gregem pasceret
 teum, nosque e littorali
 specula in littore luden-
 tes cerneret in promi-
 nentibus Aetnae pedib.
 qua videlicet inter mon-
 tē & mare litus sese in
 longum porrigit, vos ne
 aspexerit quidem, ac e-
 go omnium una visa sum
 formosissima, eoque in-
 vnam me conicerit o-
 culum. Etes vos male
 habet, nā argumentum
 est, me forma prællan-
 tiorem esse ac digniore
 quæ amer, vos contra fa-
 stiditas esse. Δοκ. An
 istud tibi putas inviden-
 dū videri si primū passio-
 ri. d. inde lusco formosa
 vira sis? quanq̃ qd aliud
 ille potuit in te probare
 præter cādo. ἐπὶ illi pla-
 cet, opinor, qd' caseo &
 lacti assueverit, proinde
 quicqd' his sit simile, id p-
 ius pulcrū iudicat. Αἰ-
 οὐκ ἔστιν ὅπου libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piā, si quando serenitas
 F esset,

despectās in aquā, temet ipsam cōtemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verū is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. G A. Atq̃ ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quū interim vobis nulla sit, quam vel pastor vel nau ta, vel porritior aliquis miretur, cæterum Polyphemus (vt alia ne dicam) etiam canendi petitus est. D O R. Tace o Galatea, audiuimus illum canentem, quū nuper pruriret in te, sed o sancta Venus asinum ruderē dixisses. Nam lyra corpus similitimum erat ceruino capiti ossibus re nudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, iis iunctis, in ductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absonum cā illabat, quum aliud inferim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis nequiuimus, quin ridereamus amatoriam illā can tionem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
στραυτῶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀκριβοῦς. οὐκ
ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθ
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὴ
ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
ἐρασῶ καὶ τοῦτον ἔχω. ἡ
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ περ
θμύς ἐπαινῆ. ὁ δὲ Πο
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὄντι. Δω. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ
τοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκά
μασε παρῶν ὅπσι, Αφροδί
τη φίλῃ, ὄνον αὖτις ὀγκᾶ
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὴς,
οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν
ὄν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κί
ερατα, πᾶσις ὥστε ἦσαν.
ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐκ
ψας τὰ νοῦρα, οὐδὲ κέκ
λοπι περιπρέψας, ἐμελῶδε
ἄμουσόν τι καὶ ἀπώδον,
ἄλλο μὴ αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπὸ ἥκει. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτά ἐδυ
νάμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
ὀκτί-

ἐκείνῳ ἄσματι. ἢ μὴ ἀρ-
 ᾷχῶ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
 ἤθελεν, οὕτω λόλος οὕτα
 βρυχομένη, ἀλλ' ἤχυντο,
 εἰ φανείη μιμουμένη πρᾶξι-
 νεν ᾧδῶν καὶ καταγέλασθον.
 ἔφρεν δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρ-
 κτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον
 αὐτῷ προσοικέτα. τίς οὐκ
 αὖ φρονήσῃ σοι, ὦ Γα-
 λάτεια, τοιοῦτ' ἐρασὺ. Γα-
 λά. οὐκοῦν σὺ Δαρὶ, δεῖξον
 ὑμῖν τ' σίαυτῆς, καλλίῳ δηλο-
 νότι ὄντα, καὶ ᾧδικώτερον,
 καὶ καθαρίζον ἄμεινον ὅππῃ
 ῥυθμον. Δν. ἀλλ' ἐρασῆς μὲν
 οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνυό-
 μαι ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦ-
 τος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ἔστι,
 κινάβρας ὑπὸ ζων ὥσπερ ὁ ῥά-
 γος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ
 σιτοῦ ῥυθμὸς τοῦς ὀπιδημουῶ-
 τας ἔξ' ἑξίων, σοὶ ἤροίτο, καὶ
 σὺ ἀντιρώς αὐτῷ.

tionem. Nam Echo ne
 respondere quidem illi
 voluit balanti, quum sit
 adeo garrula, imo pudu-
 isset, si visa fuisset imita-
 ri stridulum cantū & ri-
 diculum. Adhuc gesta-
 bat in vlnis amasius ille
 delicias suas, vrsi catulū
 pills hirtum, ipsi non dis-
 similem. Quis autem nō
 inuideat amicū istū Ga-
 latea? G A L. Quin tu igitur
 Dori, tuum ipsius a-
 micum nobis common-
 stra, qui eo sit formosior
 quique doctius ac meli-
 us vel voce canat, vel ci-
 thara? D O R. Mihi qui-
 dem nullus est amator,
 neque me hoc nomine ia-
 cto, quasi sim vehemen-
 ter amabilis, veruntamē-
 istiusmodi amicum, qua-
 lis est Polyphemus, nem-
 pe totus hircum olens,
 tū crudis victitans car-
 nibus, & hospites, si qui
 appulerint, deuorans, tibi
 habere, eumque tu
 mutuum ames.

Cyclopi & Neptu- ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F. isto

Κύκλωψ & Πο-
 σειδῶνος.

Ω πάτερ, ὅκα πέπονθα ὑπὸ
 τοῦ

isto hospite, qui me inebriatū excēcauit, somno grauatū aggressus. N E P. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C Y P. Principio quidē seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat. N E P. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C Y C. Deprehendi in antro, e paucis domum reuersus, multos quoddam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquā autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdā, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἔξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὀπχειρήσας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὁ Πολύφημος; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον οὐτὶν ἑαυτῷ ἀπεικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ὡς βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Πο. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακῆσιον, ὃς Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπαξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὲς ὄν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπβουλκύνοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμύγης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά ἐναυσάμενος ὁ ἔφραξέν τινος δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς περιώμιοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ὡς, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ παρ' οὐνότατος κλέπτης, ἢτε οὐτις, ἢτε Ὀδυσσεὺς ὡς, δι-

δασί μοι πειεῖν φάρμακόν τι
 ἰγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ αὔσο-
 μαν, ὀπιβουλαντότατον δὲ καὶ
 παραχωδέεσσαν. ἅπαντα
 γὰρ αὐτὸς ἔδοκεῖ μοι περφέ-
 ρειν ὅς τινι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀνιέρφετο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἦμιμ. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον καταπαά-
 θην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλόν, καὶ πυράσας γῆ,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσει-
 δον. Ποσ. ὡς βαθυὸν ἐ κοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἐξέ-
 πορεῖς μεταξὺ τυφλούμερος.
 ὁ δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πῶς διέ-
 φυγεν; οὐ γὰρ αὖ αὖ οἶδ' ὅτι
 ἐδυμήθη ἀποκινήσαι τὴν πέ-
 τραν ἀπὸ τ' ὀφθαλμοῦ. Κί. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἐξόντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐδή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάτας,
 μίνα παρῆς τὰ πρόβατα
 ἐς τὴν νόμῳ, ἐντειλάμενος
 τῷ κριῶ, ὅπως ἐχρῆν πράτ-
 τειν αὐτὸν ὡς ἐμοῦ. Πο. μαν

δαίμ

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 struendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquā
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuer-
 tebatur, & prorsum a-
 pud me amplius ipse nō
 eram. Postremo autem
 somno correptus iacui.
 Ille vero exacuato ve-
 ste, eodemque igne suc-
 censo, insuper etiam ex-
 cecavit me dormientē.
 Et ex eō iam tempore
 cæcus tibi sum Neptu-
 ne. N a p. Vt alte nimis
 dormisti o fili, qui non
 interea exilueris, cum
 excæcareris. Vlysses igitur
 ille quo pacto effu-
 git? Non enim, sat scio,
 potuit dimovere saxum
 a foribus. C y c. At ego
 amoui ipsum, quo facili-
 us illum comprehende-
 rem inter egrediendum.
 At collocato meipso ad
 fores, extentis manibus
 venabar, solis dimissis in
 pascua ouibus, & arietī
 negotio dato, quænam
 ipsum agere p me oport-
 teret. N a p t v. Intel-
 ligo

F 3

ligo

ligo rem. Sub illis latuit
te, clām se subducens.
At ceteros certe Cyclo-
pas conueniebat te in-
uocare cōtra ipsum. Cy-
clop. Conuocaui illos,
pater, atque etiam vene-
runt. Sed postquam me
interrogassent insidiato-
ris nomen, atque ego di-
cerem Neminem esse, in
sanire me arbitrati, re-
lictō me iterum discesse-
runt. Ita imposuit mihi
execrabilis, nomine. Et
quod maxime mihi ægre
fuit contumeliose obie-
ctā mihi clade hac, Ne
pater quidē Neptunus,
inquit, leuabit te hoc
malo. Νεπτῦν. Con-
fide fili, vlciscar enim ip-
sum, vt sentiat, etiamsi
cæcitatem oculorū me-
deri impossibile, nauig-
antes certe tamen ser-
uare vel perdere, penes
me esse, nauigat autem
adhuc.

δαίω ὑπ' ἐμείναις, ὅτι γε
ἔλαβεν ὑπεξελθόν σε. ἀλ-
λὰ πῶς ἄλλους ἢ Κύκλωπας
ἔδει ὁπλοῦσάσθαι ἐπ' αὐτόν.
Κύ. σωκεάλισα ὦ πάτερ,
καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο αἱ
ὁπβουλόμεντοις τὸ ὄνομα,
καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὔτις ὄν,
μελαγχολῶν οἰνδέντες με,
ῥῆχοντο ἀπίντες. οὕτω κα-
τισοφίσαστό με ἡ κατάρα-
τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι-
στα λύϊάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδύ-
ζων ἐμὴ πλὴν συμφορὰν, οὐδ'
ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν
ιάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ
τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐ-
τὸν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῶς
ζώσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
ἀδυνάτον, τὰ γούμῳ τῶν πε-
δυντῶν τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ
ὑπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ πρόσκει-
ται δὲ ἔτι.

Alphei & Neptu-
ni.

ΑΛΦΗΕ καὶ Πο-
σειδῶνις.

Quid hoc, Alphee
quod tu solus aliorū in
mare delapsus, neq; cum
salsugine misceris, per-
inde

Τί τοῦτο ὦ Αλφειέ, μόνος
ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πέ-
λαγος, οὔτε ἀνχμύγνυσαι τῇ
ἅλμῃ

ἄλμη, ὥς ἔδος ποταμῶς
 ἅπασιν, οὔτε ἀναπνέεις σι-
 αυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ξυμνωθεὶς, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥέθρον,
 ἀμυγνὲς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπέγνῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
 λάρροι καὶ ἐρωδιοὶ, ἔοικας
 ἀνακλύψειν που, καὶ αὖθις
 ἀναφαίνειν σιαντόν. ΑΛ.
 ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα
 ὄντι ὃ Πρόσειδον. ὥς μὲν
 ἔλεγχε. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πειλάκις. Ποσειδ. γυ-
 γαικὸς ὃ Αλφειὲ ἢ νύμφης
 ἐρεῖς, ἢ καὶ τῇ Νηρηίδων
 αὐτῇ μιᾶς; ΑΛφ. οὐκ ἄλ-
 λα πηγῆς ὃ Πρόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῇ ῥεῖ; ΑΛφ. νησιῶτις
 ὄντι σικελική. Αρέθουσαν
 αὐτῇ καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἀμορφοῦ ὃ Αλ-
 φειὲ πῶν Αρέθουσαν, ἀλλὰ
 διαμυγνὲς τέ ὄντι, καὶ διὰ κα-
 θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὑ-
 δωρ ὅπως πέπειται ψήφι-
 σιν, ὡς ὑπὲρ αὐτῇ φανέ-
 ρεται

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque dif-
 fusus, sed per mare, ve-
 lut concretus, ac dolci
 custodito fluore, incor-
 ruptus etiā & purus cur-
 su laberis? Nescio quo
 locorum in profundum
 te ipso quemadmodum
 gaudijs atque ardez faci-
 unt, submerso, ac vide-
 ris rursū emergere quo-
 que alibi, & te ipsum ire
 rum spectandum exhibe-
 re. A L P. Amatoria que-
 dam res hæc est, Neptu-
 ne, quamobrem ne mi-
 hi vitio vertas. Amasti
 autem & ipse sæpenume-
 ro. N a P. Mulierem ne,
 Αλφειᾶ, ἢ νύμφην
 amas, ἢ etiam Nereī-
 dum ipsarum unam ali-
 quam? A L P. Non, ve-
 rum fontem Neptune
 quendam. N a P T V. Vbi
 igitur terrarum ille ma-
 nat? A L P. Insularis est,
 in Sicilia, Arethusam ip-
 sum vocant. N a P. Scio.
 Non deformem sane.
 A L P H. Arethusam a-
 mas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiā
 calculi gratiā addunt, su-
 pra quos tota ea velut æ-

gentea apparet. ALPH.
 Vt vere nosti fontē hūc,
 Neptune, ad illum igitur
 abeo nunc. N. S. Sed
 abi quidem, & feliciter
 vtere amore. illud autē
 mihi dic, vbi tu Arethu-
 sam conspicias, Ar-
 eas ipse cum sis, fons au-
 tem ille in Syracusis man-
 net? A L. Properantem
 me moraris, Neptune,
 curiole nimis interro-
 gando. N. P. Probe di-
 cis. Abi igitur ad ama-
 ram. Ac emergens ite-
 rum e mari, eodē alueo
 cum fonte illo misceris
 & in vnam aquam redi-
 gamini. *fiorentia*
tabulagusta
 Menelai & Pro-
 tei.

At in aquam conuer-
 tit te Proteu, incredibi-
 le adeo non est, marinus
 vtique cum sis, etiam
 arborem fieri, tolerabi-
 le, præterea & in leonē
 aliquando muteris licet
 tamen neque hoc supra
 fidem est. Quod si autē
 & ignem fieri te possibi-
 le est, cum in mari ha-
 bites, hoc omnino mi-
 nor, neque adducor, vt
 cre-

μνον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς
 ἀληθῶς οἶδα πῶς πηγὴν
 ᾧ Πόσειδον. παρ' ἐκείνου
 οὐκ ἀπέρχομαι. Ποσ. ἀλλ'
 ἀπιθι μὲν, καὶ αὐτόχρῃ ἐν τῇ
 ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ,
 ποῦ πῶς Ἀρέθουσαν εἶδες,
 αὐτὸς μὲν ἀρκᾶς ὢν, ἢ δὲ ἐν
 Συρακούσαις ὄν. ΑΛ. ἐπὶ-
 γόμενόν με κατέχεις ᾧ Πό-
 σειδον. περιέργῃ ἐρωτῶ.
 Ποσ. οὐ λέγεις. χόρει παρ'
 πῶς ἀγαπωμένην. καὶ αἰα-
 δὺς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ξυ-
 αυλία μίγνυσσιν τῇ πηγῇ, καὶ
 ἐν ὕδαρ γίνεται.

Μενελάου καὶ
 Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σε γί-
 νησθαι, ᾧ Πρωτεῖ, οὐκ
 ἀπίθανον, ἐπὶ δὲ γέ-
 τα, καὶ δένδρον ἔτι φορη-
 τόν, καὶ ἐςλέοντα ὁπότῃ
 ἀλλαγίης, ὅμως οὐδὲ τοῦ-
 το ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ
 πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν
 τῇ θαλάσσῃ οἰκουῦντα, τοῦ-
 το πάντῃ θαυμάζω, καὶ
 ἀπίστω.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμά-
σης ὃ Μινέλαε. γίνεσθαι
γάρ. Μι. εἶδον ἢ αὐτὸς. ἀλ-
λὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσι) γὰρ
πρὸς σε, γοητείαν τινα προσ-
άγειν τῷ πρᾶγματι, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὀξαπατᾶν ἥ
ὀρώμενων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦ-
το γινώμενος. Πρω. καὶ τίς
αὖ ἢ ἀπάτη ἐπὶ τῇ οὕτως
ἐπαργῶν ἡρώϊτο; οὐκ ἀνι-
σχυρόφοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἐς ὅτα μετεποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ
τὸ πρᾶγμα φευδὲς εἶναι
δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῇ
ὀφθαλμῶν ἰσαμύνη, ἐπει-
δὰ πῦρ ἡρώμαι, προτένιγ-
κέ μοι ὃ ἡρναύτατι πῦρ
χεῖρα. εἴση γάρ, ὀρώμαι μὲ-
νον, ἢ ἢ τὸ κρεῖν τότε μοι
πρόσσειν. Μι. οὐκ ἀτφα-
λὰς ἢ πῦρα ὃ Πρωτέρῳ. Πρω.
σὺ δὲ μοι Μινέλαε δοκεῖς
οὐδὲ πολὺ ποῦν ἐπακέναι
πῶποτε, οὐδ' ὃ πάχει ὀίχ-
δὺς οὗτος εἶδέναι. Μι. ἀλ-
λὰ τὴν μὲν πολὺ ποῦν εἶδον,
ἀπάχει δὲ, ἥδως αὖ μά-
λοις

credam. P ρ ο τ. Ne mi-
reris Menelae, fieri e-
nim soleo. Μ η η ε. Vidi
& ipse, veruntamen vi-
deris mihi (dicitur enim
hic apud te) praeftigias
quasdam adhibere rei, at
que intuentium oculos
decipere, cum interim
ipse nihil tale fiat. P ρ ο
Et quznam adeo decep-
tio in rebus sic manife-
stis fieri queat. An non
apertis oculis vidisti in-
quam multa ipse me tras
formauerim? Quod si ve-
ro non credis, & res haec
tibi falsa videtur, nempe
apparentia quzdam ina-
nis ante oculos obuer-
sans, posteaquam ignis
factus fuero, applica mi-
hi, heus generose tu,
manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum
ignis, an & vrendi vim
habeam. Μ η η ε. Pe-
riculosum est experimen-
tū hoc Proteu. P ρ ο τ.
As tu Menelae vide-
ris mihi neque Polypum
vidisse unquam, neque
etiam quid pisci huic ac-
cidere soleat, scire. Μ η.
Vorum Polypum ipsum
quidem vidi, quae vero
accidant illi, libenter ex
F s te

te cognouerim. P R O.
 Cuicunque saxo acceden-
 dens, acetabula sua ap-
 plicuerit, atque affixus
 iuxerit cirramētis,
 illi seipsum similem ef-
 ficat, mutatque colorē,
 imitando saxum, quo vi-
 delicet lateat piscato-
 res, nihil ab illo variās,
 neque manifestus exi-
 stens ob hoc, sed assimi-
 latus lapidi. M E N. Fe-
 runt hæc. Sed tuum hoc
 multo magis omnem opi-
 nionem excedit Proteu.
 P R O. Nescio, Menelae,
 cuinam alteri facile cre-
 das, qui tuis ipsis oculis
 non credas. M E N.
 Videns equidem vidi,
 sed tamen res ipsa mon-
 stro similis est, eundem
 videlicet ignem atque
 aquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galene he-
 ri, qualia fecit Eris, ad
 cœnā in Thessalia, prop-
 terea quod non & ipsa
 vocata fuerat ad conui-
 uium? G A L. Haud con-
 uiuata equidem, vobis-
 cum tum tui. Nam me

Ne-

δοιμι παρά σου. Πρω. ὁποῖα
 αὐτὴ πέτρα προσελθὼν ἀεμῶσθ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς
 ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταί-
 ας, ἐκείνη ὁμοίον ἀπεργά-
 ζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλ-
 λει τὴν χεῖρα, μιμούμενος
 τὴν πέτραν, ὥς αὐτὴ λάθῃ τοῦ
 ἀλέας, μὴ διαλλάτῃ,
 μηδὲ φανερὸς ὦν διὰ τοῦτο,
 ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Με-
 φατὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὺν παλ-
 ῶ παραδοξότερον ὃ πα-
 τεῖ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Με-
 νέλαε. τίγιν αὐτὴ ἄλλῃ πεισύν-
 σιας, τοῖς σταυτοῦ ὀφθαλ-
 μοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν
 εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τε-
 ράσιον, τὴν αὐτὴν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίγχεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλιώνης.

Εἶδες ὦ Γαλιών χεῖρ,
 ὅσα ἐποίησιν ἡ Εἰς παρά τὸ
 δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι
 μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς τὸ
 συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυμ-
 σιόμεν ἡμῖν ἐγὼ γὰρ. ὁ γὰρ
 Πω-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε με δὲ
 Πανόπη, ἀλύμαντον ἐς το-
 σούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' αὖθ' ἐποίηται ἡ Εἰς
 μὴ παροῦσα; Παν. ἡ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπικαλύψαν
 ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶτος παρεπιμφθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα
 πάντας, ἐδωθήν δὲ ῥαδί-
 ως, ἥ μὴ πινόντων ἐσίαν.
 δὲ κροτουμένων, ἡ τὰ Ἀ-
 πώλωνι καθαρίζοντι, ἡ ταῖς
 μούσαις ᾄδούσαις προσι-
 χόντων τὸν νοῦν, ἐέβαλεν
 ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πάγκαλον χευστοῦ ὅλον δὲ
 Γαλιῶν. ἐπιγέχαπτο δὲ, ἡ
 καλὰ λαβέτω. κυλινδού-
 μων δὲ τοῦτο ὅσπερ ὄξει-
 τηδες, ἔκιν' ἔνθα Ἡρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 κλίνοντο. καὶ πρὶν δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἀνελθὼν ἐπιλέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἡμεῖς ἀπαιωνήσαμεν.
 τί γὰρ ἔδωκεν, ἐκείαν πα-
 ραεῶν; αἱ δὲ ἀντιποιούτο
 ἐκείνη,

Neptunus iussit, tran-
 quillum. interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cū præs-
 ens non adesset? P. A. N.
 Thebis ac Pelcus concess-
 serant intro in thalamū
 deducētibz ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam-
 ceteris omnibz. (id quod
 facile illi cum fuit, aliis
 bibentibus, quibusdam
 autem applaudentibus,
 vel Apollini citharam
 personanti, vel Musis
 ore modulantibus adhi-
 bendō animū) proiecit
 in convivium pomum
 quoddam admodum pul-
 chrum, aureum totum,
 o Galene. Inscriptum
 autem erat his verbis,
 Formosa accipiat. Dum
 igitur volutatur hoc tan-
 quam ex composito ia-
 ctum, pervenit eo loci,
 vbi Iuno & Venus & Mi-
 nerua accumbebant. De-
 inde vbi Mercurius sub-
 lato illo, legit ea, quibz
 illud inscriptum erat.
 Nos quidem Nereides
 cum silentio sedebamus,
 quid enim agendum er-
 rat, illis præsētibz? Il-
 lę vero inter se contē-
 debant

debant, ac quælibet suū illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare vellent; sed in Idā ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, ut pote elegantix studio sūs & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. GAL. Quid igitur ad hæc Dæx illæ, Panope? PANO. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino excutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίουσιν. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέσπασεν αὐτὸς, καὶ ἀχει χερῶν προὔχουσι τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίωσιν. ἀπὶ τε δὲ ἐς τὴν Ἰδὺν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδε τις διαγωνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ αὖ ἐκείνος κρῖναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἰτιά, ὦ Πανόπη. ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἰδὺν. ΓΑΛ. καὶ τις ἡξεῖ μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κραλοῦσαν. ΠΑΝ. ἤδη σοι φημι οἶκ' ἄλλω κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνίζομένης. ὡς μή τι πά-
νυ ὁ διακτῆτης ἀμβλυώπῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Επὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἰδρυσομένη παρδίνος,

δένος, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίαν
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὃ Τρίτον λέγεις,
 ἢ Διράπανά τις ὑδροφόρος
 ὄζειν. Τρί. οὐ μύθοις ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τῆς, μία γὰρ πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τούτο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδαρ
 τε ἀρυσσομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μὲν
 δὲ παρσγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πῶ οὐδὲν ἔξ Αργους εἰς
 Λέρναν; Τρί. μὲν. πολυ-
 δίψιον δὲ τὸ Αργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὃ Τρίτων, οὐ
 μετρίως με διατάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ πρὸς τῆς παιδός. ὥς
 ἔωκον ἐπ' αὐτῷ. Τρί. ἴω-
 κον. ἤδη γὰρ χαρὸς τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χερδὸν πρὸς κατὰ
 μέστω πῶ οὐδὲν ὄζειν, ἰούσα
 εἰς πῶ

dem scio, formosiores
 ullam puellā vidisse me.
 N e p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serua
 quæritur est, quæ aquā
 ferre solet. T r i. Mini-
 me vero, sed Danaï il-
 lius filia, una ex quinquā
 ginta illis, etiā ipsa est,
 Amymone nomine. In-
 terrogavi enim, & quæ
 vocaretur, & genus ip-
 sius. Danaus autem dur-
 riter admodum educat
 filias, & opus manu face-
 re ipsas docet, & ad a-
 quam hauriendam mit-
 tit, & ad alias res agen-
 das instituit, impigra ip-
 se ut sint. N e p. Solane
 autem venire solet lon-
 gam adeo viam, ex Ar-
 gis ad Lernam usque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N e p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, o Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoq; est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N E P. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerime prouehar. T R I. Ecce tibi hunc delphinū omnium velocissimum. N E P. Probe fane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu autē speculando oblerua, quādo illam accedentē sentias. T R I. Eccam tibi, prope est. N E P. Formosa, Triton & in ipso ætaris flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A M Y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiaris quipiam es, ac videris ab Aegypto, patris nostri, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T R I. Tace Amymone, Neptunus hic est. A M Y. Quid Neptunum mihi

παρ-

ἔς τινά Λέρναν Ποσειδ. οὐκ οὐὺ ζῶζον τὸ ἄρμα. τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τινά διατρίβειν ὑπάγειν τῶν ἰσχυρῶν τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ὀπισκινᾷ; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὀκείων παρέσπον; ἐφίπασσάμαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὕτως· σὶ ὁ δελφίνων ὀκύτερος. Ποσ. εὖ γε ἀπελαύνωμεν. σὺ δὲ παρενήχου. Τρίτων. καὶ περὶ παρῆσιν ἔς τινά Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίσσων ἐνταῦθά σου, σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπότ' αὐτὴ αἰδομένη προσιοῦσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτῇ σοι πλοσίον. Ποσ. καλὴ δὲ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλλήπτεα ἡμῖν ἔστιν. Αμν. ἀνδραπὲ ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ εὐκας ἡμῶν ἀπ' αἰγυπίου τοῦ θεοῦ ὀπιμφοδυνῶν. ὥς βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρί. σιάπσον δὲ Αμνμόνη. ποτεῖ δ' αὖν ἔστι. Αμν. τί ποσειδῶν λέ-

λέγεις; τί βιάζῃ με ὁ ἄνθρω-
πος, καὶ ἐς πῶς θάλαππαν κα-
θέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγίσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πο.
θάρεται, οὐδὲν δεινὸν πάθος,
ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ πόντον σοι
παροδοθῆναι ἐάτω ἐσταῦθα.
πατάξας τῇ τριαίνῃ πῶς
πέτρῃ, πλεσίον τοῦ κλύσ-
ματος. καὶ σὺ σὺδαίμων ἔστι
τι καὶ μόνη τῇ ἀδελφῶν οὐχ
ὁδροφορήσεις ἀποθανῶσα.

Νότῃ καὶ Ζεφύρῳ.

Τοῦτο καὶ Ζεφύρε πῶς
δάμαλιν, καὶ διὰ τῆς πελάγους
ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
Ζεὺς διεκρίσσειν, ἀλοὺς ἔρω-
τι; Ζε, ναὶ ὁ Νότῃ, οὐ δά-
μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου.
νῦν δὲ ἡ Ἡρα τοιαύτῃ ἐποίη-
σεν αὐτῷ ζηλοτυπήσασα,
ὅτι καὶ παῖς ἰώρῃ ἐρῶντα τῇ
Δία. Νό. νῦν οὐκ ἔστι ἐρῶ
τῆς βοῆς; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
διὰ τοῦτο ἐς αἴγυπτον αὐτῷ
ἐπιμψε, καὶ ἡμῖν προσέταξε,
μὴ κυμαίνειν πῶς θάλασσαν,
ἔς αὖ

narras? cur mihi o homo
vim facis, atque hinc in
mare abstrahis? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub
mersa aquis. N e p. Bo-
no animo sis. Nihil gra-
ue patiaris, sed & fontē
cognominem tibi mana-
re hic sinam, percusso
tridente saxo hoc, iuxta
æstuarium, & tu ipsa fe-
lix atque beata eris, ac
sola sororum obita mor-
te, aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre,
iuuencam, quam per ma-
re in Aegyptum Mercu-
rius ducit, Iupiter, a-
more captus, vitlauit?
Z e r h. Hanc ipsam, No-
te, sed iuuentum non
erat, sed puella, Inachi
filia. Nunc autem
Iuno talem ipsam effigia-
uit, æmulatione amoris
comota, propterea quod
videbat Iouē illam pro-
sus deperire. N o. Pro-
inde etiam nunc bonem
illum amat? Z e r h. At-
que admodum, & pro-
pterea in Aegyptū ipsa
misit, nobisque dixit, ne
conturbaremus mare, do-
nec

nec illa transnataffet, ut quæ illic paritura sit, fert autē vterum modo, Deusque fiet, cum ipsa, tum quod ex ea partum erit. N o. An iuuenca Deis? Ζ Ε Ρ Η. Atque admodum Note, imprecabitque, inquit Mercurius, nauigantibus, ac nostra erit domina. ut quemcunque nostrum volet, emittat, vel prohibeat aspirare. N o τ. Colenda igitur obseruandaque nobis erit Zephyrē, iam domina certe cū sit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. Ζ Ε Ρ Η. Sed .n. iam traiecit, & interram enatauit. Vides, ut non amplius quadrupes incedat, sed erectam ipsam, Mercurius denuo mulierem, formosam prorsus reddidit. N o. Mira nimirum hæc Zephyre, nusquam amplius neque cornua illius, neque cauda, neque tibix bifidæ, sed amabilis puella est. Cæterū Mercurio quidnam accidit, qui te ipsum mutauit, & ex adolescente factus est quispiam, caninam faciem

ἐς' αὐτὴν διανέχεται, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκείνῃ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ καὶ τῷ τεχνόεν. Νό. ἡ δάμαλις θεός; Ζεφ. καὶ μάλα ὦ Νότε. ἄρξει πῶς ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, ὅντινα αὐτῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὀππενεῖν. Νό. διεραπυτέα τοιγαροῦν ὦ Ζέφυρε; ἤδη δὲ αποινά γε οὗτα, καὶ Δία, εὐνοῦντα γὰρ οὕτω γένοιτο. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἔξενευσεν ἐς πῶς γῆν. ὅρῳς ὅπως οὐκέτι μὴ τετραποδισὶ βαδίζει; ἀνορεδάσας δ' αὐτῶν ὁ Ερμῆς, γυναικὰ παγκάλλην αὐτῷ ἐποίησιν; Νό. παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἐπὶ τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχλήα τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέρασας κόρη. ὁ μὲν τοι Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ αὐτὸν νιανίου κυνοσφόρος γίνεται.

ἡμίλει. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἀμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ ἀρακλία.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ
φιλανθρώποι ἐστε, καὶ πά-
λαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παι-
δίον ὅπῃ τὴν ἰδμὴν ἐκομί-
σασθε, ὑποδεξάμενοι ὑπὸ
τῆς Σκιρτωνίδων μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπισθόν. καὶ νῦν
σὺ τὸν κιθαρεδὸν τοῦτον
τὴν ἐν Μιθύμνης ἀναλα-
βὼν, ἔξινῆξον εἰς Τάιναρρον
αὐτῇ σκυῇ καὶ κιθάρα.
οὐδὲ φειδίδεις, κακῶς ὑπὸ
τῆς ναυτῆς ὑπολύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσις ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
εὖ ποιοῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νέμενοι. Ποσ. ἢ μέφομαι
γε τῆς Διονύσου, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσας μετέβα-
λε, δέον χειρώσασθαι μένον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπαγά-
γετο, ὅπως γῶν τὰ μετὰ τῇ
Λεῖονα

em prae se ferens. ZEP.
Ne curiosius persequatur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda
sint, nouit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmū portastis,
exceptū a Scironis sco-
pulis, vnde cum matre
praecipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara rece-
pto, in Tanarum enata-
sti, neque passus es in-
digne a nautis perire il-
lum. DELP. Ne mire-
ris Neprune si hominib.
benefacimus, nam & ip-
si ex hominibus pisces fa-
cti sumus. NAP. Atque
equidem ob id reprehen-
do Bachum, quod vos
nauali praelio superatos
ita transformauit, cum
deberet captiuos solum
in deditiōnem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum
G Arto

Arion

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DEIP. Periander ille, puto, delectabatur homine, ac saepe illum ad se accersabat artis gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad mediu ferme Aegeum peruentu fuit, insidiari illi nautae coeperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volente sinite praecipitare me ipsum. Concesserunt nautae. Tum ille assumpsit ornatu, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, ena

tau

Αρίωνα τοῦτον ἐγμέλο ὦ Δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τῷ τυράννῳ ἐπεβίησεν πλούτας οἰκαδὲς ἐς τὴν Μήθυμναν, ὅπως ἔσται τῇ πλοῦτον. καὶ ὅπως πορευθείη τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδωκε πολλῶν ἄλσων χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, ἐπὶ κατὰ μέτρον τὸ Αἰγαῖον ἐκβύοντο, ὅπως βούλουσιν αὐτῷ οἶναῖται. ὁ δὲ, ἠκροώμενος ὅσα πάντα, παρεγένων τῷ σκάφει, ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίς σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θνήσκοντινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσσει εἶσαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἶναῖται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευήν. καὶ ἦντι πάντες λιγυρῶς, καὶ ἐπίσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανοῦμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναμέμενος αὐτόν, ὥς ἐγενήσαμην

ἔλκων εἰς Ταίναρον. Πο.
ἔπαινω τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τὸ μῦθον ἀποδέω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκρόατος.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν σινὸν τοῦτο, ἐς ὃ
ἂ παῖς κατωρέχθῃ, ἐλλή-
σποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖ-
ται. τὴν δὲ νηρῶν, ὅμεις δὲ
Νηρηίδες παραλαβῶσαι,
τῇ Τρωάδι προσενέγκατε,
ὡς ταφείη ὑπὸ τῇ ὄπῃ
ρίων. Νηρ. μῦθα μὲν δὲ Πό-
σειδον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν πῶ
ἐπωνύμῳ σιλάγει τιθά-
φω. ἐλευόμεν γὰρ αὐτῶν, ὅ-
κλιστα ὑπὸ τῆς μητρὸς σι-
πονθῆαν. Ποσ. οὗτο μὲν δὲ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα σου
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ φάμμῳ αὐτῶν
ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τιθά-
φεται. ἐκεῖνο δὲ παρεμύθιον
ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πείτε-
ται, καὶ ἐμπίσθεται ὑπὸ τοῦ

Ἀθά-

raui vn a cum ipso in Te-
narum. N a p. Laudo stu-
dium erga Musicam tu-
um, dignam enim mer-
cedem retulisti ipsi pro
eo quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Helleis pontus ab ipsa vo-
cetur. Cadauer autem
ipsum, vos Nereides ac-
ceptum, in Troadem au-
ferre, ut ibi ab incolis se-
peliatur. N a r. Nequa
quam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago se-
peliatur. Misereamur e-
nim ipsius, ut quae mise-
rabilia maxime a puer-
ca passa fuerit. N a p r.
At hoc quidem, Am-
phitrite, fas non est, ne-
que etiam alias honestū
hic illam alicubi sub a-
rena iacere: Sed quod
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulo post
eadem, ipsa quoque Ino
patietur, & persequente illam
G a Atha-

Athamante, in pelagus
ex summo Citherone,
qua in mare porrigitur,
vna cum filio, quem in
vlnis gestabar. N E R.

Sed & illam servare con-
veniet gratiam hanc Bac-
cho faciendo. Educauit
enim illum Ino, eadem-
que nutrix illius fuit.

N E R. Nō decebat, adeo
prauam. Sed tamen Bac-
cho non gratificari, Am-
phitrite, indignū foret.

N E R. Sed quid accidit
huic, quod ab ariete de-
cidit? frater autem eius,

Phryxus tuto vehitur?

N E R. Merito, adoles-
cens enim est, & contra
impetū obistere potest.

Illa vero, eo quod insue-
ta eius rei erat conscen-
sa videlicet vehiculo no-
uo & inopinato, & de-

spiciendo in profundum
immensum, percussa a-
nimo, & pauore pariter

attonita, præterea &
vertigine correpta, præ
vehementia & impetu

volatus, retinere cornua
arietis amplius non po-
tuit, quibus se eo usque

sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N E R.

An non igitur matrem
ipso-

Αθάμαντος διακομίζῃ εἰς
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ

Κιθαιρώνος, καθόπιε καθή-
κει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχου-

σα καὶ τὸν υἱὸν ὅτι τῆς ἀγέ-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ σὺ

σαι δέησαι, χαριτάμνος τῷ
Διονύτῳ. προσὸς γὰρ αὐτοῦ

καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνὸς. Ποσ. οὐκ
ἔχ' ἔγωγε οὕτω πονηρὰ οὕταν.

ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαρίζε-
ῖτο Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσεν ὑπὸ τῷ κριοῦ;

ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φερέστος ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκό-

τως. νεανίας γὰρ, καὶ διωά-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φε-

ρὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ὀπι-
σάσα ὑχίματος παραδύξου,

καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγέτα, καὶ τῷ

θάμβει ἅμα χιθεῖσα, καὶ
ἰλλιγγιάτασα πρὸς τὴν σφο-

δρὴν τῆς πίψεως, ἀκρατὴς
ἐχέτω τῷ κριάτων τοῦ κριοῦ.

ὣν τέως ἀπείληπτο, καὶ κα-
τέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη.
οὐκοῦν ἐχέτω τὴν μ. τέρα
τὴν

τὴν Νιφέλῳ βοηθεῖν πι-
πλοῦται; Ποσ. ἐχρῶ. ἀλλὰ
ἡ μέρα πολλῶ τῆς Νιφέλης
διωατύτερα.

Ἰριδὸς καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τὴν νῆτον τὴν πλανα-
μήνῳ ὃ Πόσειδον, ὑποπα-
θεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λον ὀπνήχιδαι συμβέβηκε.
ταύτῳ φησὶν ὁ Ζεὺς σῆτον
ἦδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῆλον ἐν τῷ αἰ-
γαίῳ μέτῳ βεβαίως μέλειν,
σθερίζας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πεφάσθαι τοῦτο ὃ Ἰρι-
τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ
τὴν χρεῖαν ἀναφανῆσα καὶ
μηκέτι πλέουσα. Ἰρις. τὴν
Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κῆσαι. ἦδη γὰρ πονήσας
ὑπὸ ἡλ' ὠδίνων ἔχει. Πο. τί
οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ὑπεκείν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλ-
λά τί πάστα ἡ γῆ οὐκ αὖ ὑπο-
δέξασθαι δύναται τὰς αὐτῆς
γονάς; Ἰρις. οὐκ ὃ Πόσειδον.
ἡ Ἡρα

ipſius Nephelēn dece-
bat opem terrē cadenti?
NEPTV. Decebat ſa-
ne, ſed Parca quam Ne-
phele multo potentior
eſt.

Iridis & Nepta-
ni.

Insulam iſtā errantē
Neptune, quæ a Sicilia
reuulſa atquo vndis ſub-
merſa, mari innatat. Eā,
ita iubet Iupiter, conſi-
ſtere facias iam atque ap-
parere, & vt tantundem
manifeſta atque conſpi-
cua in medio Aegæo in-
concuſſa maneat, funda-
ta firmiter admodum il-
la. Opus enim illa non
nihil habet. N e p. Fiet
hoc. I x i. Sed tamē quē
uſum illi præbebit, mani-
feſta apparens, & non
amplius fluctuans? I x i.
Latonem in ipſa orog-
tet parere, iam enim ma-
ſe habet a dolorib. N e.
Quid igitur? an non ſuf-
ficit illi cælum, vt in
eo pariat? Quod ſi mi-
nus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I x i. Non Neptune. Nā
G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iureiurā
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ par-
turienti vllum recepta-
culum. Hæc igitur insu-
la, iuramento non tene-
tur. Abscondita enim
tum fuit. Næp. Intelli-
go rem. Igitur subsiste
Insula atq; emergere ite-
rum ex profundo, & nō
amplius fluctues aut titu-
bes, sed iñmora maneas.
Ac suscipe, o felicissima,
fratris mei liberos duos
••••• deorum omniū pulcher-
rimos. Et vos, Tritones
••••• traicite Latonem in ip-
sam, omniaque tranquil-
la sint. Serpentem autē
istum, qui nunc velut a-
sτρο exagitat illam, per-
terrefaciendo, ipsi infā-
tes posteaquam in lucē
editi fuerint, aggredien-
tur, ac matrē vindicabūt
Tu vero vade renuncia
Ioui, omnia bene habere
Stābilis est Insula. Ve-
niat Latona ac pariat,

Xanthi & Ma-
ris.

Suscipe me, o Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnere.

MAR.

ἡ Ἡρα γὰρ ὄρεω μεγάλην κα-
τέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρ-
χεῖν τῇ Λητοῖ τῇ ὠδίνων
ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσοις
αὐτῇ ἀνώματός ἐστιν. ἀφανὲς
γὰρ ἡ. Πρὸς. σωίνημι. εὔηθις
νῆσι, καὶ ἀνάδουθι αὐθις ἐν
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑπο-
φέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένη.
καὶ ὑπόδιδξαι ὃ εὐδαιμονι-
σάτη τῇ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
δύο, τοὺς καλλίστους τῇ θε-
ῶν. καὶ ὑμεῖς ὃ πρίτανες,
διαπορριμύσατε τὴν Λη-
τὴν εἰς αὐτὴν, καὶ γαλήνην
ἅπαντα ἔσω. τὴν δρεάκοινα
δὲ, ὃς νῦν ὄρσοιρῃ αὐτὴν φο-
βῶν τὰ νιογνὰ, ἐπιδαν τυχ-
θῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τι-
μωρήσει τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀ-
πάγγειλε τῷ Διὶ, πάντα
εἶναι εὐπρεπῆ. ἔσηκιν ἡ Δῶ-
λος, ἡκέτω ἡ Λητὴ, καὶ τιχέτω

Ξανθὸν καὶ Θα-
λάσσης.

Δέξαι με ὃ θάλασσα,
δεινὰ πεπληθότα, κατὰ-
σβεστόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ζεῦσι;
 τίς σε κατέκαυσιν; Ζεῦ.
 Ηφαιστός. ἀλλ' ἀπ' ὠθερά-
 κωμαι ὅπως ὁ κακοδαίμων,
 καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ
 σοι ἐπέβαλε τὸ πῦρ. Ζεῦ.
 Διὰ τὴν υἱὸν τῆς Θέτι-
 δος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα
 πρὸς φεύγας ἰκέτευτα, ὃ
 δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ἑρ-
 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἧς νικητῶν
 ἀπέφραπ' ἐμὴ τὴν ῥοαῖν,
 ἐλεήσας πρὸς ἀδελφίους, ἐπ' ἡλ-
 λου, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς
 φοβηθεὶς ἀπὸ χροῖτο ἧς αἰ-
 δρωῖν. ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστός,
 ἔτυχε γὰρ πλοσίον που
 ἦν, παῦ' ὅσον οἶμαι πῦρ εἰ-
 χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ,
 καὶ ἔποθε ἄλλοθι, φέρον,
 ἐπ' ἡλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε
 μὲν τὰς πελέας, καὶ μυρ-
 ξίνας. ὠππότε δὲ καὶ τὼς
 κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ
 τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερεκαχλάσαι ποιή-
 σας, μικροῦ δέ μιν ὅλον ξη-
 ρὸν εἰργασαί. ἔρως δ' οὐκ
 ἔπος διάκειμαι ὑπὸ ἧς
 ἐκ-

M A R. Quid hoc rei est
 Xanthe? quis te devossit?
 X A N. Vulcanus, sed ig-
 ne candesco prorsus mi-
 ser, & effervescio. M A R.
 Cur autem iniecit tibi
 ignem. X A N. Propter fi-
 lium Thetidis. Postquā
 enim occidentem illum
 Phrygas, supplex depre-
 catus sum, ille autem ab
 ira nihil remisit, sed oc-
 cisorum corporibus etiā
 obstruxit mihi alueum,
 ego misertus miserorū,
 occurri, ut aquis inun-
 darem atque inuoluerē
 illum, quo eo periculo
 absterritus, ab occisio-
 ne virorū cessaret. Ibi igi-
 tur Vulcanus, (aderat. n.
 prope forte existens) vni-
 versō igne, quantum, o-
 pinor, vsquam habebat,
 quantumque & in Aet-
 na, & si quibus aliis lo-
 cis, illius est, allata, pro-
 cessit obuiam, ac exussit
 equidem vltimos, & myri-
 cas, assauit autem & in-
 felices pisces & anguil-
 las. Me vero, cum efferv-
 uescere fecisset, parum
 absuit, quin totum ari-
 dum ac siccum reddide-
 rit. Vides nimirum quo
 pacto exustionibus istis

deformatus sim. **MAR.** Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, a cadaueribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. **XAN.** An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? **MAR.** Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris Thetis? **THET.** Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam a patre coniectā, tum ipsam, tum infantē ab ea paulo ante genitū. Iussit autem pater nautas, arcam illam acceptam, postquā in altum de terra prouecti essent, abiicere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. **DO.** Quamobrem autem, o soror, hoc? quandoquidem

ἐκκαυμάτων; **ΘΑ.** Δολορὸς ὡς Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ὑπὸ τῆς νικρῶν, ἡ δὲ θερμὸς δὲ, ὡς φῆς, ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὡς Ξάνθε, ὅς ἐστι τὴν ἐμὴν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξάν. οὐκ ἔδην οὐδ' ἐλεῖται γείτονας ὄντας τοὺς φρέγας; **ΘΑΛ.** τὴν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῖσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὴν ἀχιλλεία.

Δώριδ' ὅτι καὶ
Θέτιδος.

Τί δα κρύεις ὡς Θέτι. ΘΗ. καλλίστῳ ὡς Δωρὶ κόβω εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτῷ τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὴν κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺ ὑπὸ τῆς γῆς ὑποπάσσωσιν ἀφείναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀδλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίγος δ' ἐνικα ὡς ἀδελφῇ, ἐπὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκρίβως ἅπαντα ; Θεί. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, κελίσιν οὕσαν, ἐπαρθέ-
 νειν εἰς χαλκοῦ τινα
 δάλαμον ἐμβάλων. ἦτα
 τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔγω
 εἶπὲν, φασὶ δ' οὐκ τὸν
 Δία χρυσοῖν ἡρώμενον, ἐν-
 λῦσαι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ'
 αὐτῷ. δι' ἀμύλην δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
 ῥέοντα τὸν Διὸς, ἐγκύμο-
 να ἡρώδαι. τοῦτο αἰδού-
 μενος ὁ πατὴρ, ἀχρεὶς τις
 καὶ ζήλοτυπος γέρον, ἡ-
 γανάκησιν. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μίμοις χυῖναι οἰκδοῖς
 αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς τὴν
 κιβωτὸν ἄρτι τιτοκῆαν.
 Δωρ. ἡ δὲ, τί ἔπραττεν
 ὁ Θείτι, ὅποτε κατίκει-
 το; Θεί. ὑπερ αὐτῆς μὲν
 ἑστίγα ὁ Δωρὶ, καὶ ἔφειρε
 τὴν καταδίκην. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρετῆτο μὴ ὑπο-
 δανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῇ
 πάπῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κἀκλυσον ὄν. τὸ δὲ, ὑπ' ἀ-
 γνοίας ἢ κακῶν, καὶ ἐμει-
 δία

dem comperta habes ex
 acie omnia. T h a. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in arcu
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgi-
 nitati destinarat. Dein-
 de verum quidem dicere
 non possum, Iovem au-
 tem aiunt, cōuersum in
 aurum, delapsum per im-
 pluuium ad ipsam esse.
 Accipiente autem illa
 in sinum demanantē de-
 um, gravidam ex eo fa-
ctam fuisse. Quod cum
 pater animaduertisset,
 utpote durus quidam &
 zelotypus senex, grau-
 ter indignatus est. Et
 quia ab aliquo stupratā
 fuisse illam arbitratus
 est, cōiicit in arcā hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D o r. Cæterum illa
 quid agebat Theri, quan-
 do abripiebatur? T h a.
 Pro se quidē nihil dice-
 bat, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecā-
 batur ne morti traderē-
 tur, lachrymando, atq;
illū auo ostentando pul-
cherrimum sane puerū
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et-

Iam arridebat matri. Op-
pleo rursus oculos la-
chrymis, cum in mentē
... illius venit. D O R. Et
... me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T H E. Haudquāquam,
natat enim adhuc arca
circa Seriphum, vivis il-
lis custoditis. D O. Cur
igitur non conservamus
ipsam, piscatoribus istis
Seriphiis, in retia immit-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes presta-
bunt scilicet: T H E. Re-
cte dicis. atque ita faci-
amus. Non enim perire
decet, neque ipsam, neq;
infantem, adeo cum sit
formosus,

Neptuni & Eni- pei.

Minimevero praelara
hæc, Neptune (dicetur
enim verum) qui circum-
venta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum re-
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. N E P T V.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosa quoti-
die

δια πρὸς τὴν θάλασσαν,
ὑποπλάμαι αὐτῆς τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δο. καὶ
δακρύσαι ἐπείσας. ἀλλ' ἴδὲ
τεθῆσιν; Θε. οὐδαμῶς,
νήχεται γὰρ ὅτι ἡ κισωτὶς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τὴν φυλάττουσα. Δο. τί οὖν
οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς
ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
ἐς τὰ δίκτυα τῆς Σεριφίους;
οἱ δὲ ἀνασπάσαντες, σώσουσι
δηλονότι. Θε. εἰ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέ-
σω μὴ τε αὐτὴν, μῆτε τὸ παι-
δίον οὕτως ὅν καλόν.

Προσιδῶν καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὃ Πόσει-
δον. εἰρήσει) γὰρ τὰ ληθές. ἡ
πελθὼν μου ἢ ἐρωδιόμην, εἰκα-
δεῖς ἐμοί, διεκέρυσας ἢ παῖ-
δα. ἢ ὅ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο
παροῖχεν ἐαυτῷ. Πο. σὺ γὰρ
ὃ Ενιπεῦ, ὑπερπικρὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὡς κόρης οὕτω κα-
λῆς

λῆς φοιλάσης ὁσημέραν παρὰ
 δὲ, ἀπολυμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύ-
 ουσα, καὶ ἐπιμβαίνουσα,
 καὶ λουομένη, εἴοιτο εὐχε-
 τῷ σοι ἐστυχῆν. σύ δ'
 ἰδρύπλου πρὸς αὐτῷ. Εὐ-
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχέλω
 σε προσεσπᾶσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
 Εὐπίεα ἀγτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τῷ Τύρῳ ἀφελῇ κέ-
 ρειν οὕταν; Ποσειδ. ὁ μὲν
 ζήλοτυπῆς ὦ Εὐπείῳ,
 ὑπερόπτης πρὸς τὸν ὄν. ἢ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 πονθιν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακεκορῆσθαι. Εὐ. οὐ-
 μῶν; ἔφη γὰρ ἀπὸν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδα. ὁ καὶ
 μάλιστα ἐλόπησιν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδαί-
 του τῷ, καὶ περιγί-
 σαι πορεύεσθαι τι κῆμα;
 ὅτις ὑμᾶς σὺνέκρυπτε,
 ἅμα

die ad te nante, ac prae a-
 more percunte, despecte-
 ris illam, & gaudius sis,
 si posses illi egre facere.
 Illa vero iuxta ripas me-
 rore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque la-
 uans, non semel opta-
 bat in conspectum sibi
 venire te. Tu vero las-
 ciuebas contra eam. Ε.
 Quid igitur? an propter
 ea oportebat te prae-
 pere amorem mihi, &
 velut histrionem aliquē
 pro Neptuno, Enipeum
 te gerere, atque ita deci-
 pere Tyron istam, puel-
 lam adeo simplicē. Ν. α.
 Sero nunc vero zeloty-
 pus es, Enipeu, cum pri-
 us superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa
 autem Tyro nihil graue
 passa est, quando se pu-
 tauit a te viciatam esse.
 Ε Ν Ι Ρ. Nihil autem? Di-
 xisti enim abiens Neptu-
 num esse te, qd' vel ma-
 xime dolore affectus ipsā,
 atque ipse eo abs te iniu-
 ria affectus sum, quod &
 quae mea esse debuerat,
 eam voluptatem perce-
 pisti tu, & praeterea com-
 posito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo ab-
 scondi

scōditi iacuiſtis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buiſti. N E P. Tu enim
non volebas Enipeu.

ἄμα συνηῖδα τῇ παιδὶ αὐτ'
ἑμοῦ. Π O C. σὺ γὰρ οὐκ ἔθε-
λεις ὧ Εὐριπύ.

Tritonis & Nerei- dum.

Τρίτων καὶ Νη- ρείδων.

Balena iſta veſtra, Ne-
reides, quam contra fi-
liam Cephei Androme-
dam emiſiſtis, neque pu-
ellam ipſam iniuria ali-
qua affecit, perinde vt
vos putatis, & ipſa iam
mortua eſt. N E. A quo,
Triton? Num Cepheus,
tanquam illeſtamento
aliquo propoſita puella,
aggreſſus illam occidit,
ex inſidiis cum multa vi
adortus? T R I. Non. Sed
noſtis, arbitror, Iphia-
naſſa, Perſeum illum,
Danaes puerum illū par-
uum, quem vna cum ma-
tre in arca abiectum in
mare ab auo materno,
conſeruatiſtis, miſertæ il-
lorum videlicet. I P H.
Noſti quem dicis. Con-
ſentaneum vere, illum
iam adoleſcentem factū
eſſe, atque admodum ge-
neroſum, & pulchrum
aſpectu. T R I. Hic occi-
dit Balenam. I P H. Quā
obrem

Τὸ κῆτος ἑμῶν ὧ Νη-
ρείδες, ὃ ὅτι πῶς τοῦ Κη-
φέως θυγατέρα πῶς Ανδρ-
μέδα ἐπέμψατε, οὔτε πῶς
παῖδα ἠδίκησιν ὡς οἱ εἰπε,
καὶ αὐτὸ ἦδη τέθνηκε. Νη-
ρεὶς τίς ὧ Τρίτων, ἢ ὃ
Κηφύς καθάπερ δέλεαρ
προδούς, πῶς κέρυμα ἀπέκλι-
νεν ὀπῶν, λοχήσας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως; Τρί-
των, ἀλλ' ἴσῃ, οἶμαι, ὧ Ιφί-
άνασσα, τὴν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
ἐμβληθὲν ἐς πῶς θάλασσαν
ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, οἰκτιρᾶσασαι αὐτούς.
Ιφί. οἶδα ὅν λέγεις. εἰκὸς
δὲ ἦδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλιστα γυναιὸν τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινε τὸ κῆτος. Ιφί. Διὰ τί
ὧ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶτρα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν
 ἐχέω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὸ παῦ ὡς ἐχέοιτο. ἐς ἄλ-
 μὴν οὗτος ὅτι τὰς Γαργύνας,
 ἄθλόν τινα τοῦτον πῶ βα-
 σιλῇ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκετο ἐς πλὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγει;
 ἄλλως γὰρ δύσπερος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵρος. ὑπο-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀδλωᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἔστιν
 ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάθευδον οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπολαμὼν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μνος. Ἰφι. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 θεᾶται γὰρ εἶτιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῆ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοί; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ πλὴν ἀπιδά προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διη-
 γουμένου αὐτοῦ πρὸς πλὴν
 Ἀνδρμέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέα ὕστερον, ἢ Ἀδλωᾶ δὴ ὅτι
 τῆς ἀπιδῆς ὑποσιλοῦσης,
 ὡπτις δὴ κατόπτερον παρέ-
 χιν

obrem Triton? Neque
 enim huiusmodi conser-
 vationis premia persol-
 vere nobis debebat. T. R.
 Ego vobis exponam om-
 nem rē, ita vt gesta est.
 Missus hic fuit ad Gor-
 gonas, vt hoc quasi quod-
 dam certamen regi pera-
 geret. Postquam autem
 peruenit in Libyā. I. P. H.
 Quomodo Triton, so-
 lus ne, an & alios secum
 socios abduxit? nā alio-
 qui difficile hoc iter. T.
Per aērē profectus est,
 alatum enim ipsum Mi-
 nerua reddidit. postquā
 autem eo loci venit, vbi
 illæ agebant, illæ quidē
 dormiebant, opinor. At
 hic amputato Medusæ
 capite, iterum auolavit.
 I. P. H. Quo pacto autem
 aspexit illas? Aspici. n.
 nequeunt, vel quisquis
 illas aspexerit, non am-
 plius quicquam posthac
 aspiciet. T. R. I. Minerua
 scutum præferens. (Ta-
 lia enim audiui ipsum
 narrantem apud Andro-
 medam, postea & apud
 Cepheum.) Minerua
 igitur, inquā, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea fini-
 stra, arrepta illius coma,
 & inspecta imagine, dex-
 tra autē sublata harpe,
 abscidit caput illius, at-
 que ita priusquam sore-
 res reliquæ expurgisce-
 rentur, auolauit. Porro
 vbi circa maritimā hanc
 Aethiopix oram venif-
 set, terræ iam propin-
 quior aliquanto volans,
 videt Andromedam, ex-
 positam in rupe quadam
 prominente palo affixā,
 pulcherrimā, o Dii, pro-
 missa coma, & seminu-
 dam, longe vsque infra
 vbera. Ac primum qui-
 dem misertus fortunæ
 illius, interrogat causā
 damnationis huius. Pau-
 lo autem post amore cap-
 tus, (oportebat enim in-
 columē seruari puellā)
 opem ferre illi statuit.
 Atque vbi iam Balæna
 accessisset terribilis ad-
 modum & quasi mox ab-
 sorptura Andromedam,
 in altum sublatus ado-
 lescent manu ad capulū
 admoto, harpam tenens
 altera quidem ferit, alte-
 ra autem Gorgona spe-
 ctandam proferens, in
 lapi-

χεν αὐτὰ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβὼν
 τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐπὶ ὧν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν αὐ-
 χεῖσθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπια-
 τιν. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παραλίον
 ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγγύετο,
 ἤδη πρόσγειος πετόμενος,
 ὄρεα τὴν Ἀνδρομέδαν προκει-
 μένῃ, ὅπῃ τινος πέτρᾳς
 προβλήτος προσεπαθάλου
 μένῃ, καλίστῃ ὡς οἱ, κα-
 θευμένη τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
 νον πολλὸν ἔενεθε τῇ μάσῳ.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτεῖρας
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπου
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 κατὰ μικρὸν δὲ ἄλους ἔρωτι,
 ἐχθρὸν γὰρ σεσώτασθαι τὴν
 παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
 λα φοβεῖν, ὥς καταπιού-
 μνον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 περαιωρηθεὶς ὁ ναύσκοπος
 πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην
 τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ
 προδεικνύς τὴν Γοργόνα, λί-
 θον

δὸν ἐποίησεν αὐτό. τὸ δὲ,
 τίθηναι γούῳ, καὶ σέ-
 πην αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πλὴν Μένδουσας.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δισμά-
 τῃς παρδένου, ὑποσχόμε-
 νῳ χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδὶ κατιούσαν ἐκ
 τῆς πέτρας, ἐλιδιηδῆς οὐ-
 ρης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν
 τοῦ Κηφείως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀγρός. ὥς τε
 αὐτὴ θανάτου, γάμον οὐ
 τὸν τυχόντα αἶρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ παύω τῷ γε-
 γονότι ἀχθομαι. τί γὰρ ἂν
 παῖς ἰδῇκε ἡμᾶς, εἴ τι ἂν
 μή τις ἐμὴ γαλαῦχει τότε,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τεῖ. ὅτι οὕτως αὖ ἤλγω-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 τρι γε οὕσα. Νη. μηκέ-
 τι μεμνήμεθα τῷ Δωρὶ ἐκεί-
 νῳ, εἴτι βάρεβρος γυνὴ
 ὑπὲρ πλὴν ἀξίαν ἐλάλη-
 σιν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρομεν οὖν
 τῷ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam cōvertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunque Me-
 dulam aspexerunt. At
 hic solutis vinculis, qui-
 bus virgo alligata fue-
 rat, suppositaque manu
 sulcepit illam, summis
 pedum digitis descendē-
 tem e rupe, ardua illa
 quidem atque procluii,
 & nunc cum eadem nup-
 tias peragit in ædib. Ce-
 pheï, abducatque illam
 secum Agros. Quare p
 morte, nuptias neq; eas
 vulgares illa inuenit. N.
 Equidem non ita valde
 ægrefero factum hoc.
 Quid enim adeo nobis
 iniuriæ fecit puella, si
 mater ipsius superbe ex-
 tulit se tunc, ac pul-
 chrior nobis esse voluit?
 Τ η ι. Quod hoc pacto
 magnum dolorē perce-
 ptura fuisset ob filiam,
 mater certe illius cū sit.
 Ν η. Ne meminerimus
 Dori illorum amplius si
 quid barbara mulier, su-
 pra quā decebat, loquax
 fuit. Satis enim suppli-
 cii tulit, quæ tāto in me-
 tu, filix causa constituta
 fuit. Gratulemur igitur
 nuptiis. Zephy-

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquā equidem pō-
pam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo ego
sum, & spiro. Tu vero
non vidisti o Note. N o.
Quamnam hanc dicis
Zephyre pompam? aut
quinam sunt qui illam
duxerunt? Z E P. Suavis-
simo spectaculo caruisti,
& quale non facile aliud
vnquam videris. N o T.
Iuxta rubrum mare oc-
cupatus fui, afflavi autē
& partem Indiæ nonnul-
lam, quantum videlicet
eius terræ mare adiacet.
Proinde nihil eorum no-
ui, quæ tu dicis. Z E P H.
Quid? Sidonium il-
lum Agenorum vidisti?
N o. Etiam, Europæ pa-
trem scilicet. Quid tū?
Z E P H. De illa ipsa nar-
rabo tibi. N o. Nū, qđ
Iupiter iam olim amare
puellam cœpit? Nā hoc
etiam pridem sciuit. Z E.
Igitur quod ad amorem
attinet, nosti. Quæ ve-
ro postea cōsecuta sunt,
ea nunc audi. Descende-
rat Europa ad littus, lu-
dendi gratia, assumptis
secum æqualib. suis. Iu-
piter

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ
μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν
τῇ θαλάτῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ
πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νό-
τι. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις
ὦ Ζεφύρε τὴν πομπήν; ἰ-
στίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζέ.
ἡδίστου διαμάτος ἀπὸ λείψ-
θης, ὅσον οὐκ ἄλλοῖς ἰδοῖς ἐτι.
Νό. παρὰ τὴν Εὐρεθεῖν γὰρ θά-
λασσαν εἰσγαζόμενον. ἐπέ-
πνευστα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰν-
δικῆς, ὅσα παράλια τῆς χῆ-
ρας. οὐδὲν οὐκ οἶδα, ὅν λέ-
γεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον
Αγνώστου οἶδας; Νό. ναὶ τῆς
Εὐρώπης πατέρα. τί
μὲν; Ζέ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης
διηγέσσομαι σοι. Νό. μὴ
ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ πολλοῦ
τῆς παιδός; ταῦτο γὰρ καὶ πά-
λαι ἠπιστάμενον. Ζέ. οὐκοῦν
τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μετὰ
ταῦτα δὲ ἤδη, ἀκούσιν. ἰ μὲν
Εὐρώπην κατεληλύθει ὅτι τὴν
ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἐλευ-
σώτιδας παραλαβούσα. ἰ

Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρην εἰκάσας ἑαυ-
τὸν , συνῶπαιζεν αὐταῖς ,
κάλλιστος φαινόμενος . λευ-
κός τε γὰρ ὡς ἀκριβὼς , καὶ
τὰ κέρατα εὐκαμπὲς , καὶ
τὸ βλέμμα ἥμιος . ἐπκίε-
τα οὖν καὶ αὐτὸς ὅπῃ τῆς
ἡδύτης , καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον ,
ὥς τι πῶς Εὐρώπῃ τολμῆ-
σαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν . ὥς
δὲ τοῦτ' ἐβλήτο , δρομαῖος
μὲν ὁ Ζεὺς ὤρευσεν ὅπῃ
πῶς θάλατταν φέρον αὐ-
τῷ , καὶ ἐνέχτο ἐμπε-
σόν . ἡ δὲ πᾶν ἐκπλα-
γεῖσα τῷ πράγματι , τῇ
λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρα-
τος , ὥς μὴ ὑπολῦθαι .
τῇ ἑτέρῃ δὲ , ὡς ἐμμενέ-
πον τὸν πέπλον ξυμῆχε .
Νό . ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
Ζέφυρε εἶδες , καὶ ἐρωτι-
κὸν , νυχόμενον τὸν Δία ,
φέροντα πῶς ἀγαπημένῳ .
Ζέφ . καὶ μὴ τὰ μετὰ
ταῦτα ἡδὺ παραπολὺ ὦ .
Νότι . ἥτι γὰρ θάλαττα
εὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο ,
καὶ πῶς γαλήνῃ ὅπασα-
σαμένη ,

piter autem in formam
tauri assimilatus , lude-
bat una cum ipsis , pul-
cherrimus cum apparet .
Nam & candidus erat ,
ut nihil supra , & cornua
habebat reflexa pulcre ,
vultumque prae se tere-
bat admodum mansue-
tum ac placidum . Salta-
bat igitur & ipse in lit-
tore , & mugiebat sua-
uissime , ita ut Europa au-
deret etiam conscende-
re ipsum . Ceterum ubi
hoc factum est , citato
cursu Iupiter quidem una
cum illa in mare prorup-
pit , atque ibi , ut inci-
derat , natabat . Illa ve-
ro admodum perculsa a-
nimo ex hac re , sinistra
apprehendit ac tenuit
cornua , ut ne delabere-
tur , altera autem manu ,
diffluentem vento veste
continebat . N . Dulce
hoc spectaculum , Zeph.
vidisti , & amatorium , natā
te videlicet Iouē & feren-
tem secum amores suos
Zeph . At vero quae cō-
secuta sunt , suaviora
multo , Note . Nam &
mare statim compositis
fluctibus quietum fuit ,
& tranquillitate ultro

tes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulatu ab aliis dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscētes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæro ut dicas, & ut præterea etiam pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in trivio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. Poi. At renuntiabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφῳ
καταγιῶντα, εἶπεν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
κελεύει ὁ Διογῆνης, ἢ πρὶ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γελέσθαι, ἢ κεν ἐμβαλὼν
πολλῷ πλείῳ διαγελασόμε-
νον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῳ σοι ἔτι ὁ γέλος ἔσται, καὶ πρὶ-
νὸν τὸ, τίς γὰρ ὅπως αἰδέ-
ται μετὰ τὸν βίον, ἐσταῦθα δὲ,
οὐ πάντῃ βεβαίως γελάων,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μέ-
λιστα ἐπειδὴν ὄρεται τοὺς
πλουσίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους, οὕτω τα-
πεινοὺς καὶ ἀτίμους, ἐκ μί-
νης οἰμωγῆς διαγινώσκου-
μεν. καὶ ὅτι μαλθακοὶ
καὶ ἀγενεῖς εἰσὶ, μεμνημέ-
νοι ὅτι αὐτῶν ταῦτα λέγει αὐ-
τῶν. καὶ προσέτι, ἐμπληροσόμε-
νον πλὴν πῆραν ἢ κεν δι-
μῶν τι πολλῶν, καὶ εἶπον
οἱ τοὶ ἐν τῇ τριόδῳ. Ἐκά-
της δὲ τῆς κείμηνος, ἢ
ὧν ἐκ καθαρτίου, ἢ τι τοι-
οῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διογῆνι.

ὅπως

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός
 τις ἔστι τῶν ὄντων; Διο. γί-
 ρων φалаκρές, πριβούριον ἑ-
 χων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέ-
 μω ἀναπιπταμένον, καὶ ταῖς
 ὀπιπυχαῖς τῆς ἑσπέριας ποι-
 κέλον, γιγᾶ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ καὶ ἀλαζδνας τού-
 τους φιλοσόφους ὀπισκώπει.
 Πολ. ῥᾶδιον εὐρεῖν ἅπας γε
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐστει-
 λαίμαι τι καὶ φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδ' ἐξουτοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ριγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἅπορα ἐξελῖαν διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαρτῇ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύτρουσι, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ'
 ἑμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὃ Διόγηνες ἀπαγγελλῶ.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὃ
 φίλ-

Sed quo melius illū ag-
 noscere queam, cuius
 modi facie est? D I O O.
 Senex est, caluaster, pal-
 lio indurus lacero, & ven-
 to cuius perurio, prater-
 ea & diuersorum pan-
 norum asumentis varie-
 gato. Ridet autem sem-
 per, ac plerunque arro-
 gantes istos philosophos
 acerbè perstringit. P O.
 Facile erit inuenire illū,
 ex his vtique signis. D.
 Vis ne vt ad ipsos quoq;
 philosophos illos aliqd
 tibi mandem? P O I. Mā-
 des licet, non enim gra-
 ue neque hoc mihi fue-
 rit. D I O. In vniversum,
 adhortare illos, vt des-
 stant a nugis suis, neque
 de toto cōtendant, neq;
 cornua sibi mutuo affi-
 gant, neque crocodilos
 faciant, neque huiusce-
 modi sterilia atque iei-
 na interrogare, animum
 instituant. P O I. At in-
 doctum me & ineruditū
 esse dicent, qui doctrinā
 illorum reprehendam.
 D I O G E. Tu vero plo-
 rare illos meo nomine in-
 be. P O I. Et hæc nun-
 ciabo illis. D I O G E M.
 Diuicibus autem o lepi-

attracta, placidū ac plānum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulū supra mare ita vt interrim sumis pedib. contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emersæ vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cōscenso curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens nantati fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehabant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc a Phœnicia vsque in Cre-

σαμῶν, λείαν παρείχεν ἐαυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ διαταίμονον τῆς γηγνομένην παρεκλογουδοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπιτώμενα, μικρὴν ὑπὲρ τῶν θάλασσης, ὥς ἐνίοτε ἄκρως τοῖς ποσὶν ὀπλίσκουν τοῦ ὕδατος, ἡμῶν τὰς δᾶδας φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμῆαιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀνὰ ὕψος, παρείπκουν ὅτι τῆς διλφίνων ὀπκητῶσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τι τῆς Τριτάτων ἥρος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλατῆς ἅπαντα περιεχέουσι τῶν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Περσείδῃ ὀπβεβηκὸς ἄρματος, παροχούμενός τε, καὶ τῶν Ἀμφιτρίτῃ ἔχων, προῆγε γέινδως, προδοιπερῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὅτι πᾶσι δὲ τῶν Ἀφροδίτῃ δύο Τρίτωνες ἔφερον, ὅτι κόγχης κατακειμένη, αἶδη παντοῖα ὀππάπνυσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ὁ φονίης ἄχρει
τ Κρύ

τῆς Κρήτης ἐλήμετο. ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ γήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ὀπλάζο-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἁπῶν γὰρ τῶν Εὐρώπῳ ἐς τὸ
Δίκταιον ἄβυσσον, ἐρυθειώταν,
καὶ κάτω ὄρωταν, ἠπίεστο
γὰρ ἤδη ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡ-
μεῖς δ' ἐμπιστόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάρι Ζέφυρε τῆς θεάς. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
εἶδων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ.

Διογῆρας καὶ Πολυδῶ-
κους. Διογῆρας.

Ω πολυδούκις, ἐντέλ-
λιμαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης, σὲν γὰρ δεῖν οἶμαι
τὸ ἀναβιβῶναι αὔριον, ὡς
σου ἰδὼς Μένιππον τὴν κύ-
νην, εὐρίεις δ' αὖ αὐτὸν ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον,
ὅς ἐστι Λυκαίφ, ὅς ἐστι ζώντων
πρὸς

Cretam fiebant. Postq̃
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem appren-
sam manu Europam, in
antrum Dictzum abdu-
xit, erubescensem, atq;
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita ducere-
tur. Nos autem incum-
bentes mari, alius aliam
illius partem fluctibus
agitabamus. No. O bea-
tum Zephyre, te, qui ist-
hæc videris. Ego vero in-
terea Gryphas & Elephā-
tos, & nigros homines
aspiciebam.

INFERNI DIA- ΛΟΓΟΙ.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
time ascenderis (tuum
enime est, ni fallor, cras
reviviscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lycco
deridentem contendem-

H a res

tes istos inter se Philo-
sophos, dicas illi, Me-
nippe, inquires, iubet
te Diogenes, si satis ea,
quæ super terram sunt,
derisisti, quo & huc ad
inferos descendas, vbi
multo plura, quæ rideas,
habiturus es. Illic enim
in ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens il-
lud obiici potuit, Quis
enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint?
Hic autem, non defines
constanter atque perpe-
tuo ridere, quemadmo-
dum ego quoque nunc
facio. Et maxime post-
quam videris, diuites
istos ac satrapas & tyran-
nos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque eiulatu
ab aliis dignosci. Tum
quod & molles & igna-
ui sunt, reminiscētes eo-
rum quæ in vita gerun-
tur. Hæc illi quæro ut di-
cas, & ut præterea etiam
pera veniat impleta &
multo lupino, & sicubi
in trivio positam inue-
niat Hecates cœnam,
aut ouum ex lustratione
relictum, aut simile quip-
piam. P O L. At renun-
ciabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
καταγιῶντα, εἰπὲν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
κελεύει ὁ Διογῆνης, εἰ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε
πολλῶν πλείων ὀπτηγελασόμε-
νον. σκεῖ μὴ γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῳ σοι ἔτι ὁ γέλος ἔμῃ, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ πάντῃ βεβαίως γιγνῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λισα ἐπειδὴν ὄρεται τοῖς
πλουσίοις, καὶ σατράπαις,
καὶ τυράννοις, οὕτω τα-
πεινοὺς καὶ ἀτήμους, ἐκ μί-
νης οἰμωγῆς διαγινώσκου-
μένους. καὶ ὅτι μαλθακά
καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μιμηταί
οἱ τῶν ἀνῶ, ταῦτα λέγει αὐ-
τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον πλὴν πόνου ἥκειν δέ-
μων τε πολλῶν, καὶ εἴπου-
σῶροι ἐν τῇ τριόδῳ. Εκά-
της δὲ ἥπνον κείμενον, ἢ
ὦν ἐκ καθαρτίου, ἥτις τοι-
οῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
γιῶ ταῦτα, ὦ Διόγηνε.

ὅπως

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅπως
 τις ὅτι πλὴν ὅλῃν; Διο. γί-
 ρων φαλακρὸς, τριβούριον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέ-
 μῳ ἀναπιπταρόν, καὶ ταῖς
 ὀμπρυχαῖς τῆς ῥακίων ποι-
 κίλον, γιγᾶ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ καὶ ἀλαζόνας τού-
 τους φιλοσόφους ὀπισκώπει.
 Πολ. ῥάδιον εἶναι ὑπὸ γι-
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐστει-
 λαι τι καὶ φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἀπορὰ ἐνθάδ' διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύττουσι, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ'
 ἑμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὅ Διόγηνες ἀπαγγιλῶ.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὅ
 φίλ-

Sed quo melius illū ag-
 noscere queam, cuius
 modi facie est? D i o o.
 Senex est, caluaster, pal-
 lio indutus lacero, & ven-
 to cuius perurio, prater-
 ea & diuersorum pan-
 norum assumentis varie-
 gato. Ridet autem sem-
 per, ac plerunque arro-
 gantes istos philosophos
 acerbè perstringit. P o.
 Facile erit inuenire illū,
 ex his vtique signis. D.
 Vis ne vt ad ipsos quoq;
 philosophos illos aliquid
 tibi mandem? P o i. Mā
 des licet, non enim gra-
 ue neque hoc mihi fue-
 rit. D i o. In vniversum,
 adhortare illos, vt desi-
 stant a pugis suis, neque
 de toto cōtendant, neq;
 cornua sibi mutuo affi-
 gant, neque crocodilos
 faciant, neque huiusce-
 modi sterilia atque ieio-
 na interrogare, animum
 instituant. P o i. At in-
 doctum me & ineruditū
 esse dicent, qui doctrinā
 illorum reprehendam.
 D i o o o. Tu vero plo-
 rare illos meo nomine iu-
 be. P o i. Et hæc nun-
 ciabo illis. D i o o o o.
 Diuitibus autem o lepi-
 di

diffimum caput, hęc no-
stro nomine annuncies
quæso. Quid, o vani,
aurū custoditis? Quid au-
tē cruciatis vos ipsos, co-
gitantes vsuras, & talen-
tū aliud super aliud ac-
cumulantes, quos non
plus quam vnum obolū
habentes, venire huc
paulo post oportet? P o.
Dicetur & hęc ad illos
D i. Sed & formosis istis
& robustis dicas, Me-
gillo puta Corinthio, &
Damoxeo paleftrix, qđ
apud nos neque flaua co-
ma, nec cœrulei nigriue
oculi, neque rubor faci-
ei, amplius vilus est, ne-
que præterea nerui intē-
ti & robusti, neque hu-
meri laborū tolerantes,
sed omnia vnus pulvis,
vt aiunt, nobis, caluaria
forma nudata scilicet.
P o. L L. Non molestum
erit, neque hęc ad for-
mīcos & robustos illos
dicere. D i o. Etiā pau-
peribus o Lacon, dicas
licet, (multi autē sunt,
quibus & ea res perquā
molesta est, & inopiam
lugent) vt neque lachry-
mentur, neque plorent,
exposita illis æqualitate
hac

φίλτατον Πολυδύκιον, ἀ-
πάγγει ταῦτα παρ' ἡμῶν,
τι ὧ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυ-
λάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθαι
ἑαυτοῦ λογιζόμενοι τὸν τί-
κους, καὶ τάλαντα ὅττι τα-
λάντοις σωτηθέντες, οὗς χρὴ
ἔγα ὀβολὸν ἔχοντας, ἢ κεν
μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσι-
ται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γὰρ
καὶ ἰχυροῖς λέγε. Μιγίλ-
λα τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμο-
ξένῳ τῷ παλαιῷ, ὅτι παρ'
ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔ-
τε τὰ χερσὶν, ἢ μέλατα
ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅττι
τοῦ πρωτόπου ἐστὶ ὄσιον, ἢ
νεῦρα εὐτετα, ἢ ὅμοι κα-
τεροί. ἀλλὰ πάντα μίαν
ἡμῶν κόνιν φασὶ, κρανία γυ-
μνά τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ
χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν
πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰχυροὺς.
Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λά-
κων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχ-
δόμενοι τῷ πράγματι, καὶ
οἰκτείροντες τὴν ὑπόνοιαν,
λέγε μή τι δακρύειν, μήτ'
οἰμῶν

ὕμῳ ζην, δινησάμενος πλὴν
ἐν ταύθᾳ ἰσοτιμίᾳ. καὶ ὅτι
ἔφονται τοῦ ἐκεί πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῷ. καὶ
Λακεδαιμονίῳ δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰδοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ δ' ἡπίμνηστον, λέγων ἐκ-
λελύσθαι αὐτοῦ. Πολυ. μη-
δὲν ὧ Διόγενες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγει. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαι γι. ἀ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἐφησθα, ἀπαγγελῶ.
Διο. ἰάσομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ εἰς παροῖ-
πον, ἀπένευχε παρ' ἐμοῦ
τοῦ λόγου.

Πλάτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου. Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὧ Πλά-
των, Μένιππον τουτογὶ τὸν
κῶα παροικουῶτα, ὥστε
ἢ ἐκείνῳ ποι κατὰ τῆσιν,
ἢ ἡμεῖς μετακίσηται εἰς
ἕτερον τόπον. Πλού. τί
δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐγείρεται,
ὁμόνευρος ὢν; Κροῖσος.
ἐπειδὴ ἡμεῖς οἰμώζο-
μεν καὶ γένομεν, ἐκείνων
μεμ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illuc
diuites sunt nihilo meli-
ores, quam se hic esse.
Lacedæmoniis autem tu
is, hæc si videtur, nomi-
ne meo obiicias, molles
& enervatos ipsos esse
dictitans. P O L L. Ne de
Lacedæmoniis, Dioge-
nes quicquam dicas, non
enim feram. Sed quæ ad
ceteros mandasti, ea il-
lis renunciabo. D I O G.
Missos igitur faciamus
hos quando tibi ita vide-
tur. Tu vero quibus an-
tea dixi, ad eos sermo-
nes hos meos deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Cræ-
sus.

Non poterimus ferro
Pluto, Menippum hunc
canem, cohabitantem
nobiscum. Quapropter
aut illum hinc amotum
alioloco colluca, aut nos
hinc alio commigrabi-
mus. P I V. Quid autem
vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O S.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorū

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sar-
danapalus autem multæ
voluptatis, ego vero the-
saurorum, irridet, & cū
conuiciis exprobrat ea
nobis, mancipia & piz-
cula nos vocitando. In-
terdum autem etiam cā-
tando, conturbat plo-
ratus nostros, & in sum-
ma, valde nobis mole-
stus est. P L V. Quid hæc
audio de te, Menippe?
M E N. Vera Pluto, Odi
enim ipsos, ignaui ac per-
diti adeo cum sint, qui
bus non satis fuit vixisse
male, sed etiam mortui,
insuper cogitatione atq3
animo illis inherēt, quæ
apud superos sunt. Dele-
ctor itaque ægre ipsis fa-
ciendo. P L V. Sed non
deceat. Dolent enim non
exiguïs reb. priuati. M.
Etiam tu deliras Pluto,
qui gemitus istorum tuo
quoque calculo appro-
bas. P. Haud quaquam,
verum nolim vos discor-
des ac seditiosos esse mu-
tuo. M E N. At vero, o
peffimi Lydorum, Phry-
gum, & Assyriorum, ita
de me cognoscite ut qui
neque

μνησθῆναι ἤρ' αὖθ, Μίδας
μὴ οὕτως τοῦ χρυσοῦ,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς
θησαυρῶν, ὀπιγλή, καὶ
ἔξουειδίζει, ἀνδράποδα καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. ἐρίοις δὲ καὶ ἄδαν,
ὀπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὸς ὅστι. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὃ Μένιππ; Μέ.
ἀληθῆ ὃ Πλούτων. μισῶ
γὰρ οὐτοὺς ἀγινῆς, καὶ
ὀλεθρείους ὄντας οἷς οὐκ
ἀπέχρησι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποθαρόντες ἵπ-
μένυνται, καὶ περὶέχοντα
τῆς αἰν. χαίρω τοιγαροῦν
ἀνιῶν αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐ χρὴ, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν στερούμενοι. Με. καὶ
σὺ μακάριος ὃ Πλούτων
ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων
στραγμοῖς; Πλού. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐθελήσαμεν σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὃ
κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκει,
ὅς

οὐδὲ παυσόμενον μου, ἔνθα γὰρ αὖ ἴντι, ἀκολουθή-
σαι ἀνῶν, καὶ κατὰ θῆν, καὶ
καταγελῶν. Κροῖ. ταῦτα
οὐχ ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
ἐκείνα ὕβρις ὡς, ἃ ὑμεῖς ἐ-
ποιεῖτε, προσκυνοῦναι ἀξι-
οῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
δράσιν ἐπερυφῶντες, καὶ τοῦ
θανάτου τὸ παρῆπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων
ἀφρημένοι. Κροῖ. πολλῶν
γε ὧς θιοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
μάτων. Μίδ. ἔσου μὲν ἐγὼ
χρυσοῦ. Σαρ. ὅσῃς δ' ἐγὼ
τρυφῆς. Μέ. εὖ γε οὕτω
ποιεῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶμι σαυτὴν
πολλὰ κίς σωείρων, ἐπάσο-
μαι ὑμῖν. ἀρέπει γὰρ αὖ ταῖς
τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόν-
τον.

Μενίππῃ, Ἀμφιλόχῃ,
καὶ Τροφονίου. Μέ-
νιππος.

Σφῶ μὲν τοι ὦ Τροφώνη,
καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, καὶ
οὐδ'

neque unquam defiturus
sim. Nam quocumq; ab-
ieritis hinc, eodem se-
quar xgre faciendo, can-
tando atque irridendo
vos. C R O E. An nō hac
contumelia est? M E N.
Non, sed illa contumelia
erant, quæ vos facere so-
lebatis, quando & ado-
rari vos volebatis, & ho-
minibus liberis pro libi-
dine abutebamini, neq;
tum mortis quicquā me-
mores eratis. Proinde de-
plorate nunc, omnibus
illis despoliati. C R O E.
Multis certe o Dii, & ma-
gnis possessiōibus. M E N.
Quanto equidem ipse
auro? S A R. Quanta ve-
ro ego voluptate? M E N.
Recte sane, ita facite,
lugete vos quidem, ego
vero tritum illud, Nolce
te ipsum, identidem con-
nectendo, vobis occinā,
deceat enim huiusmodi
ploratus, si crebro illis
accinatur.

Menippi Amphilo-
chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
ni atq; Amphiloche, quū
sitis mortui, tamen haud
H s scio

scio quonam modo pharisæis etis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales deos esse vos arbitrantur. **T R O.** Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **M E N.** Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum quum viueretis eiusmodi quædam portentosa ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præscii, quasi que prædicere potuissetis si quæ percontarentur. **T K O P H O.** Menippe, mouerit Amphilochous hic, ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neque enim alioqui ista non crederes. **M E N.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuissetem profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irreplissem, nequaquam fieri potuisset ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, sola que præstigia-

οἶδ' ὅπως ναὶ κατηξιώσθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε. καὶ οἱ μάταιοι. ὧς ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ἐπαλήθευσιν εἶναι. **Τρο.** τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, καὶ ὑπὸ ἀνοίας, ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; **Μένι.** ἀλλ' οὐκ ἀν' ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς ταῦτα ἐτετρατεύετε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμινοι τοῖς ἐρωτῶνσι. **Τρο.** ὦ **Μένιππε,** **Ἀμφίλοχος** μὴ οὗτος αὖ εἰδείη, ὅτι αὐτὰ ὑποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμι, καὶ μαντεύομαι, καὶ περ κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι **Λεβαδείᾳ** τὸ πάρος. οὐ γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις. **Μέν.** τί φής; εἰ μὴ ἐς **Λεβάδεαν** γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῶς ταῖς ὀθόναις, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐτετρατεύσω διὰ τοῦ σομοῦ ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ πηλαινν, οὐκ αὖ ἐδωάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμῖς, μὲν τῇ γοῦν

τήα διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρω
ἔστιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἔξ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σιῶ-
δειτον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ἔστιν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ σωμαφύτιόν ἐστι;
γὰρ οὐκ οὐδ' σου τὸ θεοῦ ἰ-
κῆνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;
Τρο. ἤγῃ ὃ Μένιππε ἐν
Βιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὃ
Τροφῶνι ὃ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νεκρός,
ἀκρεβῶς ὄρω.

Ερμού καὶ Χά-
ριτος.

Λογισάμεθα ὃ πορ-
θμεῖ, εἰ δοκεῖ, ὅπῃσα μοι
ὑφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ αὖ-
τις ἐρίζωμῃ τι πρὸς αὐτῶν.
Χά. λογισάμεθα ὃ Ερμῷ.
ἀμεινον γὰρ ὠρίται πρὸς
αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσει-
τον. Ερμ. ἀγκυραν ἐν τει-
λαμῶν ἐκρόμισα πέντε δρα-
χμῶν. Χά. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. νῦν τὸν Αἰδω-
νέα

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam
divinandi artem, quid
tandem est Heros? neque
enim intelligo. Τρο. Est quiddam partim ex
homine, partim ex deo
compositum. Μέν. Ne-
pe quod neque sit homo
quemadmodū audio, ne-
que deus, verum pariter
vtrumq; , Ergo dimidia
illa tui, ac divina pars,
quo nūc recessit? Τρο.
Reddit oracula Meni-
pe, in Bœotia. Μέν.
Haud intelligo quid di-
cas Trophoni, nisi quod
illud plane video, te to-
tum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationē supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
Χά. Supputemus, Μ.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negotiū. Μέν. An-
choram mandaras, com-
paraui tibi quinque dra-
chmis. Χά. Caro di-
cis. Μέν. At per Pluta-

nem,

nem, quinq; emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obulis duob, C H A. Pone quinque drachmas, & obulos duos. M E R. Et pro refarciendo velo, quinque obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M E. Et ceram ad oblinendas nauigii rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, unde Hyperā fecisti, omnia hæc duab. drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M Hæc sunt, quæ tibi expōsui, nisi si quid reliquū est qđ me fugit inter cōputandum. Quando autem hæc redditurum tepromittis? C H A. Nunc quidem, Mercuri nō possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, conferretos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subraeto clam nō nihil exportorio. M E R. Proinde ego nunc sedebō, pessima quæque vt eueniant precando, vt inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, ὅς' πέντε ὠνησάμην, καὶ προπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀπέβραν ὑπὲρ τοῦ ἐσίν πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίδει. Ερμ. καὶ κηρί, ὡς ὀπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνωγύτα, καὶ ἕλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. σὺ γὰρ ἄξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτά ὄσιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐὼ ταῦτ' ὑποδύσσειν φής; Χάρ. νῦν μὲν ἢ Ερμῇ ἀδυνάτον. ὡς δὲ λαμβόν τις ἢ πόλιμος καταπέμψῃ ἀδελφούς τινὰς, ἔναι τότε ἀποκιδάναι ἐν τῷ πλῆθει παραλογίζμενον τὰ περιθμία. Ερ. νῦν οὐὼ ἐγὼ καθιδῶμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γινέσθαι, ὡς αὐτὸς ἀπὸ τούτων ὑπλάττωμι. Χάρ. οὐκ ἐστὶν ἄλλως ὢ Ερμῇ. νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὀρεῖται ἀφ-

ἀφικουῦται ἡμῶν . ἐρῶν
 γάρ . Ερμ. ἀμεινον οὕτως , εἰ
 καὶ ἡμῶν παρεστένοντο ὑπὸ
 σου τὸ ὄφλημα . πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλακοὶ ὃ χά-
 ρον , οἷδα οἷοι παριγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες , αἵματος
 ἀνάπλωκα, καὶ τραυματίαι οἱ
 πολλοὶ . νῦν δὲ ἢ φαρμάκω
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθα-
 νῶν , ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς , ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἔξωδονκὼς πλὴν
 γαστέρα , καὶ τὰ σπέρη . ὠχρὸι
 γὰρ ἅπαντες , καὶ ἀβηγεῖς , οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις . οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρέματα ἥκουσιν,
 ἐπιβουλόμενοι ἀλλήλοις , ὡς
 εὐόκασιν . Χάρι . πάντ' οὐκ ἐπι-
 κερδυντά βλάττωτα . Ερμ.
 οὐκουῶ οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι αὖ
 ἀμαρτανεῖν , πικρῶς ἀπαι-
 εῖν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ
 σου .

Πλούτωνος καὶ

Ερμοῦ .

Τὸν γέροντα οἷδα , τὴν
 πάντ' γενησάμενα λέγω ,
 τὸν πλοῦσιον Εὐκράτην , ὃν
 παῖ-

ad nos descendunt . Pax
 enim est . M e r . Sati-
 us est ita esse , etiāsi ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio . Ve-
 rū enim uero prisci illi ,
 Charon , nosti quales ad
 uenire solebant , quā for-
 tes atque animosi om-
 nes , cruore madidi , &
 vulnerib. pleni pluriq. .
 Nunc autem , aut vene-
 no aliquis a filio interfe-
 ctus , aut ab uxore , aut
 prae nimia voluptate , tur-
 mesfacto ventre & cru-
 ribus adueniunt . Pallidi
 enim omnes , & ignavi ,
 neque similes prioribus
 illis . Plurimi autem ip-
 sorum etiam pecuniarū
 causā veniunt , factis , ut
 videtur , mutuo sibi insi-
 diis . C h a . Omnino . n .
 expetibiles illæ sunt .
 M e r . Proinde neq. ego
 videar peccare grauius
 aliquid , si vel acerbius
 abs te exigam , ea quæ
 mihi debes .

Plutonis & Mercu-
 rij .

Senem ne nosti , istum
 ætate omnino confectū
 dico , Eucratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui, Sicionium illum dicis. Sed quid postea? P L V. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M e. Atqui absurdum hoc videri queat. P L V. Haudquaquã, imo iustissimũ. Quam enim ob causam illi adeo optant illũ mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consulunt, nemo ignorat, at tamẽ sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denique, & in summa varia quædã adulandi ratio

παῖδες' μὴ οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θνήσκοντες, πεντακισμύριοι; Εἰμ. ναί, τὴν σικυώνιον φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὴ ὃ Εἰμ. ζῶν ἔατον ὅππῃ τοῖς ἐκείνωντα ἔτισιν, ἃ βεβίωκιν, ὅππῃ τῆσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόν τε ἴω, καὶ ἔτι πλείω. πῶς δὲ γε κολακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ πῶς ἄλλους κατάσπασιν ἐφ' ἧς ἅπαντας. Εἰμ. ἄτοπον αὐτὸ δοξεῖ τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιοσύνην. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, εὐχόμενοι ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιουῦνται, οὐδὲν προσέκοντες. ὁ δὲ πάντων ὁραματώτατος, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅπως διεπραγμάτουν ἐν γὰρ τῷ φανερώ. καὶ νοσοῦντες, ἃ μὴ βουλεύονται, πάντα ἀπόδωκε, δύσων δὲ ὅμως εὐχόμενοι, ἴω γὰρ αὐτῇ. καὶ ὅλας, πικρίαν τῆς καὶ κολακείας

ἔσθ' ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔσθ' ἀθάνατος. οἱ δ', ὡραπί-
 τωσαν αὐτὴ μάτῳ ὀπχα-
 γόντες. Ερ. γελοῖα πεύστον),
 πανούργοι ὄντες. πολλὰ κῆ-
 πέρος εὖ μάλα διαβουκολεῖ
 αὐτὸν, καὶ ἐπιπίζει. καὶ
 ὅλως, αἰὲν θανόντι τοικῶς, ἔρ-
 ζονται πρὸς μάλλον τῶν νέων.
 οἱ δέ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βράστον), ζώου
 μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τι-
 δέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡς-
 περ Ἰόλιος ἀνελήσεται οἷδ'
 ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὴν
 ὄνειρον πολυθέντα πλοῦτον ἀ-
 πολυπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Ερμ. ἀμέλυσον ὦ Πλούτων.
 μετελεύτομαι γὰρ σοι ἤδη
 αὐτοῦ καθ' ἕνα ἔξῃς. ἐπὶ δὲ
 οἷμαί εἰσι. Πλου. κατέ-
 σσα. ὁ δὲ παρακέμψαι ἔκα-
 στον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦ φω-
 δῆκος ἡρόδωρος.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorū hominum est.
 Quamobrem ipse quidē
 immortalis sit, illi autē
 prae ipso abeant, frustra
 hiantes. M e r. Ridicu-
 la patientur, sceleratī
 cum sint. Sed tamen &
 ille admodum scite cir-
 cūducit illos, & spe pas-
 cit inani, & in summa
 semper morituro simi-
 lis, multo validus magis
 est, quam quisquam iuue-
 nis. Illi autem hæredita-
 tate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secū ipsi animo
 præcipientes. P l u. Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Io-
 laus ille, in iuuenem re-
 deat. Illi autem in ipsa
 media spe, diuitiis illis,
 quasi per somnum specta-
 tis, destituti abeant iam
 huc, mali male mortui.
 M. Alias res cura, Plu-
 to, iam enim accersam
 tibi illos, aliū super ali-
 um ordine, septem autē,
 opinor, sunt. P. Deducas
 licet. Ille autē mittat sin-
 gulos p̄ te, ex sene iterū
 in adolescentē cōuersus,

Terpsionis & Plu-
 tonis,

Ιου-

Iustum ne hoc est o
 Pluto, me quidem e vi-
 ta obiisse, triginta cum
 sim annorum, Tucritum
 vero senem septuagena-
 rium, & ultra, adhuc
 vivere? P L V. iustissimū
 quidem o Terps. Nam &
 si ipse viuit, certe ad nul-
 lius tamen mortem affe-
 ctus est, tu vero omni
 tempore illius hæredita-
 tem expectans, eum mo-
 ri avidissime cupiebas.
 T E R. Nonne opus fue-
 rat, quum senex sit, ne-
 queatque de cætero suis
 vti diuitiis, locum dare
 iuuenibus? P L V. Nouas
 o Terpsio statuis leges,
 quum ad voluptatem di-
 uitiiis vti nequeat, ipsum
 e vita decedere. Alitē
 autem & Parca & natu-
 ra statuiffe videtur. T E.
 Proinde hanc ob huius-
 cemodi accuso ordinem,
 decebat enim has res suc-
 cessione graduque fieri,
 senē primo, deinde quē
 in ea ætate sequeretur
 mori. Haudquaquam au-
 tem exerceri, aut vivere
 qui senectute decrepitis
 esset, qui tres duntaxat
 dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur

ua-

Τούτο δὲ Πλούτον λέγων,
 ἐμὲ μὲν τεθνᾶναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τ. ἢ ὑπὲρ τὰ
 ἐπενήκοντα γέροντα Θούρησιν
 ζῶντι; Πλού. δικαιοτάτην
 μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γὰρ
 ζῇ, μηδένα ἀνέχμενος ἀπο-
 γεῖν τῷ φίλῳ. σὺ δὲ, παρὰ πᾶ-
 ρα τὰ τῷ χρόνῳ ἐπιβούλευας αἰ-
 τῶν, περιμένων τὴν κλήρον. Τίς
 οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χρίσασθαι τῷ πλούτῳ
 αὐτὸν δωάμενον, ἀπειθεῖν
 τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τοῖς
 νέοις; Πλου. καὶ γὰρ ὦ Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μάλιστα
 τῷ πλούτῳ χρίσασθαι δω-
 άμενον, πρὸς ἡδονῇν ἀποθή-
 κειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 ἡ φύσις διέταξιν. Τίς οὐ-
 κὼν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τοῖς πᾶσι
 μα εἵησιν πῶς γίνεσθαι, τὸν
 πρῶτον, ὅστις, πρῶτον, καὶ μὲν
 τῷτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν. ἀναστέφει δὲ καὶ μηδέ-
 μως, μηδὲ ζῶν μὲν τῷ ὑπερ-
 βῶν, ὁδόντας βεῖς ἐτι λοιποῖς
 ἔχοντα, μέγιστος ὄντα, αἰ-
 τῶν

ταῖς τιτράσιν ὀπικεκυφῶτα,
 κορύζης μὲν τὴν ξίνα, λήμπε
 δὲ τὸν ὀφθαλμοῦς μετὸν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἰδὺ εἰδῶτα,
 ἔμφυχόν, τίνα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγελῶμενον,
 ἀποθνήσκειν. δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐρξωμμετάτους νεανίσ-
 κους. αἶψα γὰρ ποταμῶν του-
 τόγῃ ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχρῆν, ὥστε καὶ τιθνή-
 ξεται τῆς γενόντων ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάττω αὐτοῖς ἐπι-
 γάγκων. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ροίμιας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν αὖ Τέρψιον πολὺ
 σμικτώτερον γίνεται, ἥπερ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἄλλοις τοῖς ὀπικαί-
 ρεσι, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γενόντων ἐπαποῖεσι, φέ-
 ροντες αὐτοῖς; τοιγαροῦν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατοροῦντες.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοις ἰδίον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 δαίνῃ οὕτως, τοσοῦτο
 ἄκα-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis degustans,
 haud aliter existens, quā
 animatum quoddam sc-
 pulchrum, ab ipsa iuue-
 tute derisum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 bustissimos adolescētes.
 Nam hoc perinde esse vi-
 detur, ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret;
 quando & senum quili-
 bet obiturus esset, ne
 quos, prout eis mos est,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet, Qua-
 driga bovem sepiissime
 ducit. P l v. Hæc quide-
 o Terpsio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profecto
 videntur. Verum & vos
 quid passi estis? quod re-
 bus alienis gaudetis, &
 senib. filiis orbatis, vos-
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quanti-
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnib. quā gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidē si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignū est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaeque spe delusi, dentibus fremūt. T E R. Omnia haec vera sunt, quae de me & Tuccito autumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quū semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddā, perinde atque ex ouo pulsus aliquis immaturus, fridendo aegritudinem si-

ἀπατιν ἡδὺ προαποδακτῆν ὑμᾶς αὐτῆς. καὶ γὰρ τινὰ ταύτῃ τέχνῃ, ὅτι γινώκατε, ψαῶν καὶ γινόντων ἐρῶντες. καὶ μέγα, εἰ ἀτεκνοὶ εἶναι. οἱ δὲ ἔντεκνοί, ὑμῖν ἀνέρας. καὶ τοί, πολλοὶ ἤδη τῇ ἐρωδύρῃ συνέντες ὑμῖν τῷ παροουσίᾳ τοῦ ἐραστος, ὡς καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισθὸν αὐτοῦς πλάθονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπικλείδυσαν μὴ οἱ πάλαι δορυφορήσαντες. οἱ δὲ, πᾶς, καὶ ἡ φύσις, ὥστε εἰς δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοῦ ὀδόντας, ὑποσμηγῆτες. Τερψι. ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκετος πῶσα κατέφαγεν, αἰτιθνήξειν δὲ δοκῶν; καὶ ἐπότε ἐπίομαι, ὑποσέμναι, καὶ μύχον τι καθάπερ ἔξ αὐτοῦ τοῦ ἀτελὸς ὑποκρῶσαν, ὡς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἶμι.

ὕμνος ὀψέσθην αὐτὸν τῆς
 σαρδ', ἐπεμὸν τε πολλὰ,
 ὡς μὴ ὑπεβάλλοιτό μοι οἱ
 ἄνδρες αἱ τῇ μεγαλοδωρίᾳ.
 καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
 δων, ἀχρυπνος ἐκείμην ἀρι-
 μῶν ἕκαστα, καὶ διατάσσων.
 ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ὑπο-
 δανεῖν αἴτια γέγενηται, ἀ-
 χρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
 τοσοῦτόν μοι δέλιας κατα-
 πίων, ἐφείκει δαπνοῦν
 πρῶτον ὀπιγελῶν. Πλού-
 κύγε ὦ Θούκριτε, ζῶνς ὀπι-
 μήκισον, πλούτων ἅμα, καὶ
 εἴ τοιούτων καταγελῶν.
 μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ὑποθά-
 κεις, ἢ ἀντιπρότερον πάντας
 τοῦ κλάκας. Τερ. τοῦτο
 μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἥδι-
 σον ἥδη, εἰ καὶ Χαριάδης
 ἀντιπρότερός τις. Θουκρίτου.
 Πλού. δᾶρξαι ὦ Τέρμιον.
 καὶ Φείδων γῶ, καὶ Μέλαν-
 δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, ἀν-
 τιπρότερον αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἰ-
 παλῶ ταῦτα. ζῶνς ὀπιμή-
 κισον ὦ Θούκριτε.

Zlwb

simulabat. Vnde quanto
 citius eum ad sepulchrū
 duci existimabam, tan-
 to plus illi donorū mit-
 tebam, ut ne ii, qui amo-
 re concurrebant, mune-
 ribus me praeclaris vin-
 cerent. Plerumque etiā
 prae nimia sollicitudine
 in somnis iacebam, sin-
 gula enumerans, ac unū
 quodque disponens. Ea-
 que etiam causa interi-
 tus mihi fuit, cura & vi-
 gilix. Ille autem deglu-
 titio hoc illectamēto meo
 tanto, adstitit mihi, quā-
 do sepeliebar paulo an-
 te, irridens. P l v. Euge
 o Tucrite, diutissime vi-
 uas, una & diutius abun-
 dans, & huiusmodi
 homines deridens, neq;
 prius moriaris, quā hos
 blanditores cunctos prae-
 mittras. T e κ. Hoc qui-
 dem o Pluto periucun-
 dum mihi foret, si ante
 Tucritum Chariades vi-
 ta decederet. P l v. Boni
 animi sis o Ter. & Phido
 etiam, & Melanthus, &
 omnes penitus ipsū prae-
 cedent, suis ipsorū curis
 confecti. T e. Hæc ego
 sum opere laudo, o Tucri-
 te diutissime viuas.

I

Ze

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides ,
quo pacto interisti ? Nā
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cū essem ,
immodica ingurgitatio-
ne præfocatus fuerim ,
nocti, aderas enim mori-
enti. C A L. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Ptæ-
odorus ille senex. Z E N
O R H. Orbum illum di-
cis , ac diuitem , apud
quem te assidue versari
conspiciebam ? C A L. Il-
lum semper captabam ,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, vt meo bono
quamprimū moreretur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet , vel vltra
Tithonios annos viuen-
te, compendiariam quā-
dam excogitari viam ,
qua ad hæreditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno , pocillatori
persuaseram, vt simulat-
que Ptæodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsens in cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες , ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράττις ὢν Δεινίου , πλε-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν , ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ
ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρίω δὲ Ζηνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μην , παρὰ δὲ ὅσον τι ἐχθύετο.
οἶδα γὰρ καὶ σύ πον Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη-
τον ἀτεκνον , τὸν πλούσιον,
ὃς σε τὰ πολλὰ ἤδειν συμβου-
τα ; Καλ. ἐκείνον αὐτὴν
ἀεὶ ἐθιρέπευον , ὑποχρὴ-
μῶς ἐπ' ἐμοῖ κληρονομί-
ῃ τιθνήξειν, ἐπεὶ δὲ τὸ
πράγμα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθονί-
ον ὁ γέρον ἐξῆν, ὅππότερ
τινα ὁδὸν ὅτι τὸν κληρον ἐξ-
εῦρον. περιάμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπεισα τὴν οἶνο-
χόον , ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αὐτίστη πείν,
πίνει δ' ὀππείκως , ζω-
ρότερον ἐμβαλὼντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτῷ,
 καὶ ὀπιδουῖναι αὐτῷ. εἰ δὲ
 τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον
 ἐπαμοσάμεν ἀφήσιν αὐ-
 τόν. Ζη. τί οὖν ἐλπίεις; πά-
 νυ γὰρ τι παράδοξον εἶναι
 ἔοικας. Καλ. ἐπὶ τοίνυν
 λουσάμενοι ἡκομῃ, δὺς ἔδην ὁ
 μισρακίσκος κύλικας ἐτοι-
 μους ἔχων, τῷ μὲν πρὸ Πτοιο-
 δώρῳ τῷ ἔχρυσαν τὸ φάρ-
 μακον, τῷ δ' ἑτέραν ἐμοί,
 σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμὴν
 μὲν τὸ φάρμακον. Πτοιοδῶρῳ
 δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν.
 εἴτα ὁ μὲν ἐπιγεν. ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα ἐκλάδων ἐκεί-
 μιν, ὑποβוליμαῖος αὐτ' ἐκεί-
 νου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς
 ὦ Ζήνῳφαντες; καὶ μὴ οὐκ
 εἶδεν γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγε-
 λᾶν. Ζη. ἀσεία γὰρ ὦ Καλ-
 λιδημίδην σέπονθας. ὁ γέρον
 δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶ-
 τον μὲν ὑπελάσσει πρὸς τὸ
 αἰφνιδιον. εἴτα σωεῖς οἶμαι
 τὸ γενηνόμενον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τός, διὰ γε ὁ οἶνοχόος ἐργα-
 σαι. Ζη. πάλιν ἀλλ' οὐδὲ σὲ
 τῷ

calicem iniiceret, habe-
 retque in promptu, por-
 recturus illi. Quod si fe-
 cisset, iureiurando con-
 firmabam, me illum ma-
 numissurum. Z e. Quid
 igitur accidit? nam ino-
 pinatum quiddam nar-
 raturus mihi videris. C.
 Vbi iā lori venissemus,
 puer duobus paratis po-
 culis, altero Ptoeodoro
 cui venenum erat addi-
 tum, altero mihi nescio
 quomodo errans, mihi
 venenū, Ptoeodoro por-
 texit innoxium. Mox il-
 le quidem bibit, at ego
 protinus humiporrectum
 stratus sum, suppositurū
 videlicet illius loco fu-
 nus. Quid hoc? Rides
 Zenophanta? Atqui non
 convenit amici malis il-
 ludere. Z e. Rideo pro-
 fecto, nam eleganter ac
 lepide tibi hæc res eue-
 nit. Porro senex ille, qd
 interim? C a l. Primum
 ad casum subitum atque
 inexpectatum sane con-
 turbatus est. Deinde
 simul atque intellexit,
 id quod acciderat, puta
 pocillatoris errore fa-
 ctum, risit & ipse. Z e.
 Recte sane. Tamen nō

oportuit ad compendiū
illud diuertere, siquidē
venisset tibi populari,
vulgataque via, tutius
certiusque, etiam si pau-
lo serius.

Cnemonis & Da- mnippi.

Hoc illud ē quod vul-
go dici consuevit, Hinu-
lus leonē. D A. Quid ist-
huc est, quod tecum sto-
machare Cnemon? C.
Quid stomacher rogas?
Equidem hæredem reli-
qui quendam præter ani-
mi sententiam, videlicet
astu delusus miser, iis
quos maxime mea cupie-
bam habere, præteritis.
D A. Sed isthuc quānam
euenit? C N E. Hermola-
um nobilem illum diui-
tem, cum orbus esset, im-
minente morte captabā,
assidens atq; inseruiens.
Neque ille grauatim of-
ficium meum, admitte-
bat. At intērim illud
quoque mihi visum est
scitum, consultumque,
ut testamentum profer-
rem ac publicarem, quo
illum rerum mearum in-
solidum hæredem insti-
tue-

ἔπιτομον ἐχρῶν τραπέδαν.
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λει-
φόρου ἀσφαλέςτερον, εἰ καὶ
ὀλίγω βραδύτερος ἤν.

Κνήμονος καὶ Δαμ- νίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῇ
παροιμίᾳ, Ονεβρὺς τὴν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
νακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή-
μων δαὲν ὅ, τι ἀγανακτῶ;
κληρονόμον ἀκούσιος κα-
ταλέλοιπα, κατασοφί-
δεις ὁ ἄθλιος, οὐς ἐβω-
λόμην αὖ μάλιστα καὶ
τὰ μὰ, παρελπίων. Δα.
πῶς τοῦτ' ἐχρῆτο; Κνή-
μωνα λαόν τὸν πάντων πλου-
σιον ἄτεκνον ὄντα, ἐδι-
ράσκον ὅτι θανάτου. κα-
κείνος οὐκ ἀνδρῶς τῷ
δραπέειαν προτίετο. ἔδο-
ξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, δίδωαι διαθήκας
εἰς τὸ φανερόν, ἵνα αἱ
ἐκείνων καταλέλοιπα τὰ
μὰ πάντα, ὡς καὶ ἐκεί-
νοι

τοὺς ζῆλῶσαι, καὶ τὰ αὐ-
τὰ παράξει. Δά. τί οὐ
δὴ κείνος; Κη. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέγραφε
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέγου μοι
ἐπιπρόντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰμα, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
τῷ δελέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιέα. ὥς
σόφισμα κατὰ σου τοῦ
σωτήθεικας. Κη. ἔοικα,
οἰμῶζ' τοιγαροῦν.

Σιμύλῃ καὶ Πο-
λυστράτου.

tueram, nimirum ut il-
le vicissim idem faceret
meo prouocatus exēplo
D A M. Ac quid tandem
ille? C N A. Quid ille suo
in testamento scripserit
id quidem ignoro. Cæ-
terum ego repente atq;
insperato e vita decessi,
tecti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū
esca pariter auulso, D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C N A. Sic
appareret, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Ηκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποδύοντα ἢ ἑκα-
τὸν βεβιακώς. Πολυ. ὀκτὼ
ἐπὶ τοῖς ἐτηνέκοιτα ὃ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως πεντάκοιτα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοι-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta octo
Simyle. S i m. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras
superstes? Nam ipse perii
te ferme septuagena-
rio. POLYST. Quam
fuit

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S I M. Mirum uero, siquidem tibi primum seni, deinde inuailido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P O L Y. Principio nihil erat quod non possem, praeterea pueri formosi complures aderant, tum mulieres nitidissimae, vnguenta, vinum mire fragrans, postremo mense vel Siculis illis lautiores. S I M. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P. Atque vir praeclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabant, simulque ex omni rerum genere, quae terrarum vbiuis pulcherrimae reperiuntur, munera deportabantur. S I M. Num me defuncto regnum gessisti? P. Mini me, verum amantes habebam innumeros. S I M. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natus cum esses, vixque tibi dentes superessent quae

ἰσφῆδισα, εἰ καὶ σοὶ παραδόξον τοῦτο δοῖται. Σι. παράδοξον. εἰ γέρων τι, καὶ ἀδινῆς, ἀτικνὸς τι προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἰδυάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἰδυάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναικες ἀερόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ πιάπιζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέξρει μοι ὃ γινώσκον παρ' ἄλλων τὰ γαθὰ, καὶ ἔσθην μὲν εὐδὺς ὅτι δύναιτο ἰφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῦά μοι δῶρα προσήγατο, ἀπὸ πανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Σι. ἐτυραίνοντας ὃ Πολύστρατε μετ' ἡμῶν; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέλασα. ἐραστὰς σὺ τηλικούτους ὄν, ὁδόντας τέτληρας ἔχον

ἔχον; Πολυ. νὴ Δία πῶς
ἀρίστους γε σὺν ἐν τῇ
πόλει. καὶ γέροντά με,
καὶ φαλακρὸν ὡς ἑρῆς ὄν-
τα, καὶ λημῶντα προσέ-
τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
ρήδοντο διεσπένοντες. καὶ
μακάριος μὲν αὐτῶν, ὅν
τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
λειψαί. Σιμ. μῶν καὶ
σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
πλὴν Αφροδίτῃς ἐν Χίου
διεπιδεμνύσας, εἰτά σοι
εὐξαμύνῃς ἔδωκε γένον εἶ-
ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
πλειόπλητος μὲν. Σιμ.
αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
καὶ μὴν πρόδηλος γε ὁ ἔ-
ρως οὕτως πολλὸς ὢν, ὁ
πρὸς τοὺς ἀτέκνους καὶ
πλουσίους γέροντας. Σι-
μῶν μανθάνω σου τὸ κάλ-
λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
της μὲν. Πολυ. ἀτὰρ
ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
τῶν ἐρασῶν ἀπολέλαινα,
μορο-

quatuor? P O L. Habebā
per Iouem equidem op-
timates ciuitatis, cumq;
essem tum senex tū cal-
uus, sicuti vides, præter-
ea lippiens etiam ac se-
nio excutiens, postremo
naribus muccosis, tamē
cupidissime mihi infer-
uebant, adeo vt is fe-
lix videretur, quęcunq;
vel aspexissem modo.
S i m. Num tu quoque
quemadmodum Phaon
ille, Venerem aliquam
e Chio transuexisti? vt
ob id optanti tibi illa de-
derit rursum ad iuuen-
tam redire, ac denuo for-
mosum atque amabilem
fieri. P O L. Haudqua-
quam, quin magis quam
talis essem qualem dixi,
tamen supra modū ada-
mabar. S i m. Aenigma-
ta narras. P O L. Atqui
notissimus est hic amor,
cum vulgo sit frequens,
nempe erga senes orbos
diuites. S i m. Nunc tua
forma vnde tibi profe-
cta fuerit intelligo vir e-
gregie, nimirum ab au-
rea illa Venere. P O L.
Veruntamen non parū
multas comoditates ab
amantibus ruli, Simyle,

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro saepius etiam quasi procax illis illudebam, excludēs interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium aliud anteire nitebatur. S. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P o l. Palam quidē affirmabam, me vnumquemq; illorū relicturū h̄redē, idq; illi cū crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorē atque adulantiorē praebebat. Ceterū alteras illas veras tabulas, quas apud me seruaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. S i m. At postremae illae tabulae quem pronū tiabant h̄redem? num e cognatis quempiam? P o l. Non per Iouem, imo nouitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S i m. Quot annos natum Polystrate? P o l. i. Viginri ferme. S i. Iam intelligo, quib. obsequitis ille te demerue-

μονονουχὶ προσκυνοῦμενος ὑπ' αὐτῆς. καὶ ἰδρυπόμενῳ δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς τινὰς ἐόντες. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ ψεὶ ἐμὲ φιλοτιμία. Σι. τέλος δ' οὐκ, πῶς ἐβόλυσαν ψεὶ τῆς κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν μὴ ἕκαστον αὐτῆς κληρονόμον ὑπολιπὴν ἔφασκον. ὃ δ' ὅψεναι τε, καὶ κολακευτικώτερον παρυσκιάζειν ἑαυτὸν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχον, κατέλιπον, οἰμῶζεν ἅπαν φράσας. Σι. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχον; ἢ ποῦ τινὰ τῆς ὑπὸ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὲν Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα τῆς μερακίων τῆς ἀρχαίων φεύγα. Σι. ἀμφὶ πάντα ἐπὶ ᾧ πολύεστε; Πολυ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. Σι. ἤδη μαρτυρῶ, ἀ τινὰ σοὶ ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

Πολ.

Πολυ. πάλιν ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν,
καὶ ὀλίγηρος. ὃν ἦδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι διεραπύου-
σιν, ἐκεῖνος τοίνυν ἐκλη-
ρονομήσέ μου. καὶ νῦν ἐν
τοῖς εὐπατριδαῖς ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερυψηλὸς μὲν τὸ
ἥμισυ, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ σύγγενετος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεὺς σωσιώτερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ στρατηγησάτω
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖ-
νοι δὲ, μὴ κληρονομεῖται-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῶν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῶν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑποσαθρόν ἐστι,
καὶ διαζῆει τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπὴ ὅττι θάλασσα,
ἐκχέεται περιτραπέν. ὅ-
μως.

rit. P O L. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captæ
que. Is igitur mihi exti-
tit hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub
raso mento, barbaroque
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vlyf-
se prudentiorē esse præ-
dicant. S I M. Non labo-
ro, vt totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus &
Rhetor.

Audite quo loco sine
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videris, & cario-
sa nauicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submerga
peribit, atque vestrum
tam multi simul conflu-
unt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod sicum his nauculam cōscenderitis, vereor ne postea vos facti pœniteat, maxime vero eos, q nandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, vt sine periculo nauigemus? CHARR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quę superflua sunt, in litore relinqueret. Nam sic etiam vix capiet vos naucula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosq cognoscito, & suscipito, nudosq ingredi cogito. MERCUR. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? MENI. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui palium non acceperim. M. Ingredere o Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes pos-

υμεῖς δὲ, τοσούτοι ἄμα ἦκατε, πολλὰ ἐπιφρεῖς μοι ἔκατος. καὶ οὐ μὲν τούτων ἐμνήτε, δέδια μὲν ὑπερον μάλιστα, καὶ μάλιστ' ὁπόσοι γὰρ οὐκ ὅπως αὖτε. Νε. πῶς οὐ ποίησαντες, εὐπορήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς δευβαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅπ' ἔστιν ὕψους καταλιπόντας. μόγις γὰρ αὖ καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὖ μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἐφ' ἁποβαλὼν. παρὰ δ' ἔστιν ἀποδοθεῖν ἑσῶς, διασίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς δευβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὐτοσὶ τις ὁ πρῶτος ὄντι; Μέ. Μένιππος ἔγνω. καὶ ἰδοὺ ὁ πρῶτος μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπορρίψου. τὴν τρίβωνα δ' οὐδ' ἐκδύμῃσα, εὖ ποίω. Ερ. ἐμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστῶν, καὶ ἔσθ' ὅπως αὖτε ἔχει παρὰ τὸ κυ-
Cερνή-

Βερνήτῳ ἰφ' ὑψηλοῦ, ὥς δὲ π-
σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
δ' οὗτος, τίς ἐστίν; Χα. Καρ-
μβλεως ὁ μεγαρικis, ἐπέρ-
σος, οὗ τι φίλημα διτάλαν-
τον ἴω. Ερ. Ἀπόδυθι τοιγαρ-
ουὼ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κό-
μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ δὲ π-
τῆς παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς. εὐ-
ζωνος εἶ, δὴ βαινε ἥδῃ. ὁ δ' ἔ-
πορεφρεῖδα οὗτοσι, καὶ το διὰ-
δῆμα, ὁ βλοσυρῆς, τίς ἂν
τυγχάνῃς; Λά. Λάμπιχος,
Γελωτῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
ᾧ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
πάρει; Λά. τί οὖν ἐρεῖ καὶ ᾧ
Ερμῇ, γυμνὸν ἥκην τύραννον
ἀνδρα; Ερ. τύραννον μὲ οὐδα-
μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥς ἐπὶ
δου ταῦτα. Λάμ. ἰδοὺ σοι ὁ
πλούτος ἀπέξῃ. Ερ. καὶ τ-
τύφον ἀπὸ ξύφον ᾧ Λάμπι-
χε, καὶ τ' ὑποφίαν. βαρὴ σφῶ-
τὸ πορθεῖν, συνεμπιστόντα.
Λά. αἰοῦ ἄλλα τὸ διὰ δῆμα
ἔασόν με ἔχειν, καὶ τ' ἐφεσφίδα.
Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
ἄφισ

possis intueri. Verum
quis ille formosus est?
CHΛ. Charmoleus sum
Megarensis ille amator,
cui osculum unum duo-
bus talētis constitit. M.
Exue igitur istam pul-
chritudinē, & labia una
cum osculis, istam etiā
densam comam, & gen-
arum ruborem, adeoque
totā cutē. Bene se res
habet. expeditus es, in-
gredere nunc. Quis vero
ille est purpuratus & dia-
demate præcinctus, gra-
uitatem quandam præ-
se ferens? Quis es tu?
LΛΜΡ. Lampichus sum
Geloorum tyrannus. M.
Quid igitur cum tot sa-
cenis venisti? LΛΜ. An-
ne nudum aduentare cō-
ueniebat tyrannum? M.
Nequaquam tyrannum,
sed mortuum, itaque de-
pone ista. LΛΜ. Ecce
abieci diuitias. M. Sed
superbiam o Lampiche
& fastumetiam abice,
nam ista si in nauiculam
coincidant, vehemente r
grauabunt eam. LΛΜ.
Igitur sine ut diadema
habeam saltem & stragu-
lum. M. N. Nequaquam,
imo & hæc relinquito.
LΛΜ.

ΛΑ. Sit ita. Quid præter
 ea via? Nam omnia, vt
 vides, abieci. ΜΕ. Cru-
 delitatem etiam, & a-
 mentiam, & violentiã,
 & iracundiam, atque his
 similia deponē. ΛΑΜΡ.
 Ecce nudus sum. ΜΕΚ.
 CΥΡ. Ingredere nunc.
 Tu vero pinguis admodū
 & carnosus quis es? ΔΑ.
 Damasias ego sum ath-
 leta. ΜΕΚ CΥΡ. Certe
 videris ille esse, scio e-
 nim te sæpe in palæstris
 a me visum. Δ. Ita est ο
 Mercuri, verum accipe
 me, nudum existentem.
 ΜΕΚ CΥΡ. Nequaquã ο
 bone vir, nudus es tan-
 ta carne circumdatus, ita
 que exue eam. Nam si
 vel alterum tantum pe-
 dem in nauem posueris,
 submerges eam. Sed &
 coronas istas & præco-
 nia abicieto. ΔΑΜΑΣ.
 En plane nudus sum, vt
 vides, & simili cum aliis
 mortua statura. ΜΕΚ.
 Sic præstat leuem esse,
 itaque inscende iam. Et
 tu ο Crato diuitias abii-
 ce, præterea molliciem
 & delicias, neque feras
 tecum Epitaphia, neque
 maiorum tuorum digni-
 tates.

ἀφεις Λά. εἶν. τί ἐτι, πάν-
 τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὄρεας. Ερ. καὶ
 τὴν ἀμύνην, καὶ τὴν αἰσιν,
 καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
 ταῦτα ἀφεις. Λάμ. ἰδοὺ σοι,
 φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἥδη.
 σὺ δὲ ὁ παρὺς, ὁ πολύσαρ-
 κος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίαι
 ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας, ὁ-
 δα γὰρ σε; ποιεῖς ἐν ταῖς
 παλαίστραις ἰδὼν. Δα. ναὶ
 ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρδείξαί με
 γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ-
 νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάφ-
 κας περιβεβλημένον, ὥστε ἀ-
 πόδυθαι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
 δύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἔπαι-
 πόνδε ὑπερβείς, μόνον. ἀλλὰ
 καὶ τὰς σεφάνους τούτους ἀ-
 πώρξι-φον, καὶ τὰ κηρύγμα-
 τα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς
 ὄρεας ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
 στάσις τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 Ερ. οὕτως ἀμύνην ἀβαρὴν εἶ-
 ναι. ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ
 πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κρά-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
 προσέτι, καὶ τὴν πρυφίαν, μὴ
 δὲ τὰ ἐντάφια κρύπτειν, καὶ δὲ
 τὰ

τὰ τῆς προγόνων ἀξιώματα.
κατάλιπε ὃ καὶ γῆρος, καὶ δό-
ξαν, καὶ εἰποῖς σε ἡ πόλις ἀ-
νεκέρυξεν, σιγῇ γένω δηλο-
νότι. καὶ τὰς τῆς ἀνδριάντων
ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχουσιν λέγει.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημό-
κλονόημα. Κα. οὐχ ἔκων μὲν,
ἀπορρέω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
παύσομαι; Ερ. βαβαί, σὺ δὲ ὁ
ἔνοπλος. τί βούλεις; ἢ τί τὸ
σφόδρα τοῦτο φέρεις; Στρα.
ὅτι σέκουσα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
συστα, καὶ ἡ πόλις ἐτιμωσέ
με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρὸ-
παιον. ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ
αὐδὲν ὀπλῶν δέήσει. ὁ σιμὸν
δὲ οὗτος ἀπὸ γῆς τῆς γῆματος,
καὶ βρενδυόμηνος, ὁ τὰς ὀφρῦς
ἐπικερῶς ὅπῃ τῆς φρονίδων,
τίς ὦν, ὁ τὸν βαθυὸν πάγον
καθεμνός; Μέ. φιλό-
σοφός τις ὦ Ερμῆ. μάλλον δὲ
γῆρας, καὶ τραυτίας μεσός.
ὥστε ἀπόδυσον καὶ τῶτον, ὅφει
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ
τῆς ἱματίου κρυπόμενα. Ερ.
κατάδου σὺ τὸ γῆμα πρῶ-
τον.

tates. Relinque etiam
genus, & gloriam, item
ciuitatum de quibus sci-
licet bene meritus es, pu-
blica præconia, statuarū
inscriptiones, & dicas,
ne tibi magnum sepul-
chrum construant, nam
& hæc grauant, si in me-
moriā reuocentur. C.
Inuitus certe, sed tamē
abiciam, quid faciam?
M E R. Papæ, Quid tibi
vis armatus? aut quid
illud trophæum tecum
circumfers? C K A. Quia
vici Mercuri, & res præ-
claras gessi, propterea
ciuitas hoc me honore
affecit. M E R. Relinq;
trophæum in terra, apud
inferos enim pax est, ne-
que ullis armis opus est.
Verum quis ille est, ipso
habitu grauitatem quan-
dā præ se ferens, elatus
& contractis superciliis,
propter curas, longa bar-
ba, quis est ipse? M E R.
Philosophus quidam est
o Mercuri, imo præsti-
giorum & nugarum ple-
nus. Itaque & hunc ex-
ue, videbis enim multa,
eaque ridicula, sud pal-
liolo occulta esse. M. De-
pone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionū & inanis gloriæ, quantū questionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delitias & molli-
 tiem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiosè celas. Verum abiice mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua exi-
 stimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quinqueremis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iu-
 bes. M E N I P. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἴτα καὶ ταυτὶ παύ-
 τα, ὦ Ζεῦ, ὅσω μὲν πλεῖ-
 ὸν ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσω
 δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
 κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτίσας
 ὑπέρους, καὶ λόγους ἀκα-
 τώδεις, καὶ ἐννοίας πολυ-
 πλόκους; ἀλλὰ καὶ με-
 ταιοπονίαν μάλα πολλήν,
 καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
 ὕβλους, καὶ μικρολογίαν.
 νῆ Δία καὶ χερσίον γε του-
 τὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
 ἀναισχλυτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
 πρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ
 λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
 περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ
 ψεῦδος δὲ ὑπόδου, καὶ τὸ
 τύφον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείνω
 εἶναι ἢ τῶν ἄλλων. ὥς εἴ γε
 πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαί-
 νοις, ποία πεινηκόντορος
 δέξαιτο ἄν σε; Φιλ. ὑπο-
 τίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπει-
 περ οὕτω κτελεύεις. Μέ. ἀλ-
 λὰ καὶ τὸν πάγονα τοῦτον
 ὑποβέδω ὦ Ερμῆ, βαρυῦτε-
 ῖοντα, καὶ λάσιον ὥς ὄρεα.
 πάντε μιν πείχης εἰσὶ τοῦ-
 λάχι-

λάχιτον. Ερ. εὖ λέγεις. ὑπο-
 δου καὶ τούτου. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσται; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν πέλεκυν
 οὗτος ναυπηγικῶν, ὑποκόψει
 αὐτὸν ὅπκιπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ
 χησάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος.
 γελοιότερον γὰρ τούτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηνας, ὑποθίμενος αὐτοῦ
 πλὴν κινάβραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ οὗτος ὁ
 φρύων; Ερμ. μάστιγα. ὑπερ-
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τούτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαγμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ὑποδεικνῶς;
 ἔμβηθι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππι;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολλήν
 ἐν τῷ βίῳ χησιμύτα-
 σαν αὐτῷ. Φιλοοῦκου καὶ σὺ
 ὦ Μένιππι, ὑπόθου πλὴν ἑ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἄλυσον, καὶ τὸ ἡμιᾶν, καὶ

τὸν

minus. M E R. Bene di-
 cis. Depone & illam. P.
 Sed quis abradet? M A.
 Menippus ille securim
 accipiens, quibus naues
 fabricantur, eam refeca-
 bit, utetur autem scalis
 naualibus, quibus super
 posita barba refecetur.
 M E N I P. Nequaquam
 Mercuri, sed da mihi ser-
 ram, hoc enim erit ma-
 gis ridiculum. M E R C V.
 Sufficit bipennis, M E N.
 Euge, Humanior nunc
 appares, deposito hirci-
 no foetore, vis ne ut pa-
 rum etiam de superciliis
 auferam? M E R C V R.
 Maxime: Nā has super
 frontem etiam atrollit,
 neque scio quo seipsum
 extendat. Quid hoc rei
 est? Etiam ploras scele-
 ste? & mortem times? in-
 gredere igitur. M E-
 N I P. Vnum quidd adā-
 huc grauissimum gestat
 sub alis. M E R C. Quid
 Menippe? M E N. Adula-
 tionem, Mercuri, quæ il-
 li dum viueret, multum
 profuit. P H I. Igitur &
 tu Menippe, tuam abii-
 ce libertatem, & loquē-
 di audaciam, lætitiā,
 animi magnitudinem, &

K

ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? **MERCY**. **ΠΙ.** Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abice istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarissimos, atq; alia sermonis pondera. **RH.** En abiicio. **MERCY.** Bene se habent res. Itaque solue funem, attolamus scalas, attrahatur anchora, expande velū, tuque nauta clauum dirige, Simus hilares. qd ploratis o vos amantes? pferim tu Philosopho, qui paulo ante tua barba spoliatus es. **PH.** Quia existimabam immortalē esse animam. **MENIP.** Mentitur, nā alia sunt, quæ videntur eum more afficere. **MERCY.** Qualia? **MEN.** Quia nō amplius tam opiparas cœnas habebit, neq; nou exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τὴ γέλωτα. μόνος γουὺ τῷ ἄλλων γελῶς; **Ερμ.** μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορεῖ ὄντα, καὶ πρὸς τὴ κατάπλωμα χρίσιμα. καὶ εἴτωρ δὲ σὺ, ἀποθου τῷ ξημάτων τῶν τοσούτων ἀπειροτολογία, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περὶ δους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῷ λόγῳ. **Ρη.** ὡ, ἰδοὺ ἀποτίθεται. **Ερ.** εὐ ἔχει, ὥς τελύει τὰ ἀπογεῖα. τῶν ἀποβέδραν ἀνελώμεθα τὸ ἀγκύριον ἀναπάδω. πῶτα τον τὸ ἰσιον. εὐθιως ὁ πορθμοῦ τὸ πιδάλιν. εὐ πάθωμεν. τί καὶ μὴ εἴτε ὁ μάταιοι, καὶ μάλα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀετίως τὸ πάγωνα διδνωμένος; **Φιλι.** ὅτι ὁ **Ερμῆ** ἀθάνατον ὤμιλε τὴ ψυχὴν ὑπάρχειν. **Με.** φεύδεται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖσθαι αὐτόν. **Ερ.** τὰ ποῖα; **Με.** ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα. μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἀπαλλας λανθάνων, πρὶ ἡμαλίας τὴ κεφαλὴν καλῆλῆσας, περὶ σπινθὲς κύκλω τὰ χαμαιτυ.

πεία, καὶ εὐθὺν ἔξαπατῆ-
 ρεὺς νέους ὅπῃ τῇ σοφία, ἀε-
 γύριον λήψει. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ ὃ Μένιπ-
 πε, οὐκ ἀχθῇ ἀποθανών; Μεν.
 πῶς, ὅς ἐπευτα ὅπῃ τῇ θανά-
 τον, καλέσαντος μηδενός; ἀλ-
 λά μεῖλα ἔνδον λόγων, οὐ κραυγῇ
 τις ἀκούει, ὥσπερ τινων ἀπὸ
 γῆς βοώων; Ερ. ναὶ ὦ Μέν-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συνηθόντες, ἀσμενοὶ
 γελῶσι πάντες ὅπῃ τῷ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχει ἄρως ἥντιν γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ
 ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῷ
 πατρὸς βάλλεται ἀφ' ὀνόμα-
 τος λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅπῃ ταφίους λόγους
 διεξόντα ὅπῃ Κράτῳ τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωλύουσα, ἔξ-
 ἄρχει τοῦ θρήνου σὺν γυ-
 ναϊκῇ ὅπῃ τῇ Δαμασίᾳ. σὲ
 δὲ οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει,
 καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσσει μόνος.
 Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ
 illi dolent. P H I. An tibi
 molestum non est, Me-
 nippe, quod mortuus es?
 M E N. quomodo posset
 esse molestum mihi, qui
 ad mortem festinaui, ne-
 mine vocante. Verum
 nonne clamor quidam in-
 terim dum nos confabu-
 lamur, exauditus est?
 veluti quorundam in ter-
 ra vociferantium? M E.
 Certe Menippe, verum
 non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed qui-
 dam in vnum cœtum cō-
 uenientes, cum voluptate
 derident mortuū Lam-
 pichum, & illius vxorē
 mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper
 admodum geniti, multis
 lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophā-
 tum Rhetorem laudant
 in Sicyone funebres ora-
 tiones recitantem, de
 hoc Cratone. & per Io-
 uem Damasiæ mater vlu-
 lans, lamentationem in-
 ceptat vna cum mulierib-
 us pro Damasia. Te ve-
 rò, Menippe, nemo est q-
 deploret, & trāquillus
 iaces solus. M E N I P-

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, au-
 dies canes miserabiliter
 latrantes propter me, &
 coruos alas cōcutientes
 quando ad sepeliendum
 me conuenient. MENR.
 Fortis es Menippe. Sed
 quia iam transfretaui-
 mus, abite vos recta per
 hanc viam ad forum iu-
 dicialē. Ego vero & nau-
 ra alios trāsuectabimus.
 MENIP. Feliciter nau-
 uigate o Mercuri, nos
 quoque progrediemur.
 Verum quid præterea
 de nobis futurum est? Iu-
 diciū de nobis ferri o-
 portebit, & quidem aiūt
 pœnas esse graues, rotas
 aquilas, & lapides, vni-
 uscuiusque autem vita
 examinabitur.

Crateris & Dioge- nis.

Mærichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectū, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. οὐδ' αὖτως, ἀλλ' ἀκρόσῃ
 τῶν κωῶν μετ' ὀλίγων ἀ-
 ρουμένων οἰκίῃς ἐπ' ἐμῇ. καὶ
 τῶν κοράκων τυπομένων τῶν
 πτεροῖς, ὅπῃ τ' αὖ σινελεύσῃ-
 ται δάπνωσί με. Εἰ. θανά-
 δας εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπὶ
 καταπεπλυνάμεν ἡμῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δῆ-
 καστήριον, ἐνθάδε ἐκείνῳ
 προϊόντες. ἐγὼ δ', καὶ ὁ πορφε-
 ρεύς, ἄλλους μεθιλευσόμε-
 θα. Μέ. εὐπρόειτε ὦ Εἰρη-
 νόου, πρὸς οὐδὲν καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
 δύναι δέήσει. καὶ τὰς κα-
 ταδικὰς φασὶν εἶναι βαρέ-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δὲ ὁ ἐ-
 κείνου βίος.

Κρατήτης καὶ Διογένηος.

Μοίρειχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκεις ὦ Διόγηνες, τὸν πά-
 νυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὁκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντιφύς Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁμο-

ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰσὶν ὀπλί-
 γειν, ἢ μὲν ἀνάειξ' ἢ ἐγώ σε.
 Διο. τί νος ἐνικα ὦ Κράτης,
 ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κρα-
 τοῦ κλήρου ἐνικα ἐκάτι-
 ρος, ἡλικιωῦται ὄντες. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νεῖν, ἐτίθεντο. Αἰσέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ πορροπο-
 दाοι, διαπύττω ἀφιεῖς
 ὅτ' ἑαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ πορ-
 ἀπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθε-
 ράπευον ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάντις, εἴτε ὑπὸ
 ὅτ' ἄφων τικμαρῶμι-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ
 ὅτ' ὀνειράτων, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰσέῃ παρεῖχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ριχῷ. καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ὅπ' αὐτοῦ, νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπτι. Διο.
 τί οὖν πέραις ἐβλήτο ὦ
 Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
 ἀξίον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego te.
 D i o. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? C r a. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales, vterque alterū
 captabant. Iamque te-
 stamenta publicauerant
 ambo, in quibus Mœri-
 ch' (si prior moreretur)
 Aristeam omniū rerum
 suarum dominum relin-
 quebat: Mœrichum vi-
 cissim Aristeam, siquidem
 ipse prior e vita decede-
 ret. Hæc igitur quum
 essent in tabulis scripta,
 illi inter sese captabant
 & alter alterum adula-
 tionibus obsequiisq; su-
 perare contēdebat. Por-
 ro diuini, haud scio v-
 trum ex astris id quod
 futurum sit coniectātes,
 an somniis, quemadmo-
 dum Chaldæi faciunt,
 quin & Pythius ipse, nūc
 Aristeam victorem fore
 pronuntiabat, nunc Mæ-
 richum, ac trutina qui-
 dem interim ad hunc, in-
 terim ad illum propen-
 debat. D i o. Quid igitur
 tandem euenit? nam
 audire est operæ precium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasy- clem deuenerunt, quorū vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futu- rum, vt tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham verius nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Ia- pyge, euersa naui perie- runt. D I O G. Recte fa- ctum, at nos cum in vi- ta essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogi- tabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus il- lius ad me rediret hære- dem, neque tu Crates opinor, desiderabas vt me mortuo, in possessio- num mearum successio- nem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini chænicas inerant dux. C R. Neque enim mihi quicquam istis reb. erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, siqui- dem quæ ad rem pertine- bant, quæq; tu Antisthe- ni succedens acceperis, de-

ἄξιον. Κρά. ἄμφω τεθνή- σιν ὅτι μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα- σικλέα περιήλθον, ἄμφω συγγρηῖς ὄντας, οὐδὲ πώ- ποτε προμαντευομένους ὡ- τω γινέσθαι ταῦτα. διαπί- οντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὴν πλο- ρον πλαγίῳ πεπικισότες τῇ Ιάπυγι, ἀντιτάπησαν. Διο- γ. οὐ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅπῃ- τε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐνενοῦμεν πρὸς ἀλ- λήλων. οὔτε πώποτε οὐδέ- μιν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῇ βακτηρίᾳ αὐτοῦ. εἴχην δὲ πάντῃ καρτερεῖν ἐν κοτίνῃ ποιησάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κλη- ρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πλοῖ- ον, καὶ τὴν πόλιν, χοίνι- κας δύο δέξμων ἔχουσαν. Κρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διο- γηνῆς, ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀν- τισθένους ἐκκληρονομήσας, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶν μεί-
ζον καὶ σιμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρῆστίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. γὰρ Δία
μέμνημαι. τοῦτον δια-
δεξάμενος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντιθέου, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέλειον ἤν' τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδείς ἐ-
διεπάκουεν ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσεν προσδοκῶν. ἐς
δὲ τὸ χρεσίον πάντες ἐ-
βλιπον. Διοχῆς. εἰκό-
τως. οὐ γὰρ εἶχον ἐνθα
δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διτρευνήκοτες ὑπὸ
πρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
δρα ἤν' βαλαντίων. ὥς
εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ῆστίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐ-
πιπινεὺς, καὶ διέξῃ,
τοῦ πευθμένου εἴγειν οὐ
δυναμένου, οἶόν τι πά-
χου-

deinde ego succedens ti-
bi ea nimirū multo sunt
potiora, multoque splen-
didiora, quam vel Per-
sarum impertum. D i o.
Quænam sunt ista quæ
dicis? C r a. Sapientiā,
inquam, frugalitatem,
veritatem dicendi, vivē-
dique libertatem. D i o.
Per Iovem memini me
in istiusmodi opum hære-
ditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas lon-
ge etiam maiores reli-
quisse. C r a. Verum reli-
qui mortales hoc posses-
sionum genus aspernabā-
tur, neq; quicquam nos
ob spem potiundæ herē-
ditatis obsequiis capra-
bat, sed ad aurū omnes
intendebant oculos. D.
Nec iniuria, neq; enim
habebant, quo faculta-
tes eiusmodi a nobis tra-
ditas acciperent, quip-
perimosi iam, viciatq;
deliciis, non aliter quam
vasa carie putrida. Quo-
fit, ut si quando quis in
illos infundat vel sapiē-
tiam, vel libertatem, vel
veritatem, effluat illico
perstilletque, fundo quā
immissum est continere
non valente, cuiusmo-
di

di quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in doliū pertusum haustam aquam important, at iidem aurum dentibus & unguibus, omnique vi seruabant: C R. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obulum duntaxat secū ferent, ac ne hunc quidem ulterius quā ad portitorem.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet præponi, melior equidem. HAN. Imo vero me. ALE. Iudicet ergo Minos, qui semper iustus iudex est habitus. MIN. Quis es tu? AL. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iouem utriusque gloriosi. Sed quare re vobis altercatio est? ALA. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quam ego ducem exercitus fuisse. ego vero quemadmodū omnes

sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αἰ-
ται παρθένοι, ἐς τὸν τρι-
σημῆρον πόντον ἐπαγίλουσιν.
τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνουσι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. ΚΡΑ. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ἄνταυθα τ'
πλοῦτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἤξω-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτοι
ἄλγος τοῦ πορθέμεως.

Αλέξανδρου, Αντίκου,
Μίνως, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ ὡς προκεκρίσθαι σὺν
τῷ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ ἔμην
Αν. οὐμεινού, ἀλλ' ἔμην.
Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τίς δ' ἐστίν.
Αλε. οὗτος μὲν, Αντίκας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίνας ὑμῶν ἡ-
γεῖς; Αλέξαν. ποῦ ποτε-
δρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γιγνῆσθαι στρατηγὸς ἑ-
μὸν. ἐγὼ δὲ, ὡς πᾶσι ἀπαρτί-
στα-

ἴσασιν, οὐχὶ τότε μόνον, ἀλλὰ πάντων χρίδιν τ' ἀπὸ ἐμοῦ φημι διηγηθεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκότερος εἰπάτω. σὺ δ' ἀπώ-
 τος ὁ Λίβυς λέγει. Αν. ἐν μὲν
 τῷτο δ' Μίνως ἀνάμειν, ὅτι
 ἐνταῦθα καὶ τ' ἐλλάδα φωνὴν
 ἔξεμαθον, ὥς τε οὐδὲ ταύτη
 πλέον οὗτος ἐνέγκωτό μου.
 φημι δ' ὅτε τὸν μάλιστα ἐπαί-
 σου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μν-
 δέν εἰς ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅπῃ
 μέγα ποτε χάρισαν, δι' αὐτ'
 δυνάμιν τι περὶ βαλλόμενοι, καὶ
 ἀξιοὶ δοξάντες ἀρχῆς. ἐγὼ
 γοῶ μιν ὁλίγων ἔξομήσας
 ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὅ-
 παρχος ὢν περὶ ἀδελφῶν, μι-
 γίσαν ἡξιάθην, ἀριστος κρι-
 θείς. καὶ πύγε Κελτίβρας εἶ-
 λον, καὶ Γαλατ' ἐκράτησα τ'
 Ἰσπερίαν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη
 Ἰσπερίας, τὰ περὶ τ' Ἡριδανόν,
 Ἰπυρίας καὶ Ἰέδραμον. καὶ ἀνα-
 βάς ἐποίησα τοσαύτας πό-
 λεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἔχρησάμην, καὶ μέχρι τ' ὅρα
 εἴησι τ' ἀποῦχούσης πόλεως
 ἔλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fue-
 re, in re militari, p̄stantiorem me esse affirmat
 ΜιΝ. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius loquaris. ΗΛΗΝΝΙ. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quidusdam Hispaniam primum invadens, quū subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quū magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasq; civitates euerri, & planā Italiā subiugavi, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totq;

vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadauerib. pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus hilius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atq; fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audeti victoriâ tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodâ imperu ampliauit. Qui quâ deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antequam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque a Medorum delicias inuitari libenter tulit, atq; in cōuiuiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatorem, quæ quum me re-

uoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλειτα
μῶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυ-
λίου αὐτῷ μεδίμοις ὑπομνή-
σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶ-
σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα παρὰ
ἐπαρξά, οὔτε Ἀμμωνος ἢ
ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια
μῆδ' ἐπιζητῶν, ἀλλ' αὐθιγὰ
εἶναι ὁμολογῶν, πρᾶντοίς τε
τοῖς σωτηρίατοῖς ἀντεξέτα-
ζόμενος, καὶ πρᾶντοῖς τοῖς μα-
χιμωτάτοις συμπεκνέμενος.
οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφύγοι-
τας, πρὶν δ' αἰνῆν τινὰ, καὶ πρὶν
τολμήσαντι παραδιδύναι αὐ-
τῷ ἢ νικῶν. Ἀλέξανδρος δὲ
πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξητε, καὶ παραπολὺ ἐξέτερε,
χρησάμενος τῇ τ' τύχῃ ἑ-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπίκησέ τι, καὶ
τὸ ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
Ισῶ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ὑποσάς τ' παρῶν, προσ-
κυβέσας ἡξίου. καὶ διαίταν τὴν
μηδικὴν μελεδήτησεν ἑαυτῷ.
καὶ ἐμιαφόνος ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τοῦ φίλου, καὶ σωτηρέμ-

Cassi

εαντι δὲ θανάτῳ. ἐλὼ δ' ἡρξά
 σθης τ' πατρίδος, καὶ ἐπεδὴ
 μεῖνέ μ' ἐπὶ τοῖς πολέμοις με-
 γάλῳ σόλῳ δὴ πλεοναύτων
 τ' Λιβύης, Ιαχέως ὑπῆκουσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτ' παρέχον.
 καὶ καταδικαθεὶς, λυγρὰ σὺ-
 λωμένος τὸ πᾶν γμα. καὶ ταῦτ'
 ἔπραξα, βάρβαρος ἄν, καὶ παί-
 δυλος παιδείας τ' ἐλληνικῆς.
 καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ σὺτος,
 ἐξέαψάδωμι, οὔτε Ἰω' Ἀριστο-
 τέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 μόνῃ δ' τῇ φύσει ἀθάτῃ χη-
 σάμενος. ταῦτά ὅστιν, ἀ' ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 ἦναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὐτο-
 τι, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο. Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν αὖ
 Ἰωνάου καὶ Σπάρτηκου ἀνδρὸς,
 τῇ γνώμῃ πλεον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεχρημένου. Μί. ὃ μὲν εἰρη-
 κεν ἐκ ἀθροῦν τ' λόγον, οὐδ' ὥς
 λίσσω εἰκὸς ἡμῶν ὑπερ' αὐτῶν. σὺ
 δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Αλ. ἐχρῆ μὲν ὦ Μί-
 νως, μηδὲν πρὸς ἀνδρὰ, οὕτω
 δεῖα-

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybi-
 am nauigante, parui, cō-
 zinuoque me hominem
 priuatum dedi, & dam-
 natus æquo animo rem-
 tuli. Atque hæc egi bar-
 barus cum essem, omni-
 que Græcorum discipli-
 næ expers, & neque Ho-
 merum, vt hic, edidici,
 neque Aristotele sophi-
 sta magistro erudit^{us} fui,
 sed solū mea natura opti-
 ma sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem A-
 lexandro esse puto. Si ve-
 ro ea causa mihi hic præ-
 ferendus est, quod caput
 diademate ornauerit, id
 decorum forsan apud
 Macedones est, non ta-
 men ob id præstantior
 hic videri debet genero-
 so duce, & viro, qui mē-
 tis sententia magis quā
 fortuna est vsus. M I N.
 Hic certe orationem ne-
 que ingenerosam, neque
 vt Libycum decebat, di-
 xit: tu vero Alexander,
 quid ad hæc inquis? A-
 L E X A N. Oportet quidē
 o Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua
 liq

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnū obtinui, & de patris mei interemptorib. supplicium sumpsi. At quū Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiā, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transierā subiugans, veni ad Iffum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tūc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

δρασω. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη δάξαι σε. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δ' οὗτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ἔλεγον αὐτῷ διωκόμενα. ὃς νέος ἔτι, παρὲν δὲ τὰ φάρμακα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετρασπύριον κατέχον, καὶ τοῦ φόβου παρὸς μετ' ἤλθεν, καταφύσσας ἰνὴν Ἑλλάδα τῇ Θυγατρὶ ἀπωλείᾳ, στρατὸς ὡς αὐτὸν χερσὶν ἔλαυνεν. καὶ αἱ ἡξίωσα δὲ Μακεδόνων ἀρχὴν περὶ πύλων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ἐπὶ πύλων ὅτι κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσι δὲ θηνοῦσας δὲ γυναικας, καὶ δὲ γυναικας σάμενος εἰ μὴ ἀπάντησιν ἴσασαμι, ὁλίγους ἀγαπᾶσθαι ἰσχυροὺς ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅτι τὴν νικῶν ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Ἀσσίαν λαβὼν, καὶ ἰωνίαν, καὶ φρυγίαν καὶ ὅλους τὰς πόλιν αἰεὶ χερσὶν ἔλαυνεν, ὡς ἔλεγον. ἰσχυρὸν, ἐνθα Δαρεῖος ὡς μὲν, μυριάδας πολλὰς στρατῶν. καὶ τὸ ἀπὸ τῶν δὲ Μινωας, ὑμεῖς ἴσθε ὅσους ὑμῖν περὶ ὅτι μίας ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῶν ὁ ποταμὸς

μους, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεῖρας
 διασηξαμένους πρὸ πολλοῦ
 αὐτῷ, διαπληῦται. καὶ ταῦτα ὅ
 ἑώρα πην αὐτὸς ποικινδυνώ
 ων, καὶ τιτρώπκιος ἄξιων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Ἀρβηλοῖς διηγῆτομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸ Ωκεανὸν ὅσον ἐποίησα-
 μιν τῷ ἀρχῆς, καὶ πρὸ ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ ἔλκον, καὶ Πῶρον ἐχθ-
 ρωτάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ἐ-
 πηρεδὰς τὸν Τανναῖν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἱππομαχία. καὶ πρὸ
 φίλους αὐτοῦ ἐποίησα, καὶ πρὸ
 ἐχθρούς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεοὶ ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ παραγμάτων, καὶ
 τοιοῦτόν τι πεισύντητες πε-
 ς ἱμοῦ. τὸ δ' οὐκ οὐκ τελευ-
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἐπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Περσίδα πρὸ βιβυ-
 τῶν, καθάπερ ἄξιον ἰδῶ, πα-
 νοργίτατον καὶ αἰμύτατον
 ἵστα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τοῦ

se transportasse; atque
 hæc confeci meipsum pe-
 riculis opponēs, & in pug-
 na vulnerari nō timens.
 Et ut quæ apud Tyrum
 & Arbelas gesta sunt o-
 mittam, usque ad Indos
 veni, atque Oceanum
 mei regni terminum fe-
 ci, & illorum hominum
 elephantes cepti, ac Porci
 captivi abduxi. Scythas
 vero homines certe non
 spernēdos, Tanaim trāsi-
 ens magna equitū pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominibus vide-
 bar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magni-
 tudine, ut tal: aliquid de
 me crederent, inducī
 sunt, tandem mors me
 regem occupavit. Hic
 autem Hannibal apud
 Prusiam Bithyniæ exula-
 vit, ut crudelissimo &
 pessimo homini conveni-
 ens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit omitto dice-
 re, nam non virtute, sed
 malicia atque perfidia &
 dolis id peregit, nunquā
 autem alicuius claritu-
 dinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

ciose vixerim, vituperant, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuâ admiserit. Ibi enim mulieribus debitus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnâ adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestate redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis percussis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nā & hæc multis protulisse, satis est. Sc i. Nō, nisi me quoque prius audias o Minos. M i. Quis tu vir optimes? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? Sc. Scipio Romanus, qui Carthaginē deleui, & Afros multis magnis præliis devici. M. Quid igitur & tu dicis?

ὦ Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπείθεια, καὶ δόλοισι. νύμην δὲ, ἢ προφανές, οὐδὲν ἐπὶ δέ μοι ὠνεΐδισι πᾶσι τρυφῶν, ἐκλελυθᾶί μοι δεκεῖ οἷα ἐποίησεν ἡ Καρχηδόνις ἐταίραις συμῶν, καὶ πῶς τοῦ πολέμου χαίρους ὁδομάστιος καθήδυνπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας, ὅτι πῶς ἔγωγε μάλλον ὄρωμαι, τί αὖ μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωπὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τί μέγιστον Γαδείρων ὑπαρχήνους. ἀλλ' οὐκ ἀξίωμα ἔδοξε μοι κτεῖνα, ὑποστάντα ἡδὴ, καὶ δεσπότην ἐμὸν γουῶντα. εἴρηκα. σὺ γὰρ ὦ Μίνως δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ἐστὶ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκ. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοὶ ἐκούτης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὁ βέλτερος; ἢ πρόθεν ἂν ἔρεϊς Σκιπῖον Ἰταλιώτης Σκιπῖον, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόναν καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὐκ

οὐ ἐρεῖς ; Σκι. Αλεξάνδρου
μὴ ἦσαν εἶναι , τοῦδ' Ἀννί-
κου ἀμείνων . ὃς ἐδιδόξα νε-
κίσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
ταγαγκάσας ἀτίμως . πῶς
οὐκ ἀνείχωντος οὗτος, ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νετι-
κηκὼς αὐτὸν, παροβόλλεσθαι
ἄξιόν ; Μί. ἢ Δί' ἐγνώμο-
να φῆς ὃ Σκιπίων . ὥς πρὸ
τος μὴ κερῖσθαι Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἴ-
τα εἰ δοκεῖ , τρίτος Ἀννί-
κου, οὐδὲ οὗτος οὐκαταφρό-
νητος ὢν.

Διογῆρους καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διογ.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες ; Αλέξαν.
ἔρεῖς ὃ Διόγενες, οὐ παρὰ
δοξὴν δὲ, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
ἀπέθανον. Διόγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφύδιστο, λέγων
ἐαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἄρα ἦσθα ; Αλέξ.
Φι-

cis ? S c i. Alexandro qu-
dem minorem esse me,
Annibale autem prætita-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam cōpulerim.
Quō igitur non impu-
dens ille videatur, qui cū
Alexandro sese compa-
ret, cui ne ipse quidem
Scipio, qui istum devici,
comparare me ausim.
M. Per Iovem æqua di-
cis, Scipio, quapropter
primus quidē iudicetur
Alexander, deinde post
illum tu, atq; tum si pla-
cet, tertius hic Hānibal
quippe qui nec ipse con-
temnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes ? A l. Vides
nimirum Diogenes, ta-
met si mirandū non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Nū
ergo Iupiter ille Hāmon
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras ? A l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; .n. obiissem, si Hāmone parente fuisset progenitus. D I O. Atqui de Olympiade etiam confamilia quædam ferebantur, puta draconem quædam cū ea fuisse cōgressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam perierisse, te porro Philip-pum errare, falliq; qui se tuum patrem esse crederet. A L E. Audieram quidem & ipse ista, quæadmodum tu, at nunc video, neque matrem neq; Hammonios illos vates, fani quicquam aut vere dixisse. D I O. Attamen istud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A L E X. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita submouebat, quam ut esset ociū de illo quicquā statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidit.

Sed

Φιλίππου διαδότη. οὐ γὰρ αὖ ἐτιθνήσκην Ἀμμόνος υἱός. Διογ. καὶ μὲν καὶ ἐκ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοιαί λεγόγοντο, δρᾶκοντα ὁμολεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ κοίτῃ, εἶτα οὕτως τεχνολῶναι. τὴν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὡππιεσῶς. γυνὴ δὲ ὄρω ὅτι οὐδὲν ἔγινε οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ ἑρμῆς Ἀμμωνίων ἀποφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, ἵνα ἄχρηστος σοι ᾖ Ἀλέξανδρ. πρὸς τὰ κοράγματα ἦν νεώτερος. πολλοὶ γὰρ ἐπέπαινον, δεῖν εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί πῶς τοσαύτῳ ἀρχῇ καταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ. οἷς οἶδα ᾧ Διόγενει. σὺ γὰρ ἔφθασα ὅπισκῆσαι πρὸς αὐτῆς. ἡ τοῦτο μένον, ὅτι ὑποθήσκων, Περδίκκα τὴν δακτύλον ἐπέδωκα. πῶς αὖτις

τί γε λάσ ὦ Διόγενες; Διο-
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήσκειν
 ὅσα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρεληφότα τῶν ἀρχῶν
 κολακεύοντες, καὶ προσά-
 τῶν αἰρούμενοι, καὶ τρα-
 τηγὸν ὅπῃ πρὸ βαρβάρους.
 ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέοντες, καὶ νῦν
 οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θῶν-
 τες ὡς δράκοντος ὑψ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Ἀλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κείμεαι τρίτῳ
 ταύτῳ ἡμέραν. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολέμαϊς ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτε ἀγάγῃ χο-
 λῶν ὑπὸ τῶν πορύτων τῶν
 ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγών με, θάψειν ἐκεῖ,
 ὡς ἡμοίμην εἰς τῶν Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὅρων
 ἐν αἴδου ἔτι σε μαρμαίον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι;
 πῶς ἄλλὰ ταῦτα μὴ ὦ θῆ-
 ῶτατι, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 qd Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemque ac ducem aduer-
 sus Barbaros deligerent
 nonnulli vero in duode-
 cim deorum numerum
 referrent, ac phana con-
 stituerent, deniq; sacra
 facerent tanquam Dra-
 conis filio? Sed illud mi-
 hi dicito, vbi te sepelie-
 runt Macedones? A l e x.
 Etiamdum in Babylone
 iaceo tertium iam diem,
 porro Ptolemæus ille sa-
 telles meus, si quando
 detur ocium ab his rerū
 tumultibus, qui nunc
 instant, pollicetur in Ae-
 gyptū deportaturū me,
 atque inibi sepulcrum,
 quo videlicet vnus fiam
 ex diis Aegyptiis. D i o.
 Non possum non ridere
 Alexander, qui quidem
 te videam etiam apud in-
 feros desipientem, spe-
 rantemque fore, vt ali-
 quando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis o diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui

semel transmiserit paludem atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties inmentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, ducibus, tū auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, praeterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vestigeris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? nū quid haec te discrutiant, quoties recursāt animo? Quid lachrymaris stultice? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quae a fortuna proficiscantur, stabiles, ac firmas existimares? **ΑΛΒ.** Sapiens? ille quū sit assentatorum omniū perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta

scire

ἀπαξ διαπλευταύτων τῷ λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ σομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ κέρβερος κύκαλα φρόνητος. αἴτινα δὲ ἡδέως αὐτὰ μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεῖς ὅτι αὐτὸ ἐννοήσης ὅτι καὶ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφίξει, σωματοφύλακας καὶ ὑπαπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοιοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ βασιλῶνα, καὶ βασίλῃαν, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδιδυμῶν ταινίαν λευκὴν τῷ κεφαλῷ, πορφυρεῖδα ἐμπροσθημῶν. οὐ λυπεῖ ταῦτά σοι ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἵστανται; τί δακρύεις ὧς μάταια; οὐδὲ ταῦτά σοι ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευτε, μὴ οἷός τις βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; **ΑΛΕΞ.** σοφὸς ἀπάντων κείνος, κολάων ὅππῃς πῶτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἐσσοῦν τὰ Ἀριστοτέλους εἶδεν

ὅσα μὴ ἤτησε παρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέσειλεν . ὥς δὲ
 κατερχῆτό μου τῇ περὶ
 παιδείαν φιλοτιμία , θω-
 πύων , καὶ ἐπαυνῶν , ἀρ-
 τι μὴ ἐς τὸ κάλλος , ὥς
 καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γα-
 ῖον , ἀρτι δ' ἐς τὰς τρά-
 ξεις , καὶ τὸν πλοῦτον . καὶ
 γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
 ἡγεῖτ' εἶναι , μὴ αἰχμῶνι-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων .
 γόης δ' Διόγηνες ἀνδρω-
 πος , καὶ τεχνίτης . πλὴν
 ἀλλὰ τοῦτό γε ὑπολέλου-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας , τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅτῃ μεγίστοις
 ἀγαθοῖς , ἃ κατηριθμῆται
 μικροῖ γὰρ ἔμφορον . Διογ.
 ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις . ἄ-
 νος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 δίσσομαι , ἐπεὶ ὑταυρία γὰρ
 ἐλλέβορος οὐ φύεται , σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδαρ
 χαλδὸν ὀπασσάμενος πίε ,
 καὶ αὖθις πίε , καὶ πάλιν
 πίε . οὕτω γὰρ αὖ παύση
 ὅτῃ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγα-
 θοῖς ἀνιῶμενος . καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖ-

scire quam multa a me
 petierit, quæ mihi scri-
 pserit, deinde quæ ad mo-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione , qua cupiebā
 eruditione cæteris præ-
 stare, cum mihi palparet-
 ur interim, ac prædica-
 ret me, nunc ob formam
 tanquam & ipsa summi
 boni pars quædam esset,
 nunc ob res gestas atque
 opes, nam has quoq; in
 bonorum numero collo-
 candas esse censebat, ne
 sibi vitio verteretur, quæ
 eas acciperet. Plane pig-
 stigiosus vir ille quidem
 erat, ac fraudulentus o
 Diogenes, quanquam il-
 lud fructus scilicet ex il-
 lius sapientia fero, quod
 nunc perinde quasi sum-
 mis de bonis excrucior,
 ob ista quæ tu paulo an-
 te commemorasti. D 1.
 At scin' quid facies? of-
 tendā tibi molestiæ istius
 remedium. Quando-
 quidem in his locis vera-
 trum non prouenit, fac
 ut Lethei fluminis aquā
 auidis faucibus attrahēs
 bibas, iterumque ac sæ-
 pius bibas, atq; eo pacto
 defines de bonis Aristoteli-
 celis discrucari. Verū
 L 2 enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplureis raptim huc seferentes, quo te discerpant pœnasque sumant ob ea quæ quondā in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripā te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pgnatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonē genus paternum referens, mortem nō obisses. A L E. Neque vero nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc vsus sum vaticinii. P H I. Quid ais? Cōducibile id tibi visum, ut vaticibus impostoribus fallendum te exponeres? A L. Nō isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facili⁹ hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cū nemo

vnius

Κλείτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσθαιτο, καὶ ἀνέβαινον ὧν ἔδρασας αἰτίαι. ὥς τι πῶς ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζεις. καὶ πῶς πολλὰς, ὡς ἔφην.

Αλέξανδρος καὶ Φιλίππου.

Νῦν μὲν ὁ Αλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος ᾗ μοι, οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ ἂν ἐπιθνήσκες, Ἀμύντι γένον. Αλέξ. οὐδ' αὖτις ἠγνόουν ὧ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ ματαίωμα, ὡς χήσιμον ἐς τὰ πρᾶγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρ᾽ ἑαυτὸν ἔξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῆς προφητείας; Αλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρελοι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀνδίστατο.

οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο μὴ μάχεσθαι. ὥς
 ἔχον ἐκράτου αὐτῶν.
 Φιλ. τίνων ἐκράτητας σύ
 γε ἀξιολόγῃς ἀνδρῶν, ὅς
 δὲ δειλῆς αἰεὶ σωτὴρ ᾖ,
 τοῦ ἄρα, καὶ πελταρία,
 καὶ γέρεα οἰσύνειν ἀποβλη-
 μένοις; Ἑλλήνων κρατῆν
 ἔργον ἴδω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίων καὶ Ἀθηναιῶν, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ τὴν Θεσσαλίαν Ἰω-
 νίων, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀ-
 ποκτινάζας, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ
 Παιόνας χειρώτασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 Ἀσσυρίων Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χυσοφρέων ἀν-
 δρῶν, καὶ ἄλλων, οὐκ
 οἶδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 θεῖν ἐκέλευον, ἀλλὰ πρὶν
 τὸ τόξον ὀξικνεῖσθαι,
 φεύγοντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ'
 καὶ Σκύθαι γε ὅτι πάντες,

vnus viribus nostris ha-
 tenus resisterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 qd' aduersus Deum sibi
 esset præliandum. ΡΗΙ.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsque vici-
 sti? qui cum timidis illis
 arculis, peltariis, ac ger-
 ris vimineis pugnare so-
 litis semper congressus
 es? Atqui Græcos armis
 domare, Bæotios, Pho-
 censes, Athenienses, &
 id genus alios operis sue-
 rat strenui atque magni-
 fici. Arcadū insuper sus-
 tinere armaturam, equi-
 tatum Thessalum, Eleo-
 rum iaculatores, Man-
 tineos peltis instructos,
 aut cum Thracib. Illy-
 ricis, Pæonibusue manū
 conferere, operosum
 profecto atque arduum
 id fuisset inprimis. Cæ-
 terum Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro cōspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fæde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 ΑΛ. At vero Scythæ pa-
 ter,

ter, & Indici elephant
res sunt non vsque adeo
abiectione & contemptibi-
les. Et tamen neque co-
civitatis inter ipsos inte-
stinis odiis, neque per
proditionem mihi veni-
dari passus sum victoriā.
Sed neque deieravi vn-
quam, aut per nugas a
pollicito recessi, fidemq;
solui victoriæ gratia. Ad-
de, quod & Græcos ali-
os sine sanguine in dedi-
tionem accepi, Theba-
nos autem fortassis ipse
audisti, quomodo aggres-
sus fuerim. ΡΗΙ. Noui
hæc omnia ex Clito, quæ
tu inter epulas, eo quod
nomen meum celebra-
ret, & meas res gestas
cum tuis conferre aude-
ret, traiectione per corp⁹ te-
lo, tum iugularas. Tu
vero & Macedonicā chla-
mydem abiiciens, can-
dyn, Persicum amictum,
recepisti (vt aiunt) & tia-
ram rectam. Vt ne inte-
rim commemorē, quod
a Macedonibus, viris vti-
que liberis, adorari de-
bere te, in animū duxe-
ris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες.
οὐκ εὐκαταφρόντητον π
ἔργον. καὶ ὅμως οὐ δια-
σήσας αὐτοὺς, οὐδὲ πρ
δοσίαις ἀννούμενος τῷ
νίκας, ἐκράτωμαι αὐτῷ.
οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε,
ἢ ὑποσχεόμενος. ἐξουτέ-
μην, ἢ ἀπιστὸν ἐπαρῶ
τι τοῦ νικῆαν ἔνθα. καὶ
πρὸς Ἑλλήνας δέ, τοὺς μὲν
ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θη-
βαίους δέ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετέλθον. Φιλ. δ.
δα ταῦτα πάντα. Κλε-
τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι
ὅν σὺ πρὸς Δοξατίην δηλῶ-
σας μετὰ δειπνῶντα,
ἐφόγκυσας, ὅτι με σφίς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαίνε-
σαι ἐτόλμισε. σὺ δὲ καὶ
τῷ Μακεδονικῷ χλα-
μύδα καταβαλὼν, κατ-
δυν ὡς φασὶ μετενέδυσαι,
καὶ τιάρην ὀρθρῶς ἐπέδου,
καὶ προσκυνηθεῖσαι ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τῷ
πάντων γελοιότατον, ἐμὲ

οὗτος μου τὰ ἥν' νικημένων.
 ἐὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἄνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ νῆσῃ μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὗτης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ ἥν' θυγα-
 τέρων ἐπεμελήθης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὃ πά-
 ρας οὐκ ἐπαινῆς, καὶ τὸ
 ἐν Οἰξυδράκῃς πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὃ Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὴν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σωφέρεται. Σι-
 δὲ γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ-
 ποτε τραυθῆναι, καὶ βλέ-

πειν

eorum mores imitatus
 es. Tēpero mihi, ne mo-
 rem alia, quæ turpi-
 ter admiseris in leonum
 claustra inclusis doctis
 viris, & nuptiis talibus
 peractis. Quodq; Ephæ-
 stionem plus quam esset
 satis, amaris. Vnum est
 quod solum laudo abs te
 gestum, in Darii vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius cōple-
 xu abstinueris, & geni-
 tricis illius, atque filia-
 rum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Re-
 gium certe id opus exti-
 tit, quod tum fastidisti
 te accepimus. A L x.
 Quō autem tibi non p-
 batur pater, qđ in Oxy-
 dracis gente Indica, lu-
 bens me in periculū con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, mu-
 ros primus omniū tran-
 siliierim P H. Nō probō,
 Alexander. Neque id,
 quia pulchrū esse negē,
 vulnerari quandoque im-
 peratorem, & in subeu-
 dis periculis præsentare
 viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

L 4

bebas spectatoribus quā
do post acceptū vulnus ,
ab exercitu magno tu-
multu direptus , mœrēs
ac eiulans sanguine flui-
tabas ? Addeque Iupiter
Hammon tanquam præ-
stigiator quispiam , & va-
nus propheta , reus men-
dacii palam tum argue-
batur . Non enim video
qualiter risum contine-
at , qui Iouis filium vide-
rit animū deiicere , & in
desperatione rerum ef-
flagitare medicorū au-
xilia , Denique quum tā-
dem iam mortem obie-
ris , quē credas obsecro ,
qui confictam illam ad-
optionem qua Iouis di-
ctus es filius , non carpat
maledictis ? Potissimum
vbi dei istius cadaver
porrectum iacere , turgi-
dum sane , & iuxta ali-
orum corporum morem
contractu suo omnia la-
befactans , aspexerit . Cz-
terum quod ais Alexan-
der , tibi fuisse conduci-
bile , quo facilius rerum
potireris , id profecto
multū tibi gloriæ ex be-
ne etiā ac strenue gestis
eripuit Nam quanquam
insigniter multa , tamen
diis

πειν σι φοράδῳ τοῦ πε-
λέμου ἐκκομίζμενον , αἵ-
ματι ξέμενον , οἰμαζο-
μενα δὲ τὰ τραύματα ,
ταῦτα γέλωτος ἰσχυροῦς
ἔσονται . καὶ ὁ Αἰμῶν , ἡ
μεῖς , καὶ ψευδομαντὶς ἐ-
λέγχεται , καὶ οἱ ἀπεί-
στανται , κλάκεις . ἢ τίς ἔτι
αὐτὸν ἐγέλασεν , ὅσῳ τῷ
τοῦ Διὸς υἱὸν λοιποῦ
χοιῶντα , δίδμενον ὅσῳ
ἰατρῶν βοδῆν ; νῦν μὲν
γὰρ ὅποτε ἦδεν τίθνησκα ,
οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι
τοὺς τῷ προσποιήσιν ἀν-
τιῶν ἐπιχειροτομοῦντας , ἐ-
ξῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ
θεοῦ ἐκτάδῳ κείμηντι ,
μυδῶντα ἦδεν καὶ ἔξου-
δικότα , κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων ; ἄλ-
λως τε , καὶ τὸ χεῖρον
μοι ὁ ὄφης Ἀλέξανδρον
τὸ διὰ τοῦτο κρατῆν
ἐαδίως , πολὺ σι τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο ὅσῳ κα-
τορθουμένων . πᾶν γὰρ ἐ-
δοκασεν ἐνδίδειν ὑπὸ τοῦ
γίγν

γίνεσθαι δοκοῦν. Αλέξανδρ.
 οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄν-
 θρωποι, ὡς ἐμοὶ, ἀλλ'
 καὶ Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
 νάμειλλον τιθέασί με. καὶ
 τοι πῶς Ἀοργον ἐκείνῳ λα-
 οῦδ' ἐτέρου ἐκείνων λα-
 οῦ βόντος, ἐγὼ μόνος ἐχει-
 ρωτάμην. Φιλίππ. ὁρᾷς
 ὅτι ταῦτα ὥς ὥς Ἀμ-
 μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
 καὶ Διονύσῳ παρεβάλλεις
 σίαυτὸν, καὶ οὐκ αἰχμῶν
 ὡς Αλέξανδρῃ, οὐδὲ τὸν τύ-
 φον ὑπομαθήσῃ, καὶ γινώ-
 σῃ σίαυτὸν, καὶ σιωπῇ ἥδῃ
 νικῆς ὢν;

Αχιλλεύς καὶ
 Αντιλόχου.

Οἷα παύειν Ἀχιλλεῦ
 πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοι εἰ-
 ρηται, ὡς ἐπὶ τοῦ παύειν,
 ὡς ἀγινῇ καὶ ἐπὶ ἀξία τοῖν
 διδασκάλων ἀμφοῖν, Χεί-
 ρωνος τὴν καὶ Φοίνικος. ἡ-
 κερσάμην γὰρ ὅποτε ἔ-
 φες βούλεσθαι ἐπάκουσας
 ὢν,

diis longe inferiora age-
 re visus, vacillare ob hoc
 iudicatus es, & tota ra-
 tione deficere. A. Haud
 quaquam de me isthuc
 sentiunt mortales. Sed
 cum Hercule me & Bac-
 cho conferunt, veluti
 æmulum, parique cum
 illis gloria certantem.
 Nam & Aornum, a neu-
 tro etiam illorum armis
 subactum, ego facile ce-
 pi. P H I. Etiamdum vi-
 deris ista ut Hammonis
 filius dicere, quando nec
 Baccho quidem cedis,
 aut Herculi, sed nec eru-
 bescere nosti Alexan-
 der, solitamue dedisce-
 re arrogantiam, te ipsum
 deinde noscere, vel iam
 tandem sapere, etiam si
 ferius, ubi fato occu-
 bueris.

Antilochi & Achil-
 lis.

Quænam sunt illa A-
 chilles, quæ tu Vlyssi iā
 primum commemoran-
 do in mortem executus
 es, ut minime generosa,
 ac Chirone atque Phœ-
 nice, quibus tu aliquan-
 do usus es præceptorib.
 L 3 parum

parum digna. Audui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun^o obies, inopi cui nec vict^o suppetat, loces operam, quā vt omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque con- donandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroū numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de seipso descendere opinione, frædū sane atque pudendū inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud icio quō ista conueniant. Nā dum in Pythio regnare tibi ad senectā vsque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quāpotiri regna. A c. At o Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earū periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriam

ὦν, διηκούειν παρὰ τινι τῆς ἀκλήρων, ὅ μὴ βί-
τος πολὺς εἴη μάλλον,
ἢ πάντων ἀνάσσειν ἢ
νεκρῶν. ταῦτα μὲν ὡς
ἀχρονῇ τινα φεύγα δει-
λὸν, καὶ πέρα τοῦ κα-
λῶς ἔχοντος φιλέει
ἴσως ἐχέω λέγειν. τὸ
Πηλέως δὲ υἱὸν τῆς φιλοκ-
δυότατον ἡρώων ἀπάν-
των, τὰ περὶ οὗτω πε-
ρὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολ-
λὴ αἰσχυνή, καὶ ἐν-
αντίοις πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῇ βί-
ῳ ἔστιν ἀκλειῶς ἢ τῇ
φθιῶτιδι πολυχρόνιοι βα-
σιλεύειν, ἐκὼν προέλοι-
τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς
δόξης θάνατον. Αἰγυ-
λεύς. ὦ παῖ Νέστορ,
ἀλλὰ τότε μὲν ἀπειρο-
ἔτι ἦν ἐταῦθα ὦν, καὶ
τὸ βέλτιον ἐκείνων ἐπὶ-
τερον ὡς ἀγνοῶν, τὴν δὲ
ἐλπίδα ἐκείνου δόξαντος
προετίμων τοῦ βίου. καὶ
δὲ σωθήμην ἴδην, ὡς ἐκέ-
ν

ἢ μὴ ἀναφελὲς, εἰ καὶ
 ἢ, τί μάλιστα οἱ ἄνθρωποι
 φανήσονται. μετὰ νεκρῶν
 δέ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐμῆνο ὦ Αντί-
 λοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πά-
 ρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἄ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζῶφω ὅμοιοι, καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροι. καὶ οὔτε οἱ ὄψι
 Τρώων νεκροὶ δίδασί με,
 οὔτε οἱ ὄψι Ἀχαιῶν δι-
 ραπύουσιν. ἰσηγορία
 δὲ ἀκριβὲς, καὶ νεκροὶ ὁ-
 μοιοί, ἢ μὴ κακός, ἢ
 δὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με
 ἀνίστα, καὶ ἄχθομαι, ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν. Αν-
 τίλο. ὅμως τί οὐκ αὖ
 τις πᾶσαι ὦ Ἀχιλλεῦ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντας ὑποθήσκειν
 ἅπαντας. ὥς τε καὶ ἐμ-
 μύειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ
 ἀνίστα τοῖς διατεταγ-
 μένοις. ἄλλως τε, ὅς τις
 ὄψι ἐταίρων ὅσαι πρὸς σέ,
 ἐστὼν οἶδε; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitā. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudēter.
 Apud viuos enim reper-
 es forte, qui res bene ge-
 stas celebrent literarum
 monumentis, sed hic a-
 pud manes non video q̄
 frugiferum opus effece-
 rim, vbi vnus est honos
 omniū. Sed neque vires
 iā assunt corporis Anti-
 aut forma, interciderūt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientiz, aut alterius
 rei discrimen est. Adde
 quod nulli iam ex Troia
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, pror-
 sus omniū de mortuis
 existimatio est, siue bo-
 ni fuerint siue improbi.
 Hæc sunt quæ me angūt
 & misere sollicitant, &
 ob quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 uo. A C H. quid agat qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, v-
 omnes prorsum cogan-
 tur semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iā obtinuit, nec
 abrogari vllō modo que-
 at.

at, patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Ulysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & aliis in rebus plerumque usu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala cōiectus. En tibi Her-
 • • • • • culem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidē (ni fallor) haudquam in vitā videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mitat, vt illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrū vnumquenque ita affici, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstamus quippe q̃ intelligimus quā sit inu-
 tile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξει-
 ται πάντως. Φέρει δὲ
 παραμυθίαν καὶ ἡ κοι-
 νωνία τοῦ πάραγατος, καὶ
 τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεποι-
 θέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα,
 καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ
 ἄλλους θαυμαστὰς ἄν-
 δρας, οἳ οὐκ αὖ ὄϊμαι δε-
 ξαντο ἀνελθεῖν, εἴ τις
 αὐτοὺς ἀναπέμψῃ δαπνεί-
 σοντας ἀκλήροισ καὶ ἀ-
 βίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς-
 ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραινέ-
 σις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ-
 πως ἡ μνήμη τῆς πρὸς
 τὸν βίον ἀνία. ὄϊμαι δὲ
 καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ
 μὴ ὁμολογεῖτε, ταῦτα
 χείρους ἐστὶ, καὶ ἴσῃ-
 χίαν αὐτὸ πάσχοντες.
 Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ'
 ἀμείνους ὢ Ἀχιλλεῦ. τί
 γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν
 ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ
 φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέ-
 δοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
 λωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ
 τα-

πάντα εὐχόμενοι.

Διογέους καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς οὗτός
ἐστι; οὐ μνηστὴρ αἶλος μα-
τὴν Ηρακλέα. τὸ τόξον,
τὸ ῥόπαλον, ἡ λειοντὴ, τὸ
μέγεθος, ὅλος Ηρα-
κλῆς ἐστίν, εἴτα τέθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν; εἰπέ-
μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
εἶ; ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔδυσον ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶνς ἔδυσας.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σιω-
πεῖ, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον ἥβην. ἐγὼ δ' εἶδω-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνά-
τον εἶναι ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι; τεθναῖαι
δὲ πρὶ ἡμίσει; Ηρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθάν-
ω. ἄνταυδρόν σε τῷ

Πλού

ille, de iis rebus verba
facere. Silere enim & ex
quo animo sustinere om-
nia, quæ accidunt, datū
nobis est, ne tibi affectu
isto similes ipsi quoque,
ridiculi omnibus merito
videamus.

Diogenis & Hercu- lis.

Nunquid Hercules hic
est? Haud quisquam me
hercule alius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus denique
Hercules est. Igitur e vi-
ta decessit, qui Iouis e-
rat filius? Dic quælo o
victorioso mortuus ne
es? Ego enim cum terræ
superessem, tibi haud se-
cus quā deo sacrificavi.
H. R. Recte quippe sa-
cristicasti. Hercules enim
ipse in cælo una cū diis
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero quæ te alloquor,
sua sum umbra. D. I. O. G.
Quidnam dicis amabo?
umbra ipsius dei? Fle-
ri enim potest, altera eū-
dem ex parte deum esse,
altera vita decessisse? H.

Vti

Vtique Ille enim nequa quam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D i. Intelligo rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admisit tanquam supposititiū Herculem. H a. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita persimilis es, vt si ille ipse sis. Caveas igitur ne cōtra sit vt tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. H e r. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quae in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D i o. Cur autem pe cetero te timeā, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quaeso, dum ille vivebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut

vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτῷ
ἐαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτῷ ἐκεί-
νου νεκρὸς εἶ. H e r. τοι-
οὔτό τι. Διογ. πῶς οὐ
ἀκριβοῦς ὢν ὁ αἰακὸς, οὐκ
ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεί-
νον, ἀλλὰ παρέδεδεξατο
ψοβολιμαῖον H e r κ λ έ α πα-
ρόντα; H e r κ λ. ὅτι ἐώ-
κειν ἀκριβοῦς. Διογ. ἀ-
ληθῆ λέγεις, ἀκριβοῦς γὰρ
ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι.
ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναν-
τίον ὅρι. σὺ μὲν εἶ ὁ H e r κ λ έ ς,
τὸ δὲ εἰδωλὸν γι-
γάμκη πῶς H e l i o s ὅτι
τοῖς θεοῖς. - H e r κ λ. δε-
σὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ
μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ,
εἴσῃ αὐτίκα οἷου θεοῦ εἰ-
δωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τόξον
γυμνὸν, καὶ παράχειρον.
Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φο-
βοίμην σε, ἀπαξ τιθι-
νός; ἀπαρτίπέ μοι πρὸς τοῦ
σοῦ H e r κ λ έ ο υ ς, ὁπότε
ἐκείνος ἔζη, σωῆς αὐτίκα,
καὶ τότε εἰδωλὸν ὢν; ἢ εἰς
μὲν ἦτε πρὶ τὸν βίον, ἐπὶ
δ' αὖ

δὲ ἀπεθάνετι, διακριθέν-
 τις, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
 πιατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον,
 ὡς εἰς ἐμὴν, εἰς ἄδου
 πάρεστι; **Ηρα.** ἐχέτω μὲν
 μήδ' ἀπεκρίνεσθαι πρὸς αὐ-
 θρα ὀπίσθους ἐρεχθελοῦν-
 τα. ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκουσον. ὅπως οὐ μὴ **Αμ-**
φιτρυῶνος ἐν πρὸς **Ηρακλεῖ**
ἑμὴν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνου παῖς. ὁ
 γὰρ ἑμὴν τοῦ **Διὸς**, ἐν οὐρα-
 νῷ σώεσσι τοῖς θεοῖς. **Διο.**
 σαφῶς νῦν μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ **Αλκ-**
μήνη κατὰ τὸ αὐτὸ **Ηρα-**
κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ **Αμ-**
φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ **Διός**. ὥς ἐλελή-
 θητε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτεροι. **Ηρακλ.** οὐκ ὦ
 μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
 φώ ἡμεν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, σω-
 θέτους δὲ ὄντας **Ηρακλέ-**
ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὡς εἰς ἰσ-
 τοκένταυρος τις ἦται, εἰς
 ἐν συμπεφυκότες, ἢ ἀνθρώ-

οῖς

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e
 vita decessistis separati,
 ille quidem ad deos im-
 mortales aduolauit, tu
 vero vmbra, vt dignum
 videtur, ad inferos adue-
 nisti? **H E R.** Et si fas e-
 quidem foret, nequaquam
 respondere viro sophisti-
 ce percunctanti. attamen
 aures quoq; ad hos por-
 rigas. Quicquid enim
 Amphitryonis in Hercu-
 le erat id ipsum morte af-
 fectum est, quod nempe
 ego sum (vt dixi) totū,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum diis immorta-
 libus conuersatur. **D I.**
 Perspicue nūc intelligo,
 autumas enim eadem vi-
 ce Alcmenam duos pepe-
 risse Hercules, vnū qui-
 dem ex Amphitryone,
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est,
 vt gemini vnus matris
 vtero lateretis. **H E R C.**
 Nequaquam o insane,
 idē profecto ipm̄ eramus
 ambo. **D I O.** Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercu-
 les in vnum esse compo-
 sitos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-

taur.

taurum in vnum fuisse
copulatos hominem vi-
delicet, & deum. H E R.

An nō & homines ex iē
pacto ex duobus compo-
ni tibi videntur, animo
videlicet & corpore? Vn
de qđ prohibet animum
quidem ipsum ex summo
Ioue natū, adesse cœlo,
me vero mortalem ad in-
feros venisse? D I. Vti-
que elegāter hæc differu-
isses, o optime Amphi-
tryoniade, si corpus hac
tempestate esses, sed in-
corporea es imago, itaq;
periculum est, te tripli-
cem iam fecisse Hercu-
lem. H E R C. Quonam
modo triplicem? D I O.
Hoc quidem modo, nam
si vnus in cœlo existit, tu
vero apud nos imago,
corpus autem in Oeta,
iam in puluerē versum,
hæc tria iam sunt, ani-
maduertas igitur velim,
quem tertiū corpori esse
intelligas patrem. H E.
Audax es, atque sophi-
sta, sed quod nomen tibi
est? D I O G. Diogenis
Sinopei imago, ipse au-
tem, per Iouem, minime
cum diis immortalibus,
sed cum mortuorum o-
ptimis

πος καὶ θεός. Ηρακ. εἰ γὰρ
καὶ πάντες οὕτω σοὶ δ-
κῶσι συγκεῖσθαι ἐκ δυ-
οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος;
ὥς τί τὸ καλῶν ὅτι, πᾶς
μὲν ψυχὴ ἐν οὐρανῷ εἶναι
ἥπερ ὡς ἐκ Διός, τὸ δὲ θνη-
τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς τε-
κνῆς; Διογ. ἀλλ' ὅτι βέλ-
τισσι Ἀμφιτρυωνιάδῃ, κα-
λῶς αὖ ταῦτ' ἐλεγεις, ἡ
σῶμα ἦν δα, καὶ, δὲ σῶμα-
των εἶδωλον εἶ. ὥς κεν
δακνύεις τριπλοῦν ἦν
παῖς τὸν Ηρακλέα. Ηρα-
κλῆς τριπλοῦν. Διο. ὡς-
πύς. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐ-
ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὴν
εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
Οἷτῃ κόνις ἦν γινόμενον,
τρία δὲ ταῦτα γίνεται. καὶ
σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα
τρίτον ὀπνοῖσεις τῷ σώμα-
τι. Ηρακ. θρασυς τις εἶ, καὶ
σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὦν τυγ-
χάνεις; Διο. Διοχάρους τοῦ
σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς
δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά-
τοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελ-
τίστοις

τίσοις νεκρῶν σώειμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

timis conuersor, Homerū atq; huiuscemodi fabulas deridens.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Menippi & Tantal-
li.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρει, ὅπῃ ἢ λί-
μνη ἐσῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μέ-
νιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δί-
φρῳς. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ,
ὥς μὴ ὀπκύνῃς παῖν, ἢ καὶ
ἢ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χειρί; Τάν. οὐδὲν ὀφελος εἰ
ὀπκύνῃμι. φύγει γὰρ τὸ
ἕδωρ, ἐπεὶ δὲ ἀν' ποροσίγητα αἰ-
σθηταί με. ἡ δὲ ποτε καὶ
ἐρύταμι, καὶ προσενέγκω
πρὸ στόματι, οὐ φθάνω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῆς δακτύλων διαρρέων,
οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολεί-
πει ξηρὰν πλὴν χεῖρά μου.
Μεν. τίράσιόν τι πάχεις ὦ
Γάνταλε, ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί
γὰρ δέν τοῦ παῖν; οὐ γὰρ σῶ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
γυδίᾳ σου τέθαπται, ὅπερ
καὶ

Quid eiulas o Tātale,
aut quid tuam deploras
fortunam, flagno immi-
nens? TANTAL. Quo-
niam siti enecor Menip-
pe. MEN. Vique adeo pi-
ger es atque iners, ut nō
vel pronus iucumbens
bibere noris, vel caua vo-
la hauriens? TANTAL.
Nihil profecero si procū
bam, refugit enim aqua
simulatque me propius
ad moueri senserit, quod
si quando hausero, oriq;
coner applicare, prius
effluxit, quam summa ri-
gem labia. Atque inter
digitos effluens aqua,
haud scio quomodo rur-
sus manum meam aridā
relinquit. MEN. Prodi-
giosum quiddam de te
narras Tantalē, verum
dic mihi isthuc ipsum,
quorsum opus est bibere
quum corpore careas, nā
illud quod esurire pote-
rat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Ceterum
M tu

tu quum sis animus, qui
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atq hoc ipsum supplicii
genus est, vt anima per-
inde quasi corpus sit,
ita sitiat. M E. Age, hoc
ita habere credam⁹, quā
doquidem affirmas te si
ti puniri. At quid hinc
acerbi tibi poterit acci-
dere? Num metuis ne po-
tus inopia moriari? At
equidem haud video al-
teros inferos, si quis hos
relinquat, neque locum
alium in quem morte de-
migraret quispiam. T A N.
Recte tu quidem dicis,
verum hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitire, quū
nihil sit opus. M E N. De-
sipis Tantale, & vti ve-
rum tibi fatear, nō alio
potu videris egere quam
veratro mero, nam di-
uersum quiddā pateris,
iis quos canes rabiosi
momorderint, vt qui nō
aquam quemadmodum
ille sed sitim horreas. T.
Ne veratrum quidem re-
cusarim bibere Menippe
si liceat modo. M. Bono
es animo Tantale, certū
habens nunquam fore,
vt vel tu, vel reliquorū
(mani-

καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδωκα-
το. σὺ δὲ ἢ ψυχὴν, πῶς αὖ ἐπι-
ἢ διψῶν, ἢ πεινῶν; Ταλ.
τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἔσται, τὸ
διψῶν μου πλὴν ψυχῆς ὡς
σῶμα οὐταί. Μέν. ἀλλὰ τί-
το μὲ οὕτω πιστεύω, ἐπὶ
φῶς τῷ διψῶν κολλάζω. τί
δ' οὐ σὺ τοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ
δέδιδας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ
ἀποθανῆναι; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλοι
μετὰ τοῦτον ἄδω, ἢ θανά-
τον ἐνταῦθεν εἰς ἕτερον τι
ποι. Ταλ. ἱερῶς μὲν λέγεις
καὶ τοῦτο δὲ οὐ μέρους τι
καταδίκης, τὸ ὀπίσσω τι
εἶναι, μηδὲν δευτέρου. Μέν.
ληγείς ὦ Τάνταλε, γὰρ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖνός σε, καὶ
ἀρεῶν γε ἐλλείβετο ἡ
Δία. ὅς τις τοῦν ἄντικρυς τῆς
ὑπὸ τῆς λυτῶντων κυνῆ
δεδηγυμῶντος πέπονθας, ἢ
τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πλὴν διψῶν
πεφοβημένος. Ταλ. οὐκ
τὸν ἐλλείβερον ὦ Μένιππε ἀ-
αἰνομαί πικρὸν, γῆρας μὲν
μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Τάν-
ταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος

οίεται τῆς νικητῶν. ἀδύνατον γάρ. καὶ τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομείνοντες.

Μενίππου καὶ

Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, καὶ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξινάγησόν με γένελλω ὄντα. Ερμ. οὐ χολή μὲν ὦ Μένιππε, πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀποβλεψόν, ὡς ὅτι τὰ διξιά, ἐνθα γάκινθός τέ ὄσι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ελένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ ἐρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν. ἰσᾶ μόνον ὄρω, καὶ κεανία, καὶ σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὴ μείνᾳ ὄσιν, ἀ πάντες οἱ ποιεῖται θαυμάζουσι τὰ ἰσᾶ, ὧν σὺ ἔοικας, καταφρονεῖν. Μέν. ὅμως πλὴν Ελένῳ μοι δεῖξον. οὐ γάρ αὖ διαγνοίῃς ἔγωγε.

manium quispiam bibat Nec .n. fieri potest, quāquam non omnibus quē admodū tibi, pexna adiudicata est, ut sitiant, aqua illos non expectate.

Menippi & Mercurij.

At vbinam formosū illi sunt, ac formosā Mercuriū ducito me doceroque, ut pote recens huc profectum hospitem M. Haud mihi licet per octum Menippe, quin tu isthuc ipse e loco dextrorsum oculos defleat. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda, breuiter quicquid est veterum formarū. M. Equidem præter ossa nihil video, caluarialque carnibus renudatas, inter quę omnia nihil sit omnino discriminis. M. Atqui hæc sunt quę poetæ cuncti miratur ac celebrat, ossa scilicet quę tu videris contemnere. M. At Helenam saltem mihi commonstra, nam ipse quidem haud queam di-

M. gnosc-

noscere. M ε. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M ε. Et huius scilicet offis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot vrbes sunt euerstæ? M ε. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc vi uam, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiã arefactos marcidiosque contempletur, posteaquã coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidẽ donec florent colorumque obtinent, sunt speciosissimi. M ε n. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsque adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecũ philosophari, quare delecto loco ubicunq; velis, prostetne temet ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ vmbra.

Aca-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα αἱ χίλια νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ὅξ ἀπάτης τῆς ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἐπὶ τὴν ἑλλήμεις τι καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάσσει γέγονασιν; Ερμ. ὦλ' οὐκ εἶδες ὃ Μένιππε ζῶσαι πλὴν γυναικα. ἔφης γὰρ αὐτὴν ἀνεμέσσητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγος πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνδρῶν ὄντα, εἰ τις βλέπῃ, ἀποβεβληκότα πλὴν βαφρῶν, ἀμυρεφα δηλονότι αὐτὸν δόξει. ὅτε μὲν τοι ἀνὴρ, καὶ ἔχει τὸ χρῶμα, κάλλος ὄσιν. Μέν. οὐκ οὖν τοῦτο ὃ Ερμὶ δαυμάζω, εἰ μὴ σωίσαι ὡς Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὧσιν ὀλιγοχρόνιον, καὶ ῥαδίως ἀπανθουῖντος πονουῖντις. Ερμ. οὐ χολή μοι ὃ Μένιππε σοὶ φιλοσοφεῖν σοι. ὥς ὅπως ἑκάμηνος τρόπον, ἔνθα αὐτὴ ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σε αὐτήν. ἐγὼ δὲ, πρὸς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύτομα

Αἰα

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
πλὴν Ελένης προπαισών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῇ μὲν τῇ δόμον
καταλιπών, χήραν τε πλὴν νεό-
γαμον γυναῖκα. Αἰ. αἰτίῳ
τοίνυν τῷ Μενέλαον, ὅς τις ὑ-
μᾶς ὑπερβολαύτως γυναῖκας
ὅπῃ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ
λέγεις. ἐκείνόν μοι ἀντιτάξον.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ τῷ ξένου πλὴν γυναῖ-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔσχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἄγχιος, τοσού-
τοις θανάτῳ αἰτίος γενομένης
ρος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφῆ-
σαι ποιεῖς ὑπὸ τῷ χερσὶν. Πά-
ρι. ἀδίκῃ ποιεῖς ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμοῦτε χροὺν ὄντα σοι.
ἐξωθίως γὰρ καὶ αὐτὸς εἶμι, καὶ
παρὰ

Quamobrem, Prote-
filae in Helenā irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Ae-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A e a. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Troiā du-
xit. M e n. Nequaquam
me, sed multo iustius Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Graecis tum
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, mortis causa ex-
titerit. P r o t. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib. P a.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo ma-
gis, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiā deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua-
si vincitus teneor. Nosti

autē quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunque i-
psi placet, atq; impossi-
bile est, illi repugnare.
P. R. O. Recte dicis. Vti
nam igitur Cupidinem
ipsum hic comprehende-
re mihi liceat. A. E. At
ego etiam pro Cupidine
tibi respōdebo, quæ ista
videntur. Sic enim ille
dicer, Sese quidem Pari
di fuisse fortassis causam
amandi, sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem
alium, quam te ipsum,
P. rotes. qui clam vxore
nuper ducta, postquam
appropinquabaris Tro-
adi, ita omni contempto
periculo, & velut despe-
ratus ante reliquos o-
mnes in litus exiluiſti,
gloriæ nimirū cupidus,
propter quā & primus,
in egressu nauium occisus
fuiſti. P. Proinde & ego
pro me ipſo, tibi, Aecæ,
respondebo, multo insti-
pra, quam tu. Neque
enim ego mihi horū cau-
sa fui, sed fatū, & quod
iā inde ab initio ita præ-
destinatu fuerat. A. Pro-
pe, qd ergo istos accusas?

πρὸς αὐτὸν θεῶν κατέχημαι
οἶδα δὲ ὡς ἀκούσιν τί ἔστι
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγχι
ἔνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδωπά-
τον ἔστιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρω. οὐ λέγεις. εἴη
οὐκ μοι τὸν ἔρωτα ἐπταῖθα
λαβεῖν δυνατὸν ἰὺ. Αἰ. ἐγώ
σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φησὶ
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρωτος πρὸς
Πάριδι ἴσως γεγηῆσθαι αἰ-
τιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτιτί-
λαι, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
θόμενος τῆς νεογάμου γι-
ναικῆς, ἐπεὶ προσφίεσθαι
τῇ Τροάδι, οὕτω φιλοκτι-
δύων καὶ ἀπανενομήσας
προεπήδησας τῷ ἄλλῳ,
δόξης ἔραδις, δι' ἡν πρῶ-
τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπίδα-
ναι. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμῶν
τοῦ σοι ὢ Αἰσκέ ἀποκρινώ-
μαι δίκαιοτερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἰτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ὅς ἀρχῆς οὕτως ὅπι-
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρῶς. τί
οὐκ οὗτους αἰτῶ;

Μενίππου καὶ

Menippi & Aeaci.

Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ
 Αἰακέ, φεύγηταί μοι τὰ
 ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. οὐδέ
 διον ὦ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τει κεφαλαιώδη
 μάθανε. οὐτοσί μιν, ὅτι
 Κέρβερος ὅσιν, οἶδα, καὶ
 τὸν περιμέα τοῦτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνῳ,
 καὶ τὸν Περιφλεγέθοντα ἤ-
 δη εἶρακας ἐσιάν. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυ-
 λαρῆς. καὶ τὸν βασιλέα εἶ-
 δον, καὶ τὰς Εἰρινῆς. τοῦ
 δ' ἀνθρώπους μοι τοῦ πά-
 λαι δείξον, καὶ μάλιστ' αὐ-
 τοῦσι μοι αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
 τοσὶ μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
 μένεος πλεῖστον. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 ληνῶν. Μένιππος. βαβαῖ
 Ὀμηρε, διὰ σοι τῶν ἑαφω-
 διῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα,

καὶ

Per Plutonem, o Ae-
 ace, expone mihi, quæ-
 so, hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A. E. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summatim
 & veluti per capita indi-
 cari possunt hæc accipe :
 Hic quidem, quod Cer-
 berus sit, nosti. Deinde
 & portitorem hunc nosti,
 qui te traiecit, præterea
 & lacum, & Pyriphleg-
 thontem iam vidisti, cū
 ingressus es. M. E. Nosti
 hæc, & præterea te quo-
 que, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum
 observas. Etiam regem
 ipsum vidi, & Furias.
 Homines vero priscos,
 quæso, ostende & maxi-
 me eos, qui inter cæteros
 nobiliores fuere. A. E. A.
 Hic quidē Agamemnon
 est, ille autem Achilles.
 Rursū hic Idomeneus,
 qui propius affidet. post
 hunc Vlysses, deinceps
 Ajax & Diomedes, &
 cæteri græcorum præsta-
 tissimi. M. E. N. Papæ Ho-
 mere, ut ibi Rapsodiarū
 tuarum capita, humi p-
 iecta iacent, ignobilia

M 4

at.

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? A. E. Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. M. E. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes naui bus traicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illum, vt pote semivirum ac mulierosum plane. A. E. A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M. E. N. Per Iouem etiam. A. E. A. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M. E. N. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; voles. P. Y. T. Ita sane, & tu utiq; M. M. E. N.

καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενέω ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὁ Αἰακὲ, τίς ἐσ; Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὡς αὐτῇ, Σαρδανάπαλος. ὁ δὲ ὡς τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. ἤτα σὲ ὁ κάθαγμα ἡ Ελλάς ἐφριπτε, ζευγνύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἑρῶν πλεῖν ὀπίδυμινα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὁ Αἰακὲ, πατάξαι μὴ κατὰ κόρην ὀπίτρεπον. Αἰ. μὴδαμῶς. διαθρύψης γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύξομαι γειγῆτως ἀνδρογυνῶ ὄντι. Αἰ. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Μένιπ. νὴ Δία γέ. Αἰ. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαῖρε ὁ Εὐφάρι, ἡ Ἀπολλόν, ἢ ὁ, τι αὖ ἐθέλης. Πυθ. νή, χεῖρόν γε ὁ Μένιππ.

Μέν

Μεν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μη-
 ρός ὅτι σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, ἔτι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὠγαθέ.
 ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὲς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κῆων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σβλῶν ὁ Εὐκλείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιττακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσιν, ὥς ὀρέσ. Μέν. ἄλ-
 ποι οὗτοι δ' Αἰακὲ μόνοι, καὶ
 φαιδρὸι τῆς ἄλλων. ὁ δὲ
 ἀποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄριστος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ραις ὅλος ἐξλωθηκώς, τίς
 ὄστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς δ'
 Μένιππι, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἴτνης παρὰν. Μέν. δ' χαλ-
 κόπου βέλτιστε, τί παθῶν
 ταυτὸν ἐς τῶν κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς δ' Μένιππι. Μέν. οὐ
 καὶ Δεία, ἀλλὰ κενυδοξία,
 καὶ

MEN. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? PYTHA. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ducabile tibi habet pera
 ista. M. Fabas habet, qua-
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. PY.
 Da modo. Nā hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 patrantium testiculi. A.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, ut vides. M. Læ-
 ti hi sunt Aeace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic opplerus ci-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quis nā est?
 A. E. Empedocles, M. E.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. M. O
 æripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 teipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? E. M. Insa-
 nia quædam, Menippe.
 M. E. Non per Iouē, sed
 inanis quædam gloriæ
 M 5 affe-

affectatio, & fastus, &
 multa dementia. Hæc te
 conflagrare fecerūt, vna
 cum ipsis crepidis, cum
 dignus minime esses. Ve
 runtamen nihil tibi com-
 mentum istud profuit,
 deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterum
 Socrates ille, Aeace, vbi
 locorum tandem est? A.
 Cum Nestore ac Pala-
 mede ille plerunque nu-
 gatur. M E N. Cuperem
 tamen videre ipsum, si-
 cubi locorum hic foret.
 A E. Vides ne caluum
 illum? M E N. At omnes
 hic calui sunt, quare o-
 mnium æq; notatio hæc
 fuerit. A E. Simum istū
 dico. M E N. Etiam hoc
 simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. S O-
 C R A. Mene quæris Me-
 nippe? M E N. Te ipsum
 S O C R A. Quo pacto res
 Athenis se habent? M E.
 Multi iuniorum philoso-
 phari se profitentur. Ac
 habitum certe ipsum, &
 incessum si quis aspiciat,
 meri philosophi viden-
 tur, admodū multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippus
 huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρυ-
 ζα. ταῦτά σε ἀπλωδρά-
 κωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐ-
 δέν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν.
 ἐφωράδης γὰρ τεθνηώς. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ,
 ποῦ ποτε ἄρά ἐστι. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμέ-
 δους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ὅτιν.
 Αἰ. ὅρᾳς τὸν φαλακρόν; Μέν.
 ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥς τε πάντων αὐτὸν εἴη τοῦτο
 γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν
 λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' οἶμαι.
 σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὦ Σωκράτης. Σωκ.
 τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα ἡ
 θεᾶται τὸ τις, ἄκροι φιλό-
 σοφοι. Σω. Μάλα πολλὰς
 εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶδρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

των αὐτός . ὁ μὲν ἀποπνέων
 μύρου , ὁ δὲ τὸ ἐν Σικελίᾳ
 τυράννους διεραπύειν ἐκμα-
 θάν . Σωκ . πῶς ἐμοῦ δὲ τί
 φρονεῖσιν ; Μέν . εὐδαίμων
 ὦ Σώκρατες ἀνθρώπος εἶ-
 τάγε τοιαῦτα πάντες οὐ-
 σε θαυμάσιον οἶνται ἀνδρα-
 γηγῆσθαι , καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα . δει γὰρ οἶμαι
 τᾶλθες λέγειν , οὐδὲν εἰδόν-
 τα . Σωκ . καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς . οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν ὦντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι . Μέν . τίνας δὲ οὐ-
 τοί εἰσιν οἱ πῶς σέ ; Σωκ .
 Χαερμίδης ὦ Μένιππε , καὶ
 Φαίδρος , καὶ ὁ τοῦ Κλινίου .
 Μέν . οὐγὲ ὦ Σώκρατες, ὅτι
 κἀνταῦθα μέτε τινα σιαντὸ
 τέχνῳ, καὶ οὐκ ὀλιγαρχεῖς τῶν
 καλῶν . Σωκ . τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι ; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκειτο , εἰ δο-
 κεῖ . Μέν . μὰ Δί' ὅπῃ τ' Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι , πλοσίον οἰκή-
 σων αὐτῶν . ἔοικα γὰρ οὐκ
 ὀλίγος γελάσθαι, εἰ μὴ ζή-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis
 adulari doctus. S o c. An
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, qui pi-
 ames, quod ad huiusmo-
 di res utique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atq; omnia co-
 gnouisse hęc (decetenim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o.
 Et ipse dicebam hęc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, cā-
 rem esse putabant. M.
 Sed quinam isti sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Clinix filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hic artem tuam exer-
 ces, neq; formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 uius sit, agerē? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p p.
 Non, per Iouem! Ad
 Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitur⁹ ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

tes illos audiam. A E A.
Et ego quoque iā abeo,
nē quis mortuorum clā
nobis subducatur sese. Ple-
raque autē alia videbis
Menippe, quando iterū
conueniemus. M E. A be-
as licet, nam & hęc Aea-
ce, vidisse sufficit.

των ἀκούων. Αἶα. κα-
γὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις
ᾔφει ὧ Μένιππε. Μεν. ἄ-
πιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὧ
Αἰακέ.

Menippi & Cerbe- ri.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

Heus Cerbere, quan-
doquidem mihi tecum
cognatio quædam inter-
cedit, cum & ipse sim ca-
nis, dic mihi per Stygiā
paludem, quō se habe-
bat Socrates, cum huc
accederet? Verisimile ē
autem te, deus cum sis,
non latrare modo, verū
etiam humano more lo-
qui, si quando velis. C.
Quum procul adhuc ab-
esset Menippe, visus est
constanti atque interri-
to adire vultu, perinde
quasi mortem nihil om-
nino formidaret, tanquā
hoc ipsum vellet iis, qui
procul a specus ingressu
stabant, ostendere. verū
simulatque despexit in
hiatum viditque profun-
dum atque atrum antri
reces-

Ω Κέρβερε, συγγήμους
γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ὤ ὦ Σω-
κράτης ὁπότε κατήει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σι δι-
ὄν ὄντα, μὴ ὑλακτὴν μέ-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνδραγαθῶς
φδέγγεσθαι ὁπότε ἐδέλαιο.
Κέρβ. πῶς ἔρωδεν μὲν ὧ Μέν-
ιππε, παντάπασιν ἐδύ-
κει ἀτρέπῳ προτώπῳ προ-
σίεναι, καὶ οὐ πανύ δι-
δίεναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῶσι τοῖς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν
ἐδέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκν-
ψεν ἴσω τοῦ χάσματος.

καὶ εἶδε τὴν ζῶον, καὶ
 γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
 τὸν δακὼν τῇ κανίῳ,
 κατέσπασα τοῦ ποδὸς,
 ὥππερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἐαυτοῦ παῖδιά αὐ-
 δύρετο, καὶ παντοῖος ἐ-
 γύστο. Μέν. οὐκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἀνδρῶπος ὧν, καὶ
 οὐκ ἀληθῶς κατεφρένει
 τοῦ πρᾶγματος; Κέρβ. οὐκ.
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγ-
 χῶν αὐτὸ ἐώρα, κατε-
 δρατύετο, ὡς δῆδεν οὐκ
 ἄκων πεισόμενος, ὁ πάν-
 τως εἶδε παθεῖν, ὡς δαμ-
 μάσωνται εἰ δεαταί. καὶ
 ὅλως, περὶ πάντων γε
 οἷς τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
 τοῖσι, ἕως τοῦ τομίου
 τολμηροῖ, καὶ ἀνδρείοι.
 τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος
 ἀκρίβης. Μένιπ. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοι κατελληλυθῆναι
 ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὃ
 Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
 νους, καὶ Διογένης πρὸ
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
 μενος ἐσθίειτε, μὴ δ' ὠ-
 δού-

recessum, simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconito mordens, pede
 correptum detraherem,
 infantium ritu eiulabat
 suosque deplorabat libe-
 ros, nihilque non facie-
 bat in omnem speciem
 sese conuertens. M E N.
 Num igitur fucate sapi-
 ens erat ille, neque vere
 mortem contemnebat?
 C E R. Haud vere, cete-
 rum ubi vidit id esse ne-
 cesse, audaciam quandā
 prae se ferebat, quasi ve-
 ro volens id esset passu-
 rus, quod alioqui volēti
 nolenti tamen omnino
 fuerat ferendum, videli-
 cet, quo spectatoribus
 esset miraculo. Equidem
 illud in totum de viris i-
 stiusmodi vere possim di-
 cere, ad fauces usque spe-
 cus intrepidi sunt ac for-
 tes, porro intus cū sunt,
 nihil mollius neque fra-
 ctius. M E N. Ceterum
 ego quonam animo tibi
 visus sum subiisse specū?
 C E R. Vnus mortalium
 Menippe, sic mihi visus
 es subire, ut tuo dignū
 erat genere, & prior te
 Diogenes, propterea quod
 neutiquam adaecti subie-
 ritis,

riteis, aut intrusi, verum
tum ultroinei, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δοῦνθαι, ἀλλ' ἐδελούσισι
γελῶντες, οἰμᾶζειν περι-
γίλαντες ἅπασιν.

Charontis & Me-
nippi.

Χάρων καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde naulum scele-
ste. M E N. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luptati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traiectione debes.
M E N. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. C H A. An est q-
uispiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E N. Sit
ne alius quispiā præter-
ea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. C H A.
Atqui præfocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. M E N. At ego il-
liso baculo tibi commi-
nuā caput. C H A. Num
ego te tam longo traie-
ctu gratis transuexero?
M E N. Mercurius meo
nomine tibi reddat, vt
qui me tibi tradiderit.
M E N. Belle mecū aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, vt etiam de
functorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-
mit-

Απόδος ὃ κατάγει τὰ
πορθηρία. Μέν. βία, ἐ-
ταῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρων.
Χάρ. Ἀπόδος φημι αὐτῷ
ὃν σε διαπορθημεντάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δὲ τις ὅσολον μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλος τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ-
τιν πλοῦτωνα ὃ μαρὲ,
ὡς μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
γὰρ τὰ ξύλα σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι οὐκ ἔτη πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλουῶ. Μέν. ὁ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀπο-
δότην, ὅς με παρέδωκέ σου.
Ερμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν
τῶν νεκρῶν. Χάρ. οὐκ ἀπο-
δῶς.

ἐπιτομαί σου. Μέν. τούτου
 γι' ἔνεκα νειωλκήσας τὸ πορθ
 μέιον, παρέμεινε. πλὴν ἀλλ'
 ὃ, γι' μὴ ἔχω, πῶς αὖ λαβοίς;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζεν δέον; Μέν. ἤδειν
 μὲν οὐκ εἶχεν δέ. τί οὖν,
 ἐχρῶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθα-
 νεῖν; Χάρ. μένος οὖν ἀνχί-
 σεις πορῖκα πεπλευμέναι;
 Μέν. οὐ πορῖκα ὧ βέλινε, καὶ
 γὰρ ἦν τληστα, καὶ τῆς κόπης ἐ-
 πιλαβόμεν, καὶ οὐκ ἐκλαυν
 μένος τῷ ἄλλων ὀπδατῷ.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμεία. τὴν ὀβολὸν ἀποδοῦ-
 ναί σε δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις,
 ἵνα καὶ πλεηρὰς ὅπῃ τούτῳ
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ πορτλάβω.
 Μέν. μὴ ἐνόχλει οὖν. Χάρ.
 δεῖξον τι ἐν τῇ πόλει ἔχεις.
 Μέν. θέρμους εἰ θέλεις, καὶ
 τῆς ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ.
 πῶθεν τῶτον ἡμεῖν ὧ Ερμῇ ἢ
 κυῖα ἡγάγεις; ὅσα δὲ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τῷ πλοικῷ, τῷ ὀπι-
 βατῷ

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia
 perge, ut facis, navim
 trahere, quatinus quod
 non habeo, quinam aufe-
 ras? C H A. At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit ad-
 portandum? M E N. Scie-
 bam quidem, verum non
 erat. Quid igitur? num
 ea gratia erat mihi semi-
 per in vita manendum?
 C H A. Solus ergo gloria
 beris te gratis fuisse trās-
 uectum? M E N. Haud
 gratis o praeclare, siqui-
 dem & sentinā exhausti,
 & remum arripui, & ve-
 ctorum omnium vnus non
 eiulaui. C H A. Ista nihil
 ad naulum, obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas est secus fieri. M E N.
 Proinde tu me rursus
 in vitam reuehe. C H A.
 Belle dicis, nimirum ut
 verbera etiam ab Aeaco
 mihi lucrificiā. M E N.
 Ergo molestus ne sis. C.
 Ostende quid habeas in
 pera. M E N. Lupinum si
 velis, & Hecatae coenā.
 C H A. Vnde nobis hunc
 canem adduxisti Mercu-
 ritum qualia garriebat
 inter nauigandum? ve-
 ctiores omnes irridens,
 ac

ac dictæis incessens, v-
nusque cantillans, illis
plorantibus. ΜΕΡCΥ.
An ignoras Charon quæ
virû transuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ sit. Hic est M.
CΗΛ. Atqui si vnquam
posthac te recepero. M.
Si receperis o præclare,
ne possis quidem iterum
recipere.

Protesilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex, o
noster Iupiter & tu Ce-
reris filia, ne despici-
te preces amatorias. P. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis deniq; es?
ΡΗΟ. Equidem Protes-
ilaius sum, filius Iphicli,
patria Philacensis, qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
profectus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occisus sum. Pre-
cor autem vt dimissus
hinc, modicum tempo-
ris, in vitâ redire denuo
permittar. ΡΛΥ. Hunc
amorem, Protesilæ, om-
nes mortui amant, sed
nullus tamen ipsorû po-
tetur

κατῶν ἀπάντων καὶ αὐγελοῦ,
καὶ ὀπιτρώπων, καὶ μένος ἄ-
δων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὁποῖον
ἄνδρα διεπόρεθμεντας; ἐλεύ-
θερον ἀκριβῶς, κοῦδενὸς αἰ-
τῶ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μή-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν αἶσέ
λάβω ποτέ; Μέν. αἶν λάβε
ὦ βέλινε δις ἢ ἅ αἶν λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δίμη-
τρος δούγατις, μὴ ἐκρίδιε
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίνας δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὦν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της ἤν' Αἰχαιῶν, καὶ παρ-
τος ὑποθανὼν ἤν' ἐπ' Ἰλίου.
δέομαι δὲ ἀφεθῆναι πρὸς ὁ-
λίγον, ἀναβιῶναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἔρωτα ὦ
Πρωτεσίλαε, πάντες νικροὶ
ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς αἶν αὐτῷ
τύχη.

τύχη, Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶντι Διδωνεὺ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, λῶνέγα-
 μον ἔτι ἐν τῇ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὠχόμενῳ ἀποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπι-
 κναίει με ὡς δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον
 ὑφ' αὐτῇ, καταβῆναι
 σάλιν. Πλου. οὐκ ἔστι
 ὡς Πρωτισίλαε τὸ Λήδης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὡς
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον λῶ. Πλου. οὐκουῶ
 σείμενον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δέησιν. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διαστρέβω ὡς Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἴδῃ, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἐρεῖν
 εἶναι. Πλου. εἴτα τί σε ὀνή-
 ρει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 δυσούμενον; Πρωτ. οἶμαι
 πείσειν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 σαρ' ὑμᾶς. ὥς αὐτὸς ἐνός
 δ' υἱοῦ

titur eo. P r o. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 uxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infor-
 lix in egressu nauium,
 ab Hectorē occisus sum.
 Amor itaq; iste uxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, voloq;
 si vel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursū
 huc descendere. P l v t.
 Non bibisti, Protesilae,
 aquam Letheam? P r o-
 t e s. Bibi equidem, sed
 hæc res przualuit pon-
 dere. P l v. Igitur expe-
 ctā, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq; nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 nosti, qualis res, Amor
 sit. P. Et quid adeo iuuā-
 bit te vnum diem reui-
 uiscere? deinde autē pau-
 lo post eadem hæc luge-
 re? P r o. Spero me etiā
 illam adducturum esse,
 ut huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile voquam factū est. PRO. At ego in memoriā tibi reuocabo, Nam Orphico ob ipsam hanc causam Euridicen uxore reddidistis, & cognatam meā Alcestin, emisistis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum ista nuda atque deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autē illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terribitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. PROSER. Proinde mihi uir, tu isti quoque rei medicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucem peruenierit Protesilaus, contactū virga, mox in adolescentem formosum convertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu

VERO

δὸν νεκρὸς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐ θέμις θρηῖσαι ταῦτα οὐδὲ ἐγγίετο πάποισι. Πρω. ἀναμνήσω σε ὦ Πλούτων. Ορφεί γ' ὅτι αὐτῷ ταῦτις τῷ αἰτίᾳ τῷ Εὐρυδίκῃ παρέδωκε, καὶ τῷ ὁμογενῇ μου Αλκείῃ παρέπέμψατε Ηρακλεῖ χερσὶν ἄνθρωποι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσβλεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φέρεται γ' οὐ αἶσα, καὶ φεύγεται σε. καὶ μάστιγι τοσαύτῃ ὁδὸν ἀνελυθὼς. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἀνὴρ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὴν ἑμὴν κέλυστον, ἐπειδὴ ἐπὶ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτισίλαος ἦ, καδικόμηνον ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλῶ ἀπεργάτασαι αὐτὸν, ὥς ἡμῶν ἐκ τοῦ πάσου. Πλού. ἐπεὶ Περσιφόνῃ σιωδοκῇ, ἀναγαγὼν τοῦτον σὺν ποίησιν νυμφίον. σὺ δὲ

μὴ

μύμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permillum esse.

Διογένης καὶ
Μαυσόλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ὁ σινωπεῦ, ὁς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάτης,
ἤρξα δι καὶ Λιδῶν ἐρίων.
καὶ νήτους δὲ τινὰς ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατατρεφόμενος.
καὶ καλὸς εἶμι, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Αλικαρνασσῷ μνημεῖον παμ-
μέγεθες ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλως νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὄξησκηρμόν, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον ἐκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅσον
οὐδὲ τῷ εὖρη τις αὖ ἐκ-
δύας.

Ohe tu Car, quare tā-
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis o-
mnib. anteponare? M. A.
Primum regni nomine
otu Sinopenis, quippe
qui Cariz imperauerim
vniuersæ, præterea Ly-
diz quoque gentib. ali-
quot, tum autem & insu-
la, nonnullas subegerim,
Miletum vsque peruene-
rim, plerique Ioniz par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
præualidus. Postremo,
quod est omniū maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali⁹ nemo possidet, neq;
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo vt
N a vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis in veniat. Num; iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouē ob hæc inquā. D I O. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illæ, neque forma tibi iā adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellētia delegerimus, haud quaquā dicere potis sit, quamobrē tua caluaria meæ sit anteferenda, si quidem vtraque pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habent, verum quid hinc cōmoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅπῃ τούτοις μέγα φερεῖν; Διογῆνης. ὅπῃ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλει καὶ τὸ βάσει τοῦ πάφου; Μαύτω. γὰρ δι' ὅπῃ τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὃ καλὲ Μαύσωλε; οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γούνη τινα ἐλοίμινθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχον εἰπεῖν τίνας ἕνεκα τὸ σακρανίον προτιμηθεῖν αὐτοῦ τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ πύδόντας ὁμοίως φεραίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφρημέμεθα, καὶ τὰς ἕνας ὑποστοιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὴ ἴσως ἔην ὀπδήκνυθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δε τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄζει. οὐ δὲ ὃ βέλτερι, οὐχ ὁρῶ ὃ, τι ὑπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι

ἡ ἄλλην ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνένητα οὐκ
 ἐμὶ ἐκείνη πᾶντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσαι Μαύτωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότητες ὦ
 ἡ θηροσύνη. οὐ γάρ. Μαύτω-
 λος μὲν γὰρ οὐκ ὀμώζεται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 οὐδαιμονεῖν ὤρετο. Διογῆνης
 δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νάσσῃ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ Ἀ-
 ρτεμίδης κατασκευασμῶν.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμι-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς ποιεῖ αὐτῷ κατα-
 λέλοιπεν, αἰδρὲς βίον βεβιω-
 κὼς ὑφελότερον ὧν Κερῶν ἀν-
 δραποδέςατε τῷ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χορίῳ
 κατασκευασμῶν.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

Ἰδοὺ

plus oneris, atque nos
 sustines, sub tam ingen-
 tibus saxis pressus ac la-
 borans. M. A. V. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt
 omnia, planeque pares
 erunt Mausolus ac Dio-
 genes? D. I. O. Imo haud
 pares, inquam, vir cla-
 rissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties
 earum rerum in mentem
 veniet, quibus in vita flo-
 rere consuevit, ac Dio-
 genes interim eum ride-
 bit. Atque ille quidē de
 suo illo monumento, qđ
 est in Halicarnasso, me-
 morabit, ab vxore Arte-
 misia atque sorore para-
 to, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habe-
 at sepulchrum. Neq. n.
 illi res ea curae est, utrū
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnā, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorē, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstiz, &
 Menippi.

N 3 Ecco

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an nō tibi videor forma præstātor? M E N. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. N I. Nireus ac Ther sites. M. Vter Nireus vter Ther sites, nondū enim vel hoc satis liquet. T H E. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fasti glato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosio rem æstimes. N I. Mirum me Aglaia Charopeque prognatū, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Graiis Priameia ad Pergama veni. M E N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas

Ἰδὼ δὲ Μένιππος οὐ τοσὶ δικάσει, πότερος εὐμερῶτερός ἐστιν. εἰπὲ δὲ Μένιππε, οὐ καλλίων σου δοκῶ; Μεν-τίνες δὲ καὶ ἐστὶ, πότερον οἶμαι. καὶ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νίρ. Νιρέως καὶ Θερσίτης. Μεν. πότερος ὁ Νιρέως, καὶ πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερσίτης: ἐν μὲν ἥδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμὶ σοι, καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἢ λίγον σὲ Ομηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπνευσεν, ἀπάντων εὐμερῶτατον προσειπών. ἀλλ' ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφάνω πῶ δικασῆ. ὥρα δὲ σοι ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμερῶτερον ἡγῆ. Νίρ. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαίας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλῳ ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γλῶ, ὥς οἶμαι κάλλιστος ἦλθεις. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον

ταύτη μόνον ἄρα διακρί-
νεται ὑπὸ τοῦ Θερσίτου
κρανίου, ὅτι εὐθρυπίον τὸ
σῆν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔ-
χεις. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
Ὀμηρον ὁποῖος εἶμι, ὅποτε
σωτηράτων τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνειράτά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἔ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι
ᾧ Μένιππ; Μεν. οὔτε
σύ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰστοιμία γὰρ ἐν αἵδου, καὶ
ὁμοιοὶ ἅπαντες. Θερσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἡκούσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ὀπιδυμήσεως ὑπο-
δανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὀρεῖς, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμε-
νος. Μεν. τίς δέ σε
ἔρω

affimilis, porro caluaria
hoc vno insigni a Therstige
caluaria dignosci possit,
quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidē
istuc habes effeminatū
ac neutiq; viro decorum
N. Attamen Homerum
percōtare, qua specie tū
fuerim, cum inter Græ-
corum copias militarē.
M E N. Tu quidē somnia
mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæ-
que tibi adsunt in præ-
sentia, cæterū illa norūt,
qui id temporis vivebāt.
N. Quid igitur tandē?
an non ego formosior
Menippe? M. Neque tu
neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas ē,
paresque sunt omnes. T.
Mihi qdē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidē inaudiui Chi-
ron, te deus cum esses,
tamē optasse mortē. C.
Vera ista audisti o Menip-
pe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cū mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-

eis cupido tenebat, rei
 videlicet quam vulgus
 hominū horreat? C. Di-
 cā apud te, virum neuti-
 quam stultum atq; impe-
 ritū. Iam mihi defierat
 esse iucundū immortalita-
 te frui. M. E. Quid? an in
 iucundū erat te vivere,
 lucemque tueri? C. H. E-
 rat inquam Menippe, nā
 que iucundū vocant, id
 ego neutiquam simplex,
 sed varium quiddā esse
 arbitror. Verum quū e-
 go semper viverem, atq;
 iisdem perpetuo reb. vte-
 rer, sole, luce, cibo, tum
 horū eadem recurrerēt,
 reliqua item omnia, quę
 cunque contingunt in vi-
 ta, reciproco quodā orbe
 redirent, atque aliis alia
 qui vices succederent, sa-
 tietas videlicet eorū me-
 cepit. Neque enim in eo
 voluptas est sita, si per-
 petuo fruaris iisdem, sed
 omnino in permutando
 posita est. M. E. Probe lo-
 queris Chiron. Cæterū
 hæc quę apud inferos a-
 gitur vita, quinam tibi
 procedit, posteaquā ad
 hanc tanquam ad potio-
 rem te contulisti? C. H. I.
 Haud suauiter Menippe si-

ἔως τοῦ θανάτου ἔσχη
 ἀνιστάσθαι τοῖς πολλοῖς
 χήματος; Χεῖρον.
 ἐγὼ πρὸς σὶ οὐκ ἀσυνή-
 τον ὄντα. οὐκ ὡς ἔτι ἰ-
 δὲ ἀπολαύειν τῆς ἀθά-
 νασίας. Μένιπ. οὐχ ἰ-
 δὲ ὡς, ζῶντα ἔστι τὸ
 φῶς; Χεῖρ. οὐκ ὡς Μένιπ-
 πει. τὸ γὰρ ἰδὲ, ἔγνω
 ποικίλον τι καὶ οἷον ἀ-
 πλουῦ ἡγούμεαι εἶναι. ἐ-
 γὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο-
 λαύων τῆς ὁμοίων, ἡλείου,
 φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὅσαι
 δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γι-
 γνόμενα ἅπαντα ἐστὶ ἐ-
 κασον, ὥστε ἀκολουθοῦν-
 τα θάτερον θάτερον. ἐπὶ
 πλήθει γοῦν αὐτῆς, οἱ
 γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ αἰεὶ, ἀλ-
 λὰ καὶ ἐν τῇ μετασχῇ
 ὅλως, τὸ τρεπνὸν ὡς. Μέν-
 πει λέγεις ὡς Χεῖρων. τὰ
 ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεται,
 ἀφ' οὗ προελόμενος αὐ-
 τὰ ἥκεις; Χεῖρ. οὐκ
 ἀνδρῶς ὡς Μένιππει. ἢ γὰρ
 ἰσοτιμία, πάντων δημοτικόν,

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἕ-
 χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
 εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλ-
 λως τε, οὐδὲ διψῶ ὡ-
 σπερ ἄνω, οὔτε πεινῶ
 δεῖ, ἀλλ' ἀντιδιεῖς τοῦ-
 των ἀπάντων ἐσμὲν. Μέν.
 ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περι-
 πίπῃς σιαυτῶ, καὶ ἐς
 τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος ὥλε-
 τῃ. Χείρ. πῶς τοῦτο φής;
 Μένιπ. ὅτι εἰ ἤν' ἐν τῷ
 βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
 τὸν ἐγένετό σοι προσκο-
 ρεῖς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια
 ὄντα, προσκορῶ ὁμοίως
 αὐτῷ ἤροίτο, καὶ δέήσει με-
 ταβολῇ γε ζητεῖν τινα,
 καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βί-
 ον, ὥσπερ ὅμαι ἀδύνα-
 τον. Χείρ. τί οὖν αὐτῷ πά-
 ραι τις ὦ Μένιππε; Μέν.
 ὥστε, ὅμαι, καὶ φασὶ,
 γυναικὸν ὄντα, ἀξέσκησαι
 καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παροῦ-
 ρι, καὶ μηδὲν αὐτῇ ἀφόρη-
 τον οἶσθαι.

Διογέ-

Si quidem æqualitas ipsa
 quiddam hæc admodum
 populare. Nihil autem
 inter est, vtrum in luce
 quis agat, an in tenebris
 Præterea neq; sitiendum
 est nobis quemadmodū
 apud superos, neque e-
 suriendum. sed eiu(s)mo-
 di rerum omnium egen-
 tia vacamus. M. Vide
 Chiron ne temetip(s)e in-
 voluas, neue eodem tibi
 recidat oratio. C. Quā
 obrem isthuc ais? M. N.
 Nempe si illud tibi fasti-
 dio fuit, qd' in vita sem-
 per iisdem similibusque
 rebus utendum erat, cū
 hic itidem similia sint
 omnia, eundē ad modum
 parient fastidium. At de
 integro tibi querenda e-
 rit vitæ commutatio, at-
 que hunc quopiam aliam
 in vitam demigrandum,
 id quod arbitror fieri nō
 posse. C. Quid igitur
 faciendum Menippe? M.
 N. Illud nimirum,
 ut sapiens cum sis, quem
 admodū opinor, & vulgo
 prædicāt, præstetib. reb.
 sis cōtētus, boniq; cōsu-
 las q' adest, neq; quicquā
 in his esse putes, quod
 ferri non queat.

N 5 Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένης, Αντισθένης,
καὶ Κράτης.

Ocium nunc agimus.
Antisthenes & tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambularū, recta ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, qui nam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem ut dimittantur, supplicare, quosdam autem exgre descendere, & quamquam cervicem urgente ac impellente Mercurio reluctari tamen, & resupinos obniti, nulla necessitate aut commodo suo. CRA. Ego vero etiam exponā vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DI. Exponas licet, Crates, vide ris enim quædam omnino risu dignu dicturus esse. CR. Tum alii multi nobiscū descendebāt, tum vero inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris, &

Αντίδωκε καὶ Κράτης, χολῶ ἄγομεν. ὥς τί οὐκ ἄπιμεν εὐδὺ τῆς καδὶδω πεπατήσονται, ὁφθαλμοὺς τοῦ κατιόντος οὐδὲ τίς εἰσι, καὶ τί ἐκαστος αὐτῷ ποιῇ. AN. ἀπίωμεν ὁ Διόγην. καὶ γὰρ αὐτὸ δέμας ἡδὺ γήοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῷ ὄραν, τοὺς δὲ ἡκετεύοντας ἀφειδύναίνους δὲ μάλιστα κατιώτας, καὶ ὅτι τράχην ὠθουῶτος τοῦ Ερμῆ, ἐμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ἐπὶ οὐδὲν ἀντιρείδοντας, οὐδὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γούκα καὶ διγνήσομαι ὑμῖν ἂ ἐίδον, ὅπως κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διογ. διγνήσου ὁ Κράτης, ἔοικας γὰρ τῇ παργέλοισι εἶναι. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκαταβαίνον ἡμῖν. ἐν αὐταῖς δὲ ὀπίσθηται, Ἰσμενῶδωρος πὶ ὁ πλοῖσις, ὁ ἡμέτερος.

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μιδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Ορεΐτης ὁ ἀρμέν-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰππικλῆδω-
 ρος, ἐπιφόνουτο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα ὄμαι βαδίζων,
 ἔστιν ἐτι, καὶ τὸ πρῶμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελει-
 λώπει, ἀνικαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπιμέμεφετο πῶς τόλ-
 μης. ὁ δὲ Κιθαιρῶν ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ παλαιὰς Ἐ-
 λευθεράς χυρία ἀνέστημα
 ὄντα ὑπὸ τοῦ πολέμου, διο-
 δύνων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πάντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδ' ἔν, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσημνος
 πλὴν ὅτιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ σωετι-
 σθήκει, μὲν πλεονῇ ἀμφό-
 τροι διαπαρέντες ὑπὸ θρα-
 κὸς τινος πελτατοῦ, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorū pra-
 fectus, & Armenius O-
 rætes Ismenodorus igitur (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 theronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficisccebatur) & gemebat
 & vuln⁹ in manib. præse-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat itē-
 tidem vocando, sibi que
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithero-
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragra-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxis-
 set, idq; etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habe-
 ret. Arsaces autem (seni-
 or enim iam erat, & per
 Iouem, pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) graviter ferebat at-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transfossis a Thracensi
 quodam scutatoq; in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocū ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidē infesto cursu in hostem ferebatur, longe, vt qui dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastā excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illū transuerberat. **A N** Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos transuerberaret? **C.** Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contumquendam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autē vbi pelta obiecta, plagam excussisset, & iā cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina vtrique adnates vsque penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

διὰ τῆς Ἀράξης πρὸς τὴν Καππαδόκῃ συμποκῆ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὥς διηγείτο, πολὺ ὅρ' ἄλλων προὔπιξομένης. ὑποσᾶς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὴ ὑποδύς, ὑποσείνεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὕτως δὲ ὑποθεῖς πῶς σάρισαν, αὐτόν, τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. **Αν.** πᾶς οἶόν τι, ὃ Κράτης, μὲν πλεονάζει τοῦτο γένεσθαι; Κρά. ἔσῃσα ὃ Ἀντίδωκεν. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, ἐικοσιπῆχυν τινα κοντόν προβεβλημένης. ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο πῶς προσβολῇ, καὶ παρήλθιν αὐτὸν ἡ ἀκρόχῃ, ἐς γόνυ ἐκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ πῶς ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σῆνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βοῦβωνα διαμπὰξ, ἄχρῃς ὑπὸ πῶς πυγῇ. ἔσῃς, αὐτῷ

τι ἐξήντο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγαθέκτη δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου κατιέναι. ὁ δὲ γὰρ Οὐρίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐσάναι χαίμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάθουσι δ' αὐτὸ ἀτιχυνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ αὐτοῖς ὅπως οἱ ὅτι πρὸς ἀκανθῶν ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἠδύλεον, ὁ βέλτιστος Εὐμήης ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμεσεν ἄχει πρὸς τὸ πορθεμένον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' αὐτοῖς ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς ἐμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὅτι τὸ πορθεμένον, προκατίλαβον χῶραν, ὥς αὐτὸν ὅπτινδῆως πλεύσαιμι, παρὰ τὸ

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indigebatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem, privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi detectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portauit, ego vero sequens ridebam. ΑΝ. Et ego porro quando huc descendebam, neque admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodius nauigarem. Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. Dico. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille foenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob aetnorem Myrtii meretricis seipsum iugularat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescēti

ἐὰν τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερεπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιοῦτον ἐτύχετε ξυμποδοπέρων. ἐμὸν δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ξυναγῶν, καὶ Δάμις ὁ πολούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήεσθαι. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανόν. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἐρωτα Μυρτίου τῆς ἐταῖρας, ἀποσφάζας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῇ ἀθλιος ἐλέηθη ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδάκρυον ὥχης ἐς ὑπερβολὴν, καὶ κατὰ ἐς τὸ ἀκριβέστατον φανήμενος. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀπεθάνοι. εἶτα πρὸς μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἀδικαμένῳ τοι ἑκατὶς ἔφην ὑπὸ αὐτοῦ, ὃς τάλαντα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ περὶ αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκάετην γεραί-

καὶ τέτταρας ὀβυλούς παρεί-
 χεις. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναν, ἔσεις
 γὰρ κακῆϊνος, καὶ κατηγᾶτο
 τῇ Μυρτιά, τί αἰτιᾶ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τοὺς μὲν πολέμιους οὐδὲ
 ποτέποτε ἔπρεσας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνῶς ἠγωνίζου. πρὸ
 τῆς ἄλλων. ἔσθι δὲ τοῦ
 θυχέντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀπιπλάσων, καὶ
 σιναγμῶν, ἰάλας ὁ γεν-
 καὶος. ὁ μὲν γὰρ Βλεφίας
 αὐτῆς, ἑαυτοῦ κατηγέρει
 φθάσας, πολλὰ τὴν αἰοί-
 αν, ὅτι χρήματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιά-
 σασαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πλὴν ἐμοὶ γὰρ οὐ πῶς τυ-
 χούσαν τρεπῶλιν παρέτ-
 χον τό τε σενόντες. ἀλλ' ἦδη
 μὲν ὅππῃ τῷ σομῶ ἐσθλῶ.
 ἀποβλέπειν ἤδη, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πρὸ ῥῥῶθεν τοῦ
 ἀφικνουμένου. βαβαί,
 πολλὰ γὰρ καὶ παικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πλὴν
 τῆς πορνῆς τούτων καὶ τυ-
 χίων.

ti illi quatuor obulos sci-
 licet suppeditabas. Tu
 vero Acarnan, (gemitat
 enim & ille, ac deuoue-
 bat Myrtium) quid amo-
 rem accusas, inquam, &
 non potius te ipsum? qui
 hostes quidem haud vn-
 quam perhorrueris, sed
 te vltro periculis offerē-
 do, ante alios in praeliū
 descēderis. A puella ve-
 ro vulgari illa quidē ac
 forte oblata, & lachry-
 mis atque singultibus ti-
 citis, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Ble-
 phias quidem ipse sese ac-
 cusat, ob nimiam stultit-
 iam, quod pecuniam vi-
 delicet custodierit hære-
 dib. nulla necessitudine
 sibi coniunctis, dum in
 perpetuum victurū esse
 vanus ipse se putat. Ve-
 rum mihi quidem non
 vulgarem voluptatē prae-
 buerunt tunc lamentan-
 tes isti. Sed iam circa fau-
 ces sumus. Aspicere nos
 illuc oportet, atque a lō-
 ge contemplari adueniē-
 tes. Papæ, multi certe,
 & varii, omnesq; lachry-
 mantes, præter pullos
 istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Illum igitur decrepitem interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indigna ris bone vir, præsertim cum senex huc aduenaris? Eccubi rex fuisti? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M. Neque hoc. D I. Nū igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatib. mori coactus fueris? M E N. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineæ victum queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudius quoque, & parum oculis videns. D I O. Et vivere cupiebas cum talis esses? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horredum. D I O. Deliras o senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πῶν. ἀλλὰ καὶ οἱ παῖν γηρακότες ὀδύρον. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ ἔχει τὸ βίου; τοῦτον οὐκ τὸ ὑπεργηρὸν ἐστὶν βούλομαι τί δακρύεις τηλικούτος ἀθανάτων; τί ἀγανακτεῖς ὁ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γένοιτο ἀμφοτέρως; ἢ που βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλλὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλούτεις, ἔτα αὐτὰρ σὲ τὸ πολλὸν πρυφύων ἀπολιπόντα τι θανάται; Πτω. οὐδὲν τοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγύς ἀμφὶ τὰ ἐπενήκοντα. βίην δὲ ἀπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τι, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διογ. ἔτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἠδελεις; Πτω. ναί. Ἡδὲ καὶ ὡς τὸ φῶς. καὶ τὸ τιθάναι, δεσπὴ καὶ φευκτέον. Διογ. παρακαλεῖς ὦ γέρον, καὶ μετράκιον πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ ταῦτα, ἢ καὶ κώτης ὢν τοῦ πορθέμεως. τί

αὐτῶν αὖ τις λέγει πρὸς τῆς
 γένων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωνοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν
 διώκειν τὴν θάνατον; ὡς
 τῆς ἐν τῇ γῆρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίωμιν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὡς
 ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁ-
 ρῶν πρὸς τὸ εὖμιον εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ

Τειρεσίου.

Ω Τειρεσία, εἰ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἴη, οὐκέτι διαγνώ-
 ναι ἔφθιον. ἀπασιν γὰρ ἡνῶν
 ὁμοίως τὰ ὅμματα κινᾶ,
 μένον δὲ αἱ χεῖρες αὐτῶν.
 τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ὦν, ἢ τις ὁ Λυνεύς. ὅτι
 ὅμῳ τοι μάντις ἦν, καὶ ὅτι
 ἐμφότερα ἐγγύς μόνος ἀ-
 νὴρ καὶ γυνή, τῆς ποικιλῆς
 ἐκούσας οἶδα. πρὸς τῆς δι-
 ὄν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
 τέρου ἐπειράθης ἠδύτονος τῆς
 βίωσι, ὅποτε αὐτὴς ἦν, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti illi tanto
 pere vivere cupiūt? quos
 decebat ipsam mortem
 etiam conlectari, tanquā
 remedium quoddam co-
 rum malorum, quæ se-
 cum fert senectus? Sed
 abeamus iam, ne quis &
 nos suspicetur tales esse,
 qui hinc aufugere cupia-
 mus, quando circa fau-
 ces hic nos oberrare vi-
 derit.

Menippi & Thi-
 resia.

An vero & cæcus sis,
 Tiresia, nō amplius co-
 gnitu facile est. Nobis
 .n. cūctis xq; sunt vacui
 oculi, ac solæ illorum se-
 des relictæ: quod autem
 ad cætera attinet, nō fa-
 cile dixeris, qui Phineus
 aut qui Lynceus fuerit.
 At vero, quod vates fue-
 ris, & quod utrumque
 solus teipsum perhibue-
 ris? marem ac fœminā,
 auditis, aliquando poë-
 tis, noui. Proinde, per
 deos, dic mihi vtram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quādo fuisti,

an cum foemina? T I R E.
 Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoque viris mulieres, neque ipsis neesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neque in foro atque iudiciis contendere. M E N. Quid? an non audisti, Tirestia, Euripidis Medeam, qualia dixeris, cum mulierum genus deplorando commemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier es, an uero sterilis, & absque semine uitā illā degisti? T I R. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe, T I R. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperī tamen. M. Sufficit hoc. Vtrū enim & vuluam habuisses, scire uolebam. T I R. Habui scilicet. M E N. Successu

γυναικείος; Τει. ἀμείνως ὡς παρὰ πολλοὺ ὧς Μένιππε γυναικείος. ἀποραγμονέστερος γάρ, καὶ δεπύζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὐ πολέμειν ἀνάγκη αὐταῖς οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστῆναι οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρειν, οὔτ' ἐν δικαστηρίῳ ὁρμίζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀλλοκοῦς ὧς Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, ὧς εἶπεν, ἐκλείρουσα τὴν γυναικείον, καὶ ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφ' ὧν τίς τινα τὸν ἐκ τῆς ὠδίνου παύον ὑφίστασθαι; ἀτὰρ ἐπ' ἐμοὶ, ὑπεμένησέ γάρ με τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἔτι κες ποτὲ ὁπότε γυνῆ δαΐσειρα, καὶ ἄγονος διέτελλοσας ἐν κείνῳ τῷ βίῳ; Τει. τί τοῦτο ὧς Μένιππε ἰσχυρᾶς; Μένιπ. οὐδὲν γὰρ πῶν ὧς Τειρεσία. πολλὴν ἐκρίναι, εἰ σοὶ ἔμεινεν. Τει. οὐ εἶρα μὲν ἦμιον, οὐκ ἔτι κον δ' ὅμως. Μέν. ἰκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μή τιαν ἔχον ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει.

ἄλλον δηλαδὴ. Μέν. χεῖρα
 δέ σοι ἢ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαδοὶ ἀπι-
 τάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνέφυν, καὶ πώγονα ἐξ-
 ἤνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικὸς αὐτῆς ἀνεφαίνε; Τειρ.
 οὐχ ὅρῶ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκέεις δ' οὐκ
 μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ χεῖρ γὰρ
 ἀπιστεῖν ὧ Τειρεσίᾳ τοῖς τοι-
 οῦτοῖς, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε
 διυάτ' ὅστιν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ οὐδὲ τὰλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπουτ' αὐτὸ ἀκού-
 ης, ὅστις ἐν γυναικῶν ἐγέν-
 οντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόνα, ἢ πλὴν
 Λάφρυα, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ρου θυγατέρα; Μέν. ὡς
 τοῦ κακείνου ἐντύχω, εἴσο-
 μαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 βέλτιστε, ἐπότε γυνή
 θα, καὶ ἐμαντούου τότε
 ἀπὲρ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα αὐτῆς
 καὶ

cessu autem temporis,
 vulva ne illa evanuit, &
 membrum muliebri ob-
 turatum est, mamillæq;
 iterum complanatae, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an
 vero repente ex muliere
 vir factus produxisti? T 1.
 Non video quid sibi ve-
 lit interrogatio hæc. Vi-
 deris autem mihi pro du-
 bio habere, factum ne
 hoc ita sit, an non. M 2.
 Quid an non dubitare,
 Tiresia, de huiuscemodi
 rebus convenit? sed pe-
 rinde ac fatuum aliquē
 nō perpensis, fieri ne pos-
 sint an non, protinus pro-
 veris recipere? T 1. T 2.
 igitur neque cetera cre-
 dis hoc pacto contigisse,
 puta quum audieris, ut
 quædam ex mulieribus
 aves factæ sint, aut arbo-
 res, aut feræ, Philomela
 videlicet aut Daphne,
 aut Lycæonis istius filia.
 M 2. N. Quod si quando
 & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoq;
 scibo. Tu vero, o opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoq;
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didici
 si esse? T I K. Vides? ut
 cuncta ea quæ de me fe-
 runtur, ignoras, puta
 quo pacto & litem quan-
 dam Deorum diremi, &
 Iuno visu me priuavit,
 Iupiter autem in solati-
 um damni eius vaticinā-
 di artem mihi dedit. M.
 Adhuc ne Tiresia, men-
 daciis istis caperis? Sed
 facis hoc more varū. Cō-
 fuerum enim vobis hoc
 est, nihil iā sanī dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
 reptus fuisti, Aiax, teip-
 sum interfecisti, nos au-
 tem cunctos etiā mem-
 bris, ut putabas, detrun-
 catis, deformasti, quid
 quæso Vlyssē accusas?
 Ac paulo ante neq; aspi-
 cere ipsum voluisti, cum
 venisses huc vates cōsul-
 turus, neque alioqui di-
 gnatus es virum cōmili-
 tonem ac socium, sed su-
 perbe admodum ac gran-
 di incedens gressu, præ-
 teriisti. A I. Merito A.
 Ille enim mihi furoris
 huius autor extitit, ut
 qui

καὶ μάντις ἑμαυτὸς εἶναι
 Τειρ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
 ρὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ δι-
 λυσά τινα ἔργον ὧς δειῶ;
 καὶ ἡ μὲν Ἡρα ἐπὶ ἡρώε μὲν
 ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
 μαντικῇ πλὴν συμφέρει.
 Μέν. ἔτι ἔχει ὁ Τειρεσίας
 ὧς ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
 τὰ τοὺς μάντις τοῦτο πα-
 εῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν
 ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντ' & Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μαγεῖς ὁ Λίας,
 σταυτὸν ἐφόνευας, ἐμὰ
 σὰς δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπας, τί
 αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεύα; καὶ
 πρῶτον οὔτε προσέβλεψα
 αὐτὸν, ὅποτε ἦκε ματα-
 σόμενος, οὔτε προσεπῆν
 ἠξίωτας ἄνδρα συσερατι-
 πλῆν, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὅ-
 περὶ πικρῶς μεγάλα βλαῖται
 παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως, ἰ-
 Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ με-
 τῆς μανίας αἴτιος κατ' ἐ-

ἄνθρωπος ἀντιζηταδὲς ἐπὶ
 οἷς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡξίου
 ἐάναντα γώνιστος εἶναι, καὶ
 κενιτὶ κρατῆν ἀπάντων;
 Αἴα. ναί, τὰ γε τοιαῦτα,
 ἡκέα γὰρ μοι ὡς ἡ Πανα-
 πλία, τοῦ ἀνέφινος γε οὔτα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
 τὴν ἀγῶνα, καὶ παρεχού-
 ρησατέ μοι τῶν ἀθλῶν. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔτῳσα κινδυνεύον-
 τα κατακεκρόθαι ὑπὸ
 τῶν φρυγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπιτηδεύει-
 νος ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
 αὐτῷ τοιγαροῦν ὧ γεν-
 ναίῃ πῶς θέτιν, ἢ δέον
 τοῖς πῶς κληρονομίαν τῶν
 ὀπλῶν παραδιδόναι συγ-
 γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
 ἥ τις τὸ κοινὸν κατέδετο αὐ-
 τὰ. Αἴα. οὐκ ἀλλὰ τὸν
 Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη
 ἄνθρωπος. Ἀγαμ. συγγνώ-
 μη ὧ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
 ἀνέχῃ δόξης ἡδίστου πράγ-
 ματος, ὡς οὐ καὶ ἡμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A. I. An ve-
 ro dignum conlebas te
 qui absque aduersario,
 & absque pulvere, ut di-
 citur, superares omnes?
 A. Quid nī? in tali utiq;
 causa. Nā armatura ea,
 cognationis quodam iu-
 re ad me pertinebat, cū
 fratris mei patruelis cer-
 te fuerit. Deinde vos ce-
 teri, qui multo quā ille
 praestantiores eratis, de-
 trectatis certamen, &
 cessistis mihi arma. Iste
 autem Laertes filius, quē
 ego non semel in summo
 piculo seruavi, cum iam
 a Troianis prope concide-
 reretur, melior me esse
 voluit, ac dignior qui ar-
 mis illis potiretur. A. I.
 Accusa igitur o genero-
 se Thetim, quae cum ti-
 bi debuisset armorū suc-
 cessionē ac hæreditatē,
 utpote cognato, trade-
 re, in medium allata po-
 suit ea. A. Haud quā,
 sed Vlyssēm, ut qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendū o Ajax est:
 si, homo cum esset, appe-
 tiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 O 3 etiam

etiam nostrum quilibet
obire pericula sustinet,
præcipue quando & vi-
cit te potlea, & hoc, Tro-
janis ipsi iudiciis. A 1.
Noui ego quæ me dam-
narit, sed fas non est, de-
dis aliquid dicere. Vlyss-
sem igitur aliud quam
odisse non possum, Aga-
memnon, non si ipla mi-
hi Minerva hoc impet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem So-
stratus, in Pyriphleg-
eiontem præcipitetur,
sacrilegus autem ille a
Chimæra discerpatur,
Tyrannus vero iste, Mer-
curi, iuxta Tityum in lō-
gum extentus, arrodend-
um & ipse hepar præbe-
at vulturibus. Vos autē
boni ac probi abite quā
celeriter in campū Ely-
sium, in insulasq; beatorū
habitate, pro iis, quæ re-
ste ac iuste i vita fecistis
So. Audi o Minos, num
tibi iusta dicere videar.
M 1. An ego denuo nūc
audia? an nō cōuictus es
Sostrate, qđ & mal' fue-
ris, & tā multos occide-
ris? So. Conuictus qui-
dem

ἕκαστος κινδυνεύειν ἑαυτοῦ
ναι, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δια-
σαις. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ὅτι
μου κατεδίκασιν, ἀλλ' ἂν
δέμις λέγειν τι πρὸς ἡμᾶς
ᾧν. τὴν γοῦν Οδυσσεύα μὴ
οὐχὶ μισεῖν οὐκ αἰσθάνομαι
ᾧ Ἀγάμεμνον, οὐδ' ἂν αὐτῶν
μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττω.

Μίνω & Σω-
στράτου.

Ο μὲν ληστὴς οὗτος Σώστρα-
τος, ἐς τὴν Πυριφλεγέθοντα
ἐμβιβλῆσθω. ὁ δὲ ἱερὸς οὐρανὸς
ἐκ τῆς Χιμαιρας διασπα-
σθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὁ Ἐρ-
μῆ, παρὰ τὸν Τίτυον ἀποκ-
τεῖναι, ὡς γυπὼν κερ-
δαῖν καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ἡμεῖς
δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ τῆς γῆς
ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ
τὰς μακάρων νήσους κατε-
κείτε, ἀνδ' ᾧν δίκαια ἐπι-
κείτε παρὰ τὸ βίον. Σω. ἀκού-
σον ὦ Μίνως, ἥτοι δίκην
δόξω λέγειν. Μιν. νυνὶ ἀκού-
σω αὐτίς. οὐ γὰρ ἐξελήλυθες

Σώφρατε πονηρὸς ὢν, καὶ το-
 γούτους ἀπεικλονῶς; Σω. ἐλή-
 γμαί μιν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δι-
 κῆως κολαδιῶμαι. Μιν. καὶ
 πάν, ἔγχε ὑποτίτειν πῶς ἀ-
 ξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ὑπό-
 κρινάμην ὡς Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐξήσομαί σοι. Μιν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 πρὸς ἄλλους διακρίνομαι ἥδη.
 Σω. ὅποια ἑώραπτον ἐν τῷ
 βίῳ, πότερα ἐκὼν ἑώραπτον,
 ἢ ἐπεκέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας διηλαδί. Σω. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χρεοὶ ἀπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκουῦντες ἡμῶς, ἐκείνη
 ὑποκρίτοῦντες, ταῦτα δεῖ-
 μέν. Μιν. γαί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῳ ἐπέταξε γιγνηέντι
 τὰ παρακίεα. Σω. οὐκ τις
 ἀναγκαδὴς ὑπ' ἄλλου φο-
 ρεύσειν τινα, οὐ δυνάμενος
 ὑποτιλέγειν ἐκείνῳ βιαζέμε-
 νος, οἷον δῆμος ἢ δορυφόρος,
 ἢ μὴ δικαστὴς περὶ τῆς, ὁ δὲ τυ-
 ραννὸς, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φό-
 νου; Μιν. δῆλον ὡς ἢ δι-
 καστῶ, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδὲ

dem fui, sed vide, num
 iuste ob id supplicio affi-
 ciar. M I N. Atque admo-
 dum, si modo id iustum
 est, pro merito quenque
 suo poenam depēdere. S.
 Attamen responde mihi
 o Min. Breue enim quid
 dam interrogabo te. M.
 Dic, sed ne prolixè mo-
 do, quo deinceps & cæte-
 ros diiudicare possimus.
 S. Quæcunq; in vita egi,
 utrum volens ea feci, an
 ita a Parcis agglomeratū
 mihi fuit? M I. A Parca
 scilicet. S. Proinde &
 boni pariter omnes, &
 nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. M I. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ
 unicuique iniungit, cum
 primum natus est, quæ a-
 genda ipsi sunt. S. Si q;
 igitur vi cōpulsus ab a-
 lio, occiderit aliquem,
 cū nō possit illi cōtradi-
 cere, a quo cōpescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satelles quispiā alter
 iudici parēdo, alter tyrā-
 no, quē nā cædis isti⁹ reū
 ages? M I. Quem aliū,
 nisi iudicem aut tyrā-
 num. Quoniam neq; ip-

sum gladium accusare possumus, subseruit .n. hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurū vel argentum afferens, vtri nā ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendū est? M I. Ei qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S O. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorū. quæ Clotho nobis imperavit, & rursus, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitū fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M I N. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτῷ. ὑπερε-
τεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὃν
πρὸς τὴν θυμὸν, τὰ φρό-
τως παρεχόντι πλὴν αἰτίαν.
Σως. εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι
καὶ ὀπίδαφιλέων τὰ πα-
ραδείγματι. ὡς δὲ τις
ὑποσείλαντος τοῦ διαπύ-
του, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἀργυρὸν κομίζων; τίτι πλὴν
χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐε-
γέτω ἀναχαπτεόν; Μιν.
τὴν πέμψαντα ὦ Σώκρα-
τε, διάκονος γὰρ ὁ κομι-
σας ὡς. Σω. οὐκοῦν ἔχεις,
πῶς ἄδικα ποιεῖς κολά-
ζων ἡμᾶς ὑπερέτας γι-
νομέτους, ὧν ἡ Κλωθὴ προ-
σέταπτε, καὶ τούτους τι-
μῶν τὸν διακονησαμένους
ἄλλοτείοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
δὴ κείνοι εἰπεῖν ἔχοι τίς
αὐτῶν, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
τὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάτη
ἀνάγκης προσεταγμένοις.
Μιν. ὦ Σώκρατε πολλὰ
ἴδοις αὐτῶν καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἂν
κρίνω ὑξιάζουσιν. πάλιν
ἀλλῶ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαμβάνεις
τῆς ἐπιεικείας. διότι οὐ
ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ὑπό-
λυσον αὐτὸν ὃ Ερμῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέειν. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ἢ Νεκυο-
μαντία. Μεν.

ὦ χαῖρε μέλαθρον,
πρόπυλά δ' ἐστὶς ἐμῆς.
ὡς ἀσπυρὸς σ' ἐτείδον, ἐς
φάος μολῶν. Φίλων οὐ Μένι-
ππος οὕτως ὄζειν ὁ κίων;
οὐμινούμ' ἄλλως, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππουσ' ὁ-
λους. τί δ' αὐτῶν βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
πρόσιτόν δ' ὅμως αὐτῶν.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
διν ἡμῖν ἀφίξει; πολὺν
γὰρ χεῖρον οὐπέφηνας ἐς τῇ
πόλει. Μεν. Ἡκω νεκρῶν
κλυμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λας Λητῶν; ἢ ἄδης χυ-
ρίσ

o Soffrate, & alia videas
licer, minime secundum
rationem heri, si diligen-
ter expendas. Verunta-
men tu ex hac questione
hoc boni consequeris,
quandoquidem non pra-
do solum, verumetiam
Sophista quidem esse vi-
deris. Solve ipsum Mer-
curi, neve deinceps am-
plius puniatur. Cete-

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meum, ve-
te lubes aspicio luci red-
ditus. PHI. Non Menip-
pus est canis? Nō hercle
alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolētia,
clava & lyra, leonis exu-
vix? Adeundus tamē est.
Salve Menip vnde nobis
aduenisti? diu est quod
in urbe non vidimus. M.
Adsum reuersus mortuo-
rum e latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes ubi infer-
ni

ni manent superis procul. P H I. O Hercules clam nobis Menippus uita functus est, reuixitq; denuo. M E N. Non, sed me adhuc uiuum recipit Tartarus. P H. Quæ nam causa tibi fuit noue huius atque incredibilis uix? M E N. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. P H I. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descēdens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nā hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit uia? M E N. Res dilecte grauis me infernas egit ad umbras, Consulere manes ut vatis Tiresiai. P H I L O N. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. M E N. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto

εἰς ὧκισαι θεῶν. Φίλων. ἡ
ράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος
ἡμᾶς ἀποθανόν, καίτ' ἔξ ὕ-
παρχῆς ἀναβιβώκεν; Μέν.
οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῦν αἶδης
μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
τία σοι τὴ καὶνῆς καὶ παραδό-
ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν.
νέότης μ' ἐπήρε, καὶ θράσος τῆ
τοῦ πλεον. Φι. παῦσαι μακά-
ρι τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως
πῶς ἀπλῶς, καλαβὰς ἀπὸ τῆ
ιαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
τῆς κάτω πορείας ἐδέχοντο;
ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖα τις, οὐδ'
ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
λότης χρεῖά με κατήγαγε
εἰς αἶδαν, ψυχῇ χρητόμιον
Θηβαίου Τηρεσίου. Φι. οὗτος.
ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ
οὕτως ἐμμέτρως ἐξέειπες
πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
μὴ θαυμάσης ὦ ἐταῖρε. γινώσκεις
γὰρ Εὐριπίδην καὶ Ομήρω συγ-
γνώμην, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτο-
πλήθην ἤν' ἐπὶ, καὶ αὐτό-
ματά μοι τὰ μέτρα ὅτι τὸ
σῶμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί

ποιούσιν ἐν τῇ πόλει; Φι.
 καὶ ν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ παρὶ
 τῷ ἀρεπάζουσιν, ὁποροῦσι,
 τοκογλυφοῦσιν, ὁβολοστατοῦ-
 σιν. Μέν. ἀθλίαι καὶ κακοδαί-
 μονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἕνα γυ-
 χος κεκίρω) παρὰ τοῖς κά-
 τω, καὶ οἷα κεχειροτόνη) τὰ
 ψηφίσματα καὶ τῷ πλουτί-
 σιν, ἃ μὰ τὴν κέρβειρον οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν
 αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδο-
 κται τι νωτίτερον τοῖς κάτω
 περὶ τῷ ἐνθάδε; Μέν. νὴ διὰ
 καὶ περὶ τὰ, ἀλλ' οὐδέ μιν ἐν-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 οὐδὲ τὰ ἐπὶ ἑξήλια ἔξαγορεύ-
 ειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γραφεῖ)
 γραφὴν ἀτιθείας ὅπνι τῷ ῥα-
 δαμάνθου. Φι. μηδαμῶς ὅ
 Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ
 φθορήσης τῷ λόγων φίλῳ ἀν-
 δρῇ. πρὸς γὰρ εἰδόμενα σιωπᾶν
 ἔρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μνημόνον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ὁπλίσθης τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ
 πάντῃ ἀσφαλές, πᾶν ἄλλὰ
 σοῦ γε ἕνεκα τολμηέον. ἔδο-
 ξε δὲ καὶ τοῦ παυσίους τέρας καὶ

πολυ-

sto res humane hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius actitabant, ra-
 piunt, peierant, scene-
 rantur, vsuras colligunt
 M E N. O miseri atque
 infelices. Nesciūt enim,
 qualia de nostris reb. nu-
 per apud inferos decreta
 sunt, qualesque sorte ia-
 sti sunt in diuites istos
 calculi, quos per Cerbe-
 rum nullo pacto pore-
 runt effugere. P H. Quid
 ais? Noui ne aliqd apud
 inferos nostris de reb. de-
 cretū est? M E N I P. Per
 Iouem, & quidem mul-
 ta, verum prodere non
 licet, neque arcana que
 sunt, reuelare, ne quis
 forte nos apud Rhada-
 manthum impietatis ac-
 cuset. P H. Nequaquam
 o Menippe, per Iouem,
 ne inuideas sermones a-
 mico Nam apud homi-
 nem tacendi ignarū, &
 initiatum præterea sac-
 cris edifferes. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-

scit

fos aurum tanquam Danaen servantes abstrusū. P H I. Ne prius o beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime veli. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M E N. Parendum et iam in his tibi ē. Nā qd facias, vrgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canētes, non semideorū modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionē, & fratrum & sororū nuptias, hæc me Hercle omnia

πολυχημάτων, καὶ τὸ χευσίον κατάκλησον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάσσοντας. Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὧ γὰρ τὰ διδυμοῦνα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν ἀμάλις· αὐτὸς ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγγύετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἐξῆς ἅτι εἶδες, ἅτι ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς ἀξίῳν θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ εἰάξοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι διξέμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθιν ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲν παῖσιν ὡς ἀκούων Ομήρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ στάσεις διδυμοῦνων, οὐ μόνον τῆς ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἡδὲ τῆς θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῆς καὶ βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἰξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡ-

Γούμῳ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ
 έργως ἐκινούμῳ πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τιλεῖν ἡ-
 ξάμῳ, πάλιν αὖ ἐταῦθα
 ἤκουον ὅς νῦν τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελεύντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ εὐὴ καθίστηκειν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χησταί-
 μῳ ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τὸν θε-
 οὺς αὖ ποτε ἡγούμῳ μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάζαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ τὸν
 νομοθέτα τὰναντία τέτοις
 παραινεῖν, εἰ μὴ λυσίτελεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ ὅ δ' ἡ πό-
 ρω, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὸν καλουμένους τέτους φι-
 λοσόφους, εἰς χεῖρας ἰεῖ ἐμαυ-
 τὸν καὶ δεκθῆναι αὐτῷ χησταί-
 μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλελή-
 θην δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνοῦ βιαζέ-
 σθαι. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquā vero
 in virilem iam ætatem
 pervenirem, hic leges
 rursus iubētes audio poë-
 tis adprime contrarias,
 neque videlicet adulte-
 ria committere, neque
 seditiones mouere, neq;
 rapinas exercere. Hic
 igitur hæsitabundus con-
 stiti, incert⁹ omnino quo
 me pacto gererem. Neq;
 enim deos vnquam puta-
 ui inæchaturus, aut sedi-
 tiones inuicē fuisse mo-
 turos, nisi de his rebus
 perinde ac bonis iudica-
 sent. Neque rursus legū-
 latores his aduersa iussu-
 ros, nisi id conducere ex-
 istimarent. Quoniā igitur
 in dubio erā, visum
 est mihi philosophos istos
 adire, atque his me
 in manus dedere, roga-
 reque vti me, vtcunque
 liberet, vterentur, vitæ-
 que viam aliquam simpli-
 cem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur necum
 reputans ad eos venio,
 imprudens profecto, qd'
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam conicerem
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter obseruans sum
mam reperi ignorantia ,
omniaque magis incerta ,
adeo vt præ his illico
mihi vel idiotarum vita
iam aurea videretur. Ali
us etenim soli me iussit
voluptati studere, atque
ad eum scopum vniuer
sum vitæ cursum dirige
re. In eo ipsam sita esse
foelicitatē. Alius rursus
omnino laborare, cor
pusque sitis, vigiliis, ac
squalore subigere, mise
ro semper adfectum, con
tumeliisque obnoxium
assidue, Hesiodi sedulo
inculcās celebra illa de
virtute carmina, & sudo
rem videlicet, & acliuē
in verticem montis ascē
sum. Alius contemnere
iubet pecunias, earum
que possessionem indif
ferentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiā
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid di
cam? de quo ideas, incor
poreas substantias, ato
mos, & inane, ac talem
quandam pugnātium in
vicem nominum turbā
indies audiebam, & qd
absurdorum omniū ma
xime fuit absurdissimū,
de con

λιστα εὐρισκον ὁπποτέρων τῶν
ἀγνοίαν καὶ τῶν ἀπορίαν πλεί
ονα, ὥστε μοι ἰάχιστα χεῦσομαι
ἀπέδιδξαν οὗτοι τῷ ἰδιωτῇ
βίον. ἀμέλει. ὁ μὲν αὖτ' παρή
νει τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον
τὸτο ἐκ παντὶς μελίεναι, τὸ
το γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμων. ὁ δὲ
τις ἐμπαλιν, ποιεῖν ἰα πᾶν
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν ὑπὸ πᾶντα καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε
ροῦντα, καὶ λαιδορούμενος,
σωεχὲς ὁππότερα φερόντων τὰ
πάντομα ἐκείνα τῷ Ἡσιόδῳ
ὡς τῷ ἀρετῆς ἐπι, καὶ τῷ ἰδῶ
τα, καὶ τῶν ὅτι τὸ ἀκρὴν ἀνά
στασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χευμάτων παρεκελευσέτο, καὶ
ἀδιάφορον ὡς τῶν κλῆσιν
αὐτῷ, ὁ δὲ τις αὐτὸ πάλιν ἀγα
θὸν εἶναι καὶ τῷ πλοῦτον αὐτῷ
ἀπειφαίνετο, πρὶν γὰρ τῷ κ
μου τί χεῖν καὶ λέγειν; ὅς γὰρ
ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό
μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
ὄχλον ὀνομάτων ὀσιμέσαι
παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐναγίστων, καὶ
τὸ πάντων δέναν ἀποπᾶτα
τον

τον, ὅτι καὶ ἡ ἐναντιώ-
 των ἑκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
 θανούς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥστε μήτε πῶς διεμῖν τὸ αὐτὸ
 πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ
 ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
 ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὥς ἂν
 αὐτοὶ διεμῶντι ἦν καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῷ χρεῶν, ἀτεχ-
 νῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς νυσά-
 ζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι
 μὲν ὀππρῶν, ἄρτι δὲ ἀνα-
 πρῶν ἑμπαλιν. ἔτι δὲ
 πολλῶν τούτο ἐκείνων ἀτο-
 πώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς
 τούτους εὐρίσκον ὀππρῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀππρῶντας. τοὺς
 γοῶν καταφρονεῖν παραι-
 νοῦντας χρημάτων, εἰσέων
 ἀπρὸς ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 καὶ τῶν διαφρομένων,
 καὶ ὅτι μισθῶ παιδεύοντας,
 καὶ πάντα ἔνικα τούτων
 ὑπομένοντας, τοὺς τε πᾶσι
 δόξαν ὑποβαλλομένους,
 αὐτῆς ἔνικα πάντα ὀπ-
 πρῶντας, ἡδονῆς τε αὐ-

χι-

de contrariis unusquisque
 quum diceret, inuincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermones adferebat,
 ut nec ei qui calidū, nec
 ei qui frigidum idē pror-
 sus esse contenderent,
 contra quicquam hisce-
 re potuerim, atque id,
 quum tamen manifeste
 cognoscerem fieri nun-
 quam posse, ut eadem
 res calida simul frigida-
 que sit. Prorsum igitur
 tale quiddam mihi acci-
 debat, quale solet dor-
 mitantibus, ut interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat istis absurdius, vitā
 eorum diligenter obser-
 uans, comperi eam cum
 ipsorum verbis præce-
 ptisque summopere pug-
 nare. Eos. n. q. sperneda
 censebant pecuniā, au-
 distime conspexi colligē-
 dis diuitiis inhiare, de
 fœnore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 denique numorū gratia
 tolerantes. Ii vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitæ suę
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc exgre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis inipienique essem, atque vere adhuc ignarus oberararem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horū quoriam dedescensu paciscens, Tiresiam Beroium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum ele-

gerit.

χρὲν ἅπαντας κατηγάρουūτας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ περιστηνόμεους. σφαλὲς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυόξουν. ἡρέμα παρεμυθοῦμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ τραδῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ συνέσει διαβεβηκῶσαν αὐτοῦς. τί εἰμὶ, καὶ τάλαντες ἔτι ἀγνοῶν περὶ ἐρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦσι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, διηδυῶσθαι τις τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτοὺς ἐπαυδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν αὐρίγειν τι τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐβούλον) ἀτφαλῶς, καὶ ὅπῃ αὐτοῖς ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμαι εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον πλὴν κατὰβαιν, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὴν βοιωτίαν, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τι μάντιως καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτοῖς ἐ-

λοιπὸν

λοιτο εὐφρονῶν. καὶ δὴ αἰα-
 πηδῆσας ὡς εἶχον τάχους,
 ἔτεινον εὐθὺ βαβυλῶντος. ἐλ-
 θὼν δὲ, συγγίνομαι τινὶ τῷ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 θισπυσίῳ τῷ τέχνῳ, πολὺν
 μὲν τῷ κόμῳ, γῆριον δὲ
 μάλα σεμνὸν καθέμενον, τοῦ-
 νομα δὲ ἢ αὐτῷ μηροβορ-
 ζάνης. διηθεὶς ᾧ καὶ καθικε-
 τύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ
 καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 ἑκοσὶν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλουε, κατὰ γὰρ ὅτι
 τὸ εὐφράτην, ἔωθεν προσα-
 νατέλλοντα τὸ ἥλιον. ἤξιόν τι
 να μακρὰν ὀπιλέγων, ἥς οὐ
 σφόδρα καλῶκουον. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φαῦλοι τῷ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων, ὅτι περὶ τὴν τι καὶ ἀτα-
 φές ἐφθέγγετο, πλεονῶν ἢ ἐφ'
 κει γέ τινας ὀπικαλεῖσθαι δαί-
 μονας. μετὰ γοῦν τῷ ἐπὶ
 δὴν ᾧ αὖ μου πρὸς τὸ πρῶ-
 τον ἀποπύσας, ἐπανήει
 πάλιν, οὐδένα τῶ ἀπάντων
 προσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poteram
 celerime Babylonē ver-
 sus recta contendi. Quo-
 quum venio, diuersor ap-
 pud Chaldeorum quēdā
 hominem certe sapien-
 tem, atque arte mirabi-
 lem, coma quidem canū,
 admodumque promissa
 barba venerabilem. No-
 men autem illi fuit Mi-
 throbarzanes, orans igitur
 obsecransque vix exo-
 raui, ut quauis mercede
 vellet, in illam me viam
 deduceret. Suscipiens
 vero me vir primum qui
 dem dies nouem ac vigin-
 ti cum luna simul inci-
 piens abluuit ad Euphra-
 tem, mane solem Orien-
 tem versus perducens,
 ac sermonem quempiam
 longum multitans, quem
 non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in cer-
 tamine præcones inepti
 solent) volubile quiddā
 atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam
 visus est invocare dæmo-
 nes. Post illā igitur in-
 cantationem ter mihi in
 vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam
 in obuiū quenquā defle-
 P tens.

ctens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mul-
 sū, & Chœaspi lymphæ, lectus vero in herba sub-
 dio fuit. At postquam iā preparati satis hac diēta sumus, medio noctis si-
 lentio ad Tigretē me fluvium ducens, purga-
 vit simul, atque abster-
 sit, faceque lustravit ac
 Iquilla, tum plurib. iti-
 dem aliis, & magicum si-
 mul illud carmē submur-
 murans, dein totum me
 iam incantans, ac ne a-
 spectris laderer, circumi-
 ens, reducit domum, ita
 ut eram, reciprocantem,
 ac reliqua noctis parte
 navigationi nos præpara-
 vimus. Ipse igitur magi-
 cam quandam vestem in-
 duit, Medorum vestī ut
 plurimum similem, ac
 me quidem his quæ vi-
 des, ornauit, claua uide-
 licet, leonis exuviis, at-
 que insuper lyra. Iussit
 præterea ut nomē si quis
 me roget, Menippū qui-
 dem ne dicere, sed Her-
 culem aut Vlyssē aut
 Orpheum. ΡΗΙ. Quid
 ita o Menippe? neque e-
 nim causā aut habitus,

aut

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν
 ἡμῖν τὰ ἀκρίδευα, ποτὶν δὲ
 γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ
 τοῦ χόραπου ὕδωρ, σὺν δὲ
 ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ὄρας. ἐπεὶ
 δὲ, ἄλλως εἶχε τῆς προδια-
 τήσεως περὶ μέσας νύκτας, ὅπῃ
 τ' ἰτρίηλα ποταμὸν ἀγαγόν,
 ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε καὶ
 περήγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ
 ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν
 ἐπὶ δ' αὖ ἐκείνῳ ὑποτονθ-
 εύσας. εἶτα ὅλον με κατα-
 μαγύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα
 μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τ' φαν-
 τασμάτων, ἐπαγάγεῖς ἐς τὴν
 οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίξον-
 τα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦ
 εἶχομεν. αὐτὸς μὲν οὖν μαγ-
 κλῷ τιν' ἔδου σολὺν, τὰ πολ-
 λα εἰοικῆσαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ
 δὲ τουτοῖσι φέρον ἐπισκιά-
 σι τῆς ψίλλῃ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεικ-
 λούτατο, ὡς τις ἐρετὰί με
 τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσ-
 σέα ἢ Ορφέα. ΦΙ. ὥς δὲ τί
 σῆτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ σὺ

ἴσμε

ἴημι πλὴν αἰτίαν οὔτε τ' ἄχ
 ματος, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μέ.
 ἤ μιν ἀποδιδόν γε τὸ τοιοῦτον, καὶ
 οὐ παυσιμῶς ἀπορροήσιν. ἐπεὶ
 γὰρ οὗτοι ἀπὸ ἡμεῶν ζῶντες ἐς
 ἄδου κατελευλύεσθαι, ἠγείτο,
 εἰ μὴ ἀπὸ κάσθεν αὐτοῖς ἑαδί
 ως αὖ πλὴν τ' Αἰακοῦ φερεῖται
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωπῆτος παρ
 ελθεῖν, ἅτε συνθέσειεν τρα
 γικῶς μάλα παρρησιόχοι
 νον ὑπὸ τοῦ ἄχματος, ἠδὲ δ'
 οὐκ ἔφευγεν ἡμέρα, καὶ κα
 τελύοντες δὲ τ' ὀλοαμῖν, πρὶν
 ἀναγαγὼν ἐξιδύμεθα παρ
 σκύνας δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
 καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ
 λα ὅσα πρὶν τ' ἐτελετὴν χεῖ
 σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἄπαρ
 τα ἰὰ παρσκυασμῶν, οὕτω
 δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνόμε
 νοι, θαλερὴν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μέγχι μὲν τινος ὑπεφρέμε
 θα ἐν τῷ ὀλοαμῷ, εἶτα δ' ἐς
 πύργον ἐς τὸ ἔλος καὶ πλὴν
 λίμνῃ, ἐς μὲν ὁ εὐφράτης ἀ
 φανίξει. περὶ αὐθιγῆς δ' καὶ
 τῶν πλὴν, ἀφικνούμεθα ἐς τι
 χαερίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 ἀνῆλμον ἐς ὃ ἀποβαίντες, ἠγείτο

aut nominis intelligo.
 M E N. Atqui perspicuū
 id quidem est, ac neuri
 quam arcanum, Nam hi
 qui ante nos ad inferos
 olim viui descenderant,
 putauit si me his assimu
 laret, fore vt facilius Ae
 aci custodias fallerem,
 atque nullo prohibente
 transirem, vt pote notior
 tragico admodum illo
 cultu emissus. Iam igitur
 dies apparuit, quum
 nos ad flumen ing. essi in
 recessum incumbimus.
 parata siquidem ab illo
 fuerant, cymba, sacrifici
 a, mulsa, & in id myste
 rium denique quibuscū
 que opus erat. Imponen
 tes ergo omnia prępara
 ta, ita iam & ipsi ingre
 dimur tristes, lachrymis
 que implemur obortis.
 Atque aliquantisper qui
 dem in fluuiio ferimur,
 deinde in syluam delati
 sumus, ac lacum quen
 dam, in quē Euphrates
 conditur. Tum hoc quo
 que transmissis, in regio
 nem quandam perueni
 mus solam, syluosam ac
 que opacam, in quam
 descendentes (pręibat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus , & oues iugulamus , & foueam sanguine conspergimus. At magus interrim accensam facem tenens, haud amplius iam summissio murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans , demones simul omnes conuocat, Poenas , Erinnyes , Hecaten nocturnam, excelsamq; Proserpinam , simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & rimas ex carmine solum ducere , ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarū at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon , ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidē latrabat, commouitque sese. At quum ego Iyram celerime correptam pulsassem , cantu statim sopitus

ὁ Μινθεοβαρζάνης βόθρον ἦ ὠρυξάμεθα, καὶ ἰὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐσπέισαμεν. ὁ δὲ μάστος ἐν τοσούτῳ δῖα δα χαρομήνῳ ἔχων, ὡς ἔτ' ἡριμία τῇ φωνῇ, παμμέλειθες δὲ ὡς ὥς τε ἰὼ ἀνακραδῶν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ὁπποῖάν τοι, καὶ ποινας καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν ἐκάτῃν καὶ αἰπὴν ἰὼ πειρσιφόνειαν, παρμυγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὄνματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσταλεύειτο, καὶ ὑπὸ τῆ περδῆς τῆ δαφνός ἀνέξρετο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῇ κέρβερον πόρρωθεν ἠκούειτο, καὶ τὸ φάσμα ὑπερεκάτηφες ἰὼ καὶ σκυθρωπὸν ἔδδυσεν δ' ὑπένεσθαι ἀνὰ ἐνέρων αἰδωνούς κατεφαίνετο γὰρ ἥδη ἰὰ πλείεα, καὶ ἡ λίμνη καὶ ὁ περιφλεβέθων, καὶ τῷ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῇ χάσματι, τῷ Ῥαδάμανθῳ εὖρομεν τι νῶτα μικρῶ δέιν ὑπὸ τῷ δέιους. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκῃ ποιεῖν τοι, καὶ παρὶκίνησι. ταχὺ δέ

δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν,
 παρὰ χεῖρμα κοιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλους. ἐπεὶ δ' ὅτε πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 περαιώθημεν. ὡς γὰρ ἦδη πλη-
 ρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἱ μὲν γῆς
 ἀνὰ πλινθίων, τραυματίαι δ' ἀν-
 τρες ἐπέπλυνον, ὁ μὲν τὸ σκέλος,
 ὁ δ' ἄλλο κεφαλὴν, ὁ δ' ἄλλο τι
 σωλιδιμῶδες, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τίνος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτιστος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοσίνην, οἰκθρὸς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ
 διέπρόβη μενυσσέ τι ἄσφιδος, καὶ
 ἀποῶσι διεσήμαινε τὴν ἀτρα-
 πὴν. ἐπεὶ δ' ἤμεν ἐν τῇ σκοτῇ
 ποροῦσιν μὲν ὁ μινθοβαρζάνης, εἰ
 πόρῳ δ' ἐγὼ κατέπιπεν ἐχθ-
 ρὸς αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα πρὸς
 ἀσφοδέλῳ καλὰ φύλον, ἐνθα
 δὲ ὡς πετόντο ἡμᾶς ἱερὸν ἔχει
 τὴν νεκρῶν αἰσιναι. καὶ ὁλίγον
 δὲ ποροῦντες, παρεγενόμεθα
 πρὸς τὸ τὴν Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δ' ὁ μὲν ὅτι θρόνου
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεσκήκισαν δ' αὐτὸς ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustū
 erat nauigium, & eiula-
 tu certe plenum. Vulne-
 ratī quippe in eo nauiga-
 bant omnes, hic femur,
 ille caput, alius alio quo-
 riam membro luxatus,
 usque adeo, ut multi cer-
 te ex bello quopiam adesse
 viderentur. At optimus
 Charon, quum leonis
 videret exuias, esse me-
 ratus Hercule, recepit,
 transque vexit libens, cum
 exeuntibus quoque nobis
 monstrauit semitam.
 Sed quoniam iam era-
 mus in tenebris, præce-
 dit quidem Mithrobar-
 zanes, ego autem a ter-
 go continuus illi comes
 adhæreo, quoad in pra-
 tum maximum perueni-
 mus asphodelo confitū,
 ubi certe circumfusæ vn-
 dique mortuorum stridu-
 lex nos sequitur umbræ.
 Tum paulo procedentes
 longius, ad ipsum Mino-
 is tribunal accessimus.
 Erat ipse quidē in folio
 forte quodā sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali
 P 3 Genii,

Genii, Furiz. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulescentes, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. ΠΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. ΜΕΝ. Vmbra ne vnquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? ΠΗ. Omnino quidē igitur. ΜΒ. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguūt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodū videntur,

ἀλάστερες, καὶ ἐριννύες. ἑτέρων δὲ ὅ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύτῃ μακρᾷ δεσμοῖσι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνόβοσκοι, καὶ λεῶναι, καὶ κλέακες, καὶ τυκοφᾶν, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος τῶ πάντα κυκλώνων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἷτε πολούτιοι καὶ τοκεῖλφοι προσήσαν, ὡχρεὶ, καὶ φοργαστορες, καὶ ποδοαγροὶ, κλοῖον ἑκαστος αὐτῶ καὶ κέραια διτάλανθον ὀπικείμενος. ἐφισώτες οὖν ἡμεῖς, ἐπερωμέν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἠκούοντες τῶ λογουμένων. κατηγέρων δὲ αὐτῶ καίνοι τινες καὶ παρδοξοὶ ῥήτορες. ΦΙ. τίνας οὗτοι παρὶς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένικ. οἶδά σου ταυτασὶ τὰς παρὶς τῷ ἥλιον ἀποτελουμένης σκιάς ἀπὸ τῶ σωμάτων; ΦΙ. πάντως οὐκ οἶω. Μέν. αὐταί τοίνυν ἐπὶ δὲ ἀνὰ ἀποθανόντων, κατηγέρουσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῶν παρὰ τῷ βίῳ, καὶ σφόδρα τινες αὐτῶ ἀξιόπιστοι

δοκοῦσιν, ἅτι ἀεὶ συνοῦσαι,
καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῷ
σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως
ὀπμιελῶς ὀξετάζων ἀπέ-
πειμπεν ἕκασον εἰς τὸν τ' ἀστὶ
βῶν χῶρον, δίκλιν ὑφέζοντα
κατ' ἀξίαν τῆς τετολημμέ-
νων, καὶ μάλιστ' ἐκείνων ἥ-
πτετο τῆς ὅτι πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ
μονονουχὶ καὶ προσκυωεῖδαι
περὶ μὲν τῶν. πλὴν τε ὀλιγοχρῆ-
στον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ πλὴν
ὑπερφίαν μουσαπόμενος, καὶ
ὅτι μὴ ἐμμένοντο, θνητοὶ τε
ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀβλα-
βῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ἀπο-
δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
να πάντα, πλούτους λέγων καὶ
γῆν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
κάτω γενουκότες, παρὰ τὴν κή-
σαν, ὡσπερ τινα ὄνρεον ἀνα-
πειμπάζοντες τὴν παρ' ἡμῶν
εὐδαιμονίαν. ὥστε ἐγώ γε
ταύτῃ ὄρων, ὑπερχαίρον, καὶ εἰ
τινα ἴνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίων
αὐτῶν τυχῶν πως ὑπερίμνησκον,
οἷος ὡς παρὰ τ' βίον, καὶ ἡλίον
ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
ἰωθῶν

tur, utpote nobiscū ver-
satæ semper, nostrisque
nusquam digressæ corpo-
ribus. Minos igitur curi-
ose quælibet examinās,
impiorum relegabat in
cætum, pœnas ibi scele-
ribus suis dignas luitu-
rum, In hos præcipue ta-
men incenditur, quas opes
dum viuerent, ac di-
gnitates inflauerant, qui
que adorari se fere expe-
ctabant, nimirum breui
perituram eorum super-
biam fastumque detesta-
tus, quippe qui non me-
minissent mortales ipsi
quum sint, se se bona quo-
que mortalia consequu-
tos. At nunc splendida
illa exuti omnia, diui-
tias, inquam, genus, mu-
nia, nudi ac vultu demis-
so steterunt, tanquam
somnia quoddam, hu-
manam hanc felicitatem
recogitantes, adeo ut
hec dum conspicerer ni-
mis quā delectatus fue-
rim. Et si quem eorū for-
te agnoueram, accedens
quiete aliquo modo sub-
monni, qualis in vita fue-
rat, quanto opereque fue-
rat inflatus, tum quum
plurimi mane fores eius

obfidentes, pulsi interim exclusque a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut versicolor, faelices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteram ue porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quidam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & graui Stoicorū testimonio conuictum, Cyrenzus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt interi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimææ alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miscrandam audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ciuium ho-

minum

ἐνθεν ὅπῃ τῶ ποροθύρων παρεια-
 σήκησαν, τῶ ποροδὸν αὐτῶ πᾶσι
 μύοντες, ὠθοῦμενοί τε καὶ ἀπα-
 κληρόμενοι πρὸς τὴ οἴκητῶ. ὅς μὲν
 αὖ πᾶσι ἀναλείλας αὐτοῖς
 πορφυροῦς τις, ἢ πᾶσι χρυσοῦς
 ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας
 ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνεσθαι
 τοὺς ποροσθέντας, καὶ τὸ εὖθεος
 ἢ τῶ δεξιᾷ ἀπορίων δόξαι κα-
 λαφιλεῖν. ἐκείνοι γὰρ οὖν ἡνῶν
 τοὺς ἀκούοντες. πρὸ δὲ Μίνω
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάδην
 δίκη. τὸν γὰρ τοὶ σικελιώται
 Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ἔ-
 ποτε Διωνὸς κατήγορηθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῶ σοῦ καλαμαστέρη-
 θέντα, παρελθὼν Ἀγίστιππος
 ὁ κυρηνῶς (ἀγούσι δ' αὐτῶ
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐ-
 τοῖς κάτω) μετὰ δὲ τῶ
 χιμαῖρα ποροσθέντα, παρὶν
 σι τῶ καλαδίκης, λέγων πολλοῖς
 αὐτῶ τῶ πεπαιδευμένων πρὸς
 ἀρετῆς γένους δεξιόν. ἀπο-
 πάντες δ' ὅμως τῶ δικαστηρίου
 πρὸς κολαστήριον ἀφικνούμε-
 θα. ἐνθα δὲ ὅ φίλοι πολλὰ καὶ
 ἐλεῖν δὲ ἢ ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν.
 μασι-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
 ἀκούειτο, καὶ ῥιμῶν γὰρ τὸ δὴ τὸ πυ-
 ρὸς ὁπωρῶν, καὶ πέλλαι καὶ
 κύφοντες καὶ ῥιχοί, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐσπάρει, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάρεδάπει. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι,
 σαβάραι, πένιαι, πλούσιοι,
 πτωχοί. καὶ μετέμελλε παῖσι τὸ
 τελολημνῶν. ἐπίουσι δὲ αὐτῷ
 καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅτι
 σοὶ ἦσαν τῶν ἐναγχοῦ τελε-
 λουμένων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτον-
 το, καὶ ἀπετρέποντο. εἰ δὲ καὶ
 φροσέποιεν, μάλα δουλο-
 φρενέες τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπερβῆναι παρὰ τὸ βίον.
 τοῖς μὲν τοῖς πένησιν ἡμίελα
 τὸ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κἀκείνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τὸ Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τὸ φεύγα Ται-
 ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸ
 γῆρῃ Τίτυον, ἡράκλειος ὀ-
 σος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ
 τέτυς, ἐς τὸ πιδίον ἐσέαλλο
 μιν,

minum in igne flagran-
 tium, tum rotæ & tor-
 menta, catenæ, Cerbe-
 rus lacerat, & Chimæra
 dilaniat, cruciabanturq;
 pariter omnes captivi,
 reges, præfecti, paupe-
 res, mendici, divites, &
 iam scelerum omnes pœ-
 nirebat. Et quosdā qui-
 dem eorum, dum intue-
 mur, agnouimus, vide-
 licet qui nuper e vita dis-
 cesserant. At hi se pudē-
 tes tum occulebant, no-
 stroque subtrahebant as-
 pectui, aut si nos aliquā-
 do respiciebant, id serui-
 liter admodum abiecte-
 que faciebant, atque hi
 quidem quam olim pu-
 tas, onerosi fastuosiq; in
 vita? At pauperibus ma-
 lorum dimidium remit-
 tebatur, & quum inter-
 quieuissent, denuo repe-
 tebantur ad pœnam. Sed
 illa quoque quæ fabulis
 feruntur, aspexi, Ixio-
 nem, Sisyphum, Phry-
 giumque grauiter affe-
 ctum Tantalum, geni-
 tumque terra Tityum,
 Dii boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrū oc-
 cupabat. Hos tandē præ-
 tereuntes, in campum

venimus Acherusium ,
 inuenimusque ibi semi-
 deos , heroidasque & a-
 liam simul mortuorum
 turbam, in gentes tribus
 que dispositam, alios qui
 dem vetulos quosdā ac
 marcidos, atque (vt Ho-
 merus ait) euanidos, a-
 lios vero iuueniles, & in-
 tegros, & hoc potissimū
 ob illam condiendi effi-
 caciā Aegyptios. Ve-
 rum dignoscere quemli-
 bet haud proclive fuit ,
 adeo nudatis ossibus om-
 nes erant inuicem simil-
 limi, nisi quod vix tandē
 eos diu intendentes ag-
 nouimus. Quippe cōfer-
 ti confidebant obscuri
 atque ignobiles, nullū-
 que seruantes amplius
 pristinae formę vestigiū.
 Cum igitur multi simul
 ossei consisterent, inuicē
 omnino similes, qui ter-
 rificum quiddam per ca-
 nos oculorū orbes tran-
 spicerent, dentesq; nu-
 dos ostenderent, hæsita-
 bam certe mecum, quo-
 nam signo Therpsitem a
 Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut mendicū
 Irum a Phracum rege,
 aut Pyrrhiam coquum

ab

μῶν, τὸ ἀχρεούσιον, εὐείσκα-
 μὲν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸ ἄλ-
 λον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομβήσας, τοὺς μὲν
 παλαιούς τινες καὶ εὐρώηϊ-
 τας, καὶ ὡς φησιν Ὀμηρος, ἀ-
 μενιγνούς. τοὺς δὲ νεαλῆς καὶ
 σωτηριόχους, καὶ μάλιστα τοὺς
 αἰγυπθίων αὐτοὺς διὰ τὸ πο-
 λυαρκές τῆς ταριχείας, τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ
 πάντις μὲν ἔχθιδον. ἀπαντὶς
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνουσι
 ὅμοιοι, τῶν ὁσέων ἱεῖς, μνηστήρων,
 πλὴν μόγισ καὶ διὰ πολλὰ ἀ-
 ναθιερωῶντες αὐτοὺς ἐγινώ-
 σκομεν. ἕκκειντο δὲ ἐπὶ ἄλλοις
 τοῖς ἀμαυροῖς καὶ ἀσκημοῖς, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν
 ταῦτά σκελετῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερὸν τῇ
 διακρίσειν διερεχότων, καὶ συμ-
 τοὺς τοὺς ὁδόντας προσφαίνον-
 των, ἡπύρουσαν πρὸς ἑμαυτῶν, ὥ-
 τι διακρίναίμι τῶν θεοσίτην ἀ-
 πὸς τῶν καλοῦ Νιρέως, ἢ τῶν με-
 ταίτιν ἱερῶν ἀπὸ τῶν Φαιάκων

βαρ-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν ἢ μάξι-
 ρον ἀπὸ τῶν Ἀλαμέμνονος, οὐδὲν
 γὰρ ἐστὶ τῶν παλαιῶν γνωρισμά-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅσα ἡμεῖς, ἀδελφοὶ καὶ
 ἀντιπρίγκιπα, καὶ ἄλλοι οὐδένους
 ἐστὶ διακρίνειν δύναμιν. τοι-
 γάρ τοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἐδόκει-
 μοι ὅτι ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 καὶ ἡμεῖς προσποιέμεθα, καὶ
 χρυσεῖν καὶ διατάττειν ἕκα-
 ῖα ἢ τύχῃ, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπυλῶν χήματα
 προσάππουσα. τῷ γὰρ λαβού-
 σα ἡ τύχῃ, βασιλικῶς δι-
 σούσῃ, τιάρῃσι ὀπθίεται, καὶ
 δορυφόρους παραδύσῃ, καὶ τῇ
 κεφαλῇ σέφασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δὲ οἰκέτῃ χήμα πε-
 ρέθῃ, τῷ δὲ τινι καλὸν εἶναι
 ἐκόςμῃσι, τῷ δὲ ἄμορφον καὶ ἡ-
 λοῖον παρισκύβῃ. παντοδα-
 πῶν γὰρ οἱμοὶ δὲν ἡμεῖς τὴν
 θέαν. πολλάκις γὰρ μέσης
 τῇ πομπῇ μετέβαλεν τὰ ἐπίων
 χήματα, ὡς ἐῶτα ἐς τέλος δι-
 απομπύται, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τῷ μὲν
 Κροῖσον ἠνάγκαται τῇ τῷ οἰκέ-
 τῃ καὶ αἰχμαλωτὸν σκῶν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum
 iudiciorum eis perman-
 serunt, sed omnia fuerunt
 inter se similia, incogni-
 bilia, nullis inscripta ti-
 tulus, nullique unquam
 dignoscenda. Hæc igitur
 spectanti mihi, persimi-
 lis hominum vita pōpæ
 cuius longæ videbatur
 cui præsit ac disponat
 quæque fortuna, ex his
 qui pompam agunt, di-
 versus variosque cuique
 habitus accommodans.
 Alium siquidem fortuna
 delicens, regis ornat in
 signibus, & tiaram impo-
 nens, & satellites addēs,
 & caput diademate coro-
 nans. Aliū seruit rursus
 ornatū induit, hunc for-
 mosum effigiat, hunc de
 formem atque deridicu-
 lum fingit, nam omnige-
 num, ut opinor, debet
 esse spectaculum. Quin
 habitus quorundam ple-
 runque in media quoque
 pompa demutat, neque
 perpetuo eodem finit or-
 dine cultuque progredi,
 quo prodierāt. Sed bruta
 tu cōmutato, Cræsus qui
 dē coëgit serui captiuique
 velles induere, Mæandri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit
vni, verum vbi iam pom-
pæ tempus præterit, ap-
paratum quisque restitu-
ens, & cum corpore si-
mul exutus amictu, qua-
lis ante fuit, efficitur, ni-
hilo a vicino differens.
Quidam tamen ob insci-
tiam, quum suos fortu-
næ cultus exigit, ægre
ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis
qbusdā bonis priuati, ac
nō poti⁹ alienis, quibus
paulisp vrebātur, exuti.
Quin in scena quoque
vidisse te plerunque pu-
to histriones istos tragi-
cos, qui (vt fabulæ ratio
poscit) modo Creontes,
modo Priami sunt, aut
Agamemnones. Idemq;
(si fors tulerit) paulo an-
te tam grauiter Cecro-
pis aut Erechthei forma
imitatus, paulo post ser-
uus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iā finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens a-crepi

ἀναλαβεῖν, ἢ Μαϊανδρείου ἱέ-
ως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπὴν
οἶα, ἢ Πολυκράτους τυραν-
νίδα μείνεδνησε, καὶ μέχρι ῥή-
γιος ἔιασε χροῖος ἱπὸ χήματι,
ἐπιδανδὶ ὁ δὲ πομπῆς καρὸς
παρέλθῃ, τῶνικαὐτὰ ἕκαστος
ἀποδοὺς ἢ σκευὴν, καὶ ἀποδυσά-
μνος τὸ χήμα μὲν τὸ σώματος,
ὥσπερ καὶ πρὸ τῆ γίγνεσθαι μὴδὲν
τῷ πλησίον διαφέρων. ἐνίοι δὲ
ὡς ἀνωμοσυνῆς. ἐπειδὴ ἀ-
παίλῃ τὸν κόσμον ὅπσις αἵα ἡλύ-
χῃ, ἀχθονταί γε, καὶ ἀβανакτῶ-
σιν, ὥσπερ οἰκίαν τινῶν σερ-
κόμενοι, καὶ οὐχ ἅπρως ὀλίγον
ἐχρήσαντο ἀποδιδύλης. οἶμαι
ἢ καὶ τὸ ὅτι τὸ σκευὴς πολλάκις
ἐνερακέναι πρὸ βαλικοῦς ὑπο-
κριτὰς τότε πρὸς τὰς χεῖρας
τῶν δραμάτων, ἀλλ᾽ ἢ Κρέοντα,
ἐνίοτε ἢ Πριάμους ἢ Γίνομήνους
ἢ Ἀλαμέμοννας, καὶ ὁ αὐτὸς ἡ-
λύχῃ μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σεμνῶς, ὡς ἢ Κέκροπος ἢ Εὐρυ-
θέως χήμα μιμησάμενος, μὴ
ὀλίγον οἰκέτης προήλθεν ὑπὸ τῷ
ποινῆος κεκελευσμένους, ἢ δὲ ἢ
πέραις ἐχοντος τῶν δραμάτων, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸν

χευσόπασον ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ
 καίλας ἀπὸ τῆς ἐμβατῆς, πένης
 καὶ ταπεινὸς περὶ ἐρχεῖτο, ὡς ἔτ'
 Ἀλαμέμενων ὁ Ἀβέως, οὐδ' Κρέ-
 ων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαρικλέους σουσιῦς ὀνομα-
 ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωσί-
 τονος μαρναίνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγμα-
 τὰ ὄντι, ὡς τότε μοι ἑρῶν· ἔ-
 δοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ δ' τοὺς πολυτελεῖς τά-
 του καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν λι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 ἰδίων νεκρῶν; Μέν. ληρὴς ὦ
 οὗτος, εἰ γὰρ ἐθέλω τῷ Μαυ-
 σωλὸν αὐτῷ, λέγω ἢ τῷ Κάρα, ἢ
 ἐκ τῶν τάφου περὶ βήλον, εὐδι-
 δα, ὅτι ἐκ αὐτῶν πᾶσι γελοῦν,
 οὕτω ταπεινῶς ἐρῶντο ἐν πα-
 ραβύτῳ σου, λανθάνων ἐν πύ-
 λαι πῶ δὴ μὴ σὺ νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τῷ
 μνήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 τὸ τηλικούτον ἀχθος ἐπικεί-
 μενος. ἐπεὶ δὲ γὰρ ὦ ἐταῖρι ὁ

Δία-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon il-
 le Atreo prognatus, aut
 Creon Menœcei filius,
 sed Polus fili^o Chariclei
 Suniensis, aut Satyrus fi-
 lius Theogitonis Mara-
 thonius. Sic se mortaliū
 res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectanti
 videbatur. P H I. Dic mī
 hi Menippe isti qui ma-
 gnificos altosque tumu-
 los habent super terrā,
 & columnas, imagines,
 titulos, nihilone sunt apud
 inferos plebeis qui-
 buslibet vmbreis honora-
 tiores? M A N I P. Nuga-
 ris tu quidem, nam si vi-
 didisses Mausolum, Carē
 illum dico pyramide ce-
 lebrem, sat scio, nunquā
 ridere desisisses, ita in an-
 trū quoddam abstrusum
 despectim abiectus est in
 reliqua mortuorum tur-
 ba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, o amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos medicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas virgente inopia proficientes, & quemadmodum contumeliis a quovis afficiantur, atque in faciem cadantur, perinde atque vilissima mercipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre medicantes in triuii, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. P. H. I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M. E. N. I. P. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyf-

Αἰάνες Ἀπομειψήσῃ ἐκάστῳ τὸν τρόπον, διδοῦσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον πωδός, ἀνάγκη ἀσπώνῃα κατὰ κείους, πρὸς τὸ μέγαν σωεσθαι μόνον. πολλῶν δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, ἢ ἐδιότῳ τοῦ παρ' ἡμῖν βασιλείας καὶ σαβάρους, πῶς χύνονται παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταρεχόπων λούοντας ὑπὸ ἀπορίας, καὶ τὰ πρῶτα διδάσκοντες χάμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κόρηνας παροτρύνοντες, ὥσπερ τὸν ἀνδραπέδον τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῶν τὴν μακροδύναμιν ἐγὼ θιασάμενος, οὐδ' ἡγεῖσθαι ἐμαυτῷ δύνασθαι ὡς ὡς ἐδειχθῇ δέ μοι ἐν γυνιδίῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβάρη τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δ' καὶ ἄλλους ὡς ἰδὲν ἐταῖς τριβούχοις μεταπολιτευόμενοις. Εἰς ἔξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτους. Φίλ. ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δέιν ἀπίστα. τί δ' ὁ Σοκράτης ἐπραΐη, καὶ Διογένης, καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ καὶ ἐπελέγχει διὰ λέγον

διλέγων ἅπαντας, σῶεσι
 ἢ αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δυσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νικητής. ἔτι μὲν
 τοι ἐπεφύσθη αὐτῷ, καὶ δι-
 δῆκε ἐκ τ' φαρμακοποσίας ἰα-
 σκέην. ὃ δ' ἐβέλλιστος Διοχῆρος
 παρὰ κείνῳ Σαρδαναπάλῳ
 πρὸ ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα Ἰῶν φε-
 γέ, καὶ ἄλλοις τιτὶ τ' πολυέ-
 λων ἀκούων δ' οἰμαζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τ' παλαιὰν ἰχθυὸν ἀ-
 ναμειβόμενον, γελᾷτε, καὶ τέρ-
 πεϊ, καὶ τὰ πολλὰ ὕππιος κα-
 σακείμυρος, ἄδει μάλα τρα-
 χυὰ καὶ ἀπνέει τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμαγὰς αὐτ' ὀπκαλύπτων,
 ὥς ἀνὰ πρὸς αὐδρας καὶ δι-
 ασκέπειας μελοικεῖν, οὐ φέρον-
 τας τ' Διοχῆριν. Φί. ταυτὶ μὲν
 ἔκανῶς. τί δ' ἵδ' ἡ φύσις ἦν,
 ὅπως ἐν ἀρχῇ ἐλπίς κεκυρ-
 τὸς καὶ τ' πλουσίῳ; Μέν. εὖτε
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 πρὸς τὸ τέτε λέγειν προθέμενος,
 ὅσα πολλὰ ἀπεπλανήθην τοῦ
 λόγου. διατρέχοντος γάρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ
 φριτάνεις ἐκκλησίαν πρὸς
 αὐτῷ

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intum-
 escūt ex hausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicin-
 us Assyrio, Midæque
 Phrygio, atque aliis itē
 pluribus ex istorum sum-
 ptuosorum numero ma-
 net, quos quum eiulan-
 tes audit, veteris fortu-
 næ magnitudinem reco-
 gitantes, & ridet & dele-
 ctatur, ac supinus cubās
 ut plurimū cantat, aspe-
 ra nimis atque iniucun-
 da voce illorum eiulatus
 obscurans, adeo ut id æ-
 gre ferentes, nec Dioge-
 nem ferre valentes, de
 mutanda sede deliberēt.
 ΡΗΙ. De his iam satis
 quidem, cæterum quod
 nam illud decretum est,
 quod initio dixeras ad-
 uersus diuites esse sanc-
 tum? ΜΕΝ. Bene admo-
 nes, nescio enim quo pa-
 cto, quum hac de re di-
 cere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionē aduocauerunt
 his videlicet de reb. quæ
 in

incomune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus. & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandē ex populo primas quidam, huiusmodi decretū legit.

Decrétum.

Quoniā, Inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curiax populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitā, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agi-

τῇ κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς σωθέντας, ἀναμίξας ἐμὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τ' ἐκκλησιασῶν. διωκῆθην μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτᾶν δὲ τὸ πρὸς τῷ πλουσίῳ. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸ κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασᾶς τις τῇ δῆμαγωγῶν αὐτὸν ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παρανόμα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀεπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα πρόπον τῷ πονήτων κατὰ φρονουῶντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς δὲ ψυχαῖς ἀναπνεύσασθαι εἰς τὸ βίον, κατὰ λύειν εἰς πένθους, ἄχρεις αὖ ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγὰγῃσι μυριάδας ἐπὶ πέντε καὶ ἑκοσιν, ὅσοι ἐξ ὧν γινόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες,

καὶ ὑπὸ τῶν πονήτων ἐλαυνόμενοι, ἰουὺν τούθην ὃ λοιπὸν ἐξ-
 ἵναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε
 ἦ Γνώμην Κρανίων σκελετῶ-
 νος, νεκρὸς οὗτος, φυλῆς ἀλιε-
 τιάδου, τὰ τε ἀναγνωσκόντες
 ἦ ψήφισμαίος, ἐπεψήφισαν
 μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπιχειροτόνησι
 ὃ τὸ πᾶντος, καὶ ἐν ἐρεμίσαιο
 ἢ Βριμῶ, καὶ ὑλάκλῃσιν ὁ κέρβε-
 ρος. οὕτω γὰρ ἐντελὲς γιγνέ-
 σθαι, καὶ κύρια, τὰ ἀνθρώπων μύ-
 ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὐ πρὶς ἀφίγ-
 μῳ ἔνεκα, παρὰ Τρεσία παρ-
 ούτων, ἰκέτευον αὐτὰ τὰ πάν-
 τα διηγήσασθαι. εἶπε ἔπειτα
 με, ποιὸν τινα ἠγείτο τὸ ἄρι-
 στον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔει-
 πε τὸ φλόγιον, καὶ ὠχρὸν,
 καὶ λεπτόφωνον, ὃ τέκνον, φη-
 σὶ, πῶς μὲν αἰτίαν οἶδά σου τὴν
 ἀπορίας, ὅτι παρὰ τὸ σοφῶν ἐ-
 χέτο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκον-
 των ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐδέ μιν
 λέγειν πρὸς σε, ἀπέειπε γὰρ ὑ-
 πὸ τῶν Ραδαμανθους. μὴ δα-
 μῶς, ἔφην, ὃ πατέρειον; ἀλλ'
 εἶπε, καὶ μὴ θεοῖς με σοὶ τυ-
 φλό

agitati. Deinde ut liceat
 illis e vita excedere. Hæc
 sententiâ dixit Caluarius
 patre Aridello, patria
 Manicensis, tribu Aibâ-
 tiade. Hoc recitato de-
 creto, approbauerūt prin-
 cipes, scivit plebs, adtre-
 muit Proserpina, allatra-
 uit Cerberus. sic enim
 rata, quæ inferi statuūt,
 autem ticaq; fiunt. Quæ
 igitur in concione age-
 bantur, erant huiusmo-
 di. Tum ego statim, cu-
 ius gratia veneram, Ti-
 resiam adeo, atque illi
 re, uti erat, ordine nar-
 rata, supplicavi, ut mihi
 diceret, quodnam opti-
 mum vitæ genus puta-
 ret. Hic vero subridens
 (est autem seniculus qui-
 spiam cæcus, pallidus,
 voce gracili, o fili, inq;,
 causam tuæ perplexita-
 tis scio a sapientib. istis
 profectam, haudquaquā
 idem inuicem iisdem de
 rebus sentientibus, verū
 haud fas est id tibi prolo-
 qui, siquidem quod Rha-
 damanthus interdixit.
 Nequaquam, inquam, o
 patercule, sed dic ama-
 bo, neque me contem-
 nas, qui in vita te etiam
 ipso

ipſo cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima eſt, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab inſipientia ceſſans alta cogitandi, & fines & principia inſpiciendi, & vaſtros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugas æſtimans, hoc ſolum in tota vita perſequere, vt præſentibus bene cōpoſitis minime curioſus, nulla re ſollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixiſſet, rursus in aſphodelorum præſentibus ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemque tibi monſtrabo ſemitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenue

que,

φλότερον πειθόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῆς ἄλλων ἀποπάσας, ἡρέμα προσηύχας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, ὁ τῆς ἰδιωτῆς ἀρίστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς ἴης ἀφροσύνης παυτὰ μῦθος τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπιτοκοῦν καὶ καλαπύσας τῷ σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγιστάμενος. τὸ το μόνον ἰξάπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέως, παρὰ δὲ μὲν γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πάλιν ὄρετο κατ' ἀποδείξιν λειμῶνα. ἐγὼ δ' καὶ ᾧ ἦδη ὤφελον, ἀγὼ δὲ ὁ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἀπὸ μὲν οὐκ ἐς τὸ βίον; ὁ δ' πρὸς ταῦτα, δάξσει, φησὶν ὁ Μένιππε, ταχέαν γὰρ σοὶ καὶ ἀπαράμωνα ὑποδείξω ἀπαυτὸν. καὶ δὴ ἀπαλαῶν με πρὸς τι χωρίον τῷ αἰλου ζοφωτέρου, δείξας τῇ χειρὶ πῶρρον δεινὰ μαυρόν τι καὶ λέπρον ὥσπερ διὰ κληθείας ἐσρέον φῶς, ἐκείνῳ

ὁκείνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τῷ Τρο-
φωνίου, καὶ κέθιν κατέρχονται
οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύτῳ οὖν
αἰνῇ, καὶ οὕτως ἔστι ὅτι τῆς
Ἑλλάδος. ἡδὲ δὲ τοῖς εἰρη-
κόμοις ἐγὼ, καὶ τῷ μάγον ἀσπα-
σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ
τοῦ σομίου ἀνερπύτας, οὐκ
οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Τίμων ἢ Μισαν-

θροπος.

Ὡς οὖν φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἐταρεῖτε καὶ ἐφέσειε, καὶ ἀστρε-
πητὰ, καὶ ὀρκιε, καὶ νεφεληγε-
ρέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμμενέτηλοι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλα σ' ὅ-
ταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινύμενος ὑπερίδεις τὸ πῆ-
λον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλῶς τοῦ εὐθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος
ἀτραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆξες ἢ δὴ
αἰα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud,
inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad
inferos e Boeotia descen-
ditur, hac ascendes, at-
que illico eris in Græ-
cia. Ego igitur hoc ter-
rone gaudius, salutato
Mago, difficile admodū
per angustas antri fau-
ces subiepēs, nescio quo
pacto in Lebadium per-
ueni.

Timon siue Mis-an-
thropus.

O Jupiter Philī & ho-
spitalis, sodalitie, do-
mestice, fulgurator, ius-
iurandice, nubicoge,
grandistrepe, & si quod
aliud tibi cognomen at-
toniti Poëtæ tribuunt,
maxime quum hærent
in versu. Nam tum illis
tu multinominis factus,
carminis ruinam fulcis,
metricque exples hiatum
Vbi tibi nunc magnicre-
pū fulgur, gravifremū
tonitru? Vbi ardens,
cādens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palā apparet nugæ esse,
futurumque poëticū, nec
Q. 2 omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decâtata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quiuvis ex his, qui peieraturi sunt, extinctū elychnium metuerit quā flammam fulminis cuncta necantis, adeo titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem qui dem aut fumum ab illo proficiscentē nihil quicquam formident, verum hoc solū vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē vsque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierātes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt,

ἀναπέφνηε, καὶ καπνὸς ποικίλος ἀτεχνῶς, ἕξω τοῦ πατάγου τῶ ὀνομάτων. τὸ δ' αἰδιμόν σου, καὶ ἐκηρόβλον ὄπλον καὶ ὑπόχειρον, οὐκ εἶδ' ὅπως τελέως ἀπίσβη, καὶ ψυχρὸν ὄζει, μηδὲ ὀλίγον πωινθῆρα ὀργῆς χεῖρ' ἢ ἀδικουμένων διαφυλάττειν. θάττον γούμῃ τῇ ὅπου κείν τις ὅπου χειρουμένων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ πῶς τῷ πανδαμάτορος κεραινοῦ φλόγα οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείναντες δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ διδίδεναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ὑππλαίνει τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθίσον τῆς ἀσθένου. ὥς ἐκ δὲ διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάντοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν πῶς ὀργῇ Δία, θρυμνευγὸς ἀγῆς, καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γὰρ ὅπου καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρεα καθύδεις, ὅς οὔτε τῇ ὅπου κρουμένων ἀκούεις, οὔτε πρὸ ἀδικουμένων ὅπου

σκοπεῖς

σκοπεῖς, λημῆς ᾗ, καὶ ἀμβλυ
 ὄψεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφωται
 καθάπερ οἱ παρηλικότες.
 ἐπεὶ νέος γὰρ ἔτι καὶ ὀξύθυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀφ-
 ρῶν, πολλὰ καὶ τῷ ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τοῦ ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραυνὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπισείετο, καὶ ἡ
 βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ σφυγὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν ποροικοντίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκιννύον, καὶ
 ἡ χιών σωρηνύον, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πειτρηνύον, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὅτε τοῖς τε
 ξαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσῃ σαγών. ὥς τε τη-
 λικαυτὴ ἐν ἀκτρεῖ ῥέονου
 ναυαγία ὅτῃ τοῦ Δευκαλίων-
 ρος ἐβλήετο, ὡς ὑπερυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκέναν,
 μόγῃς ἐν τι κιβώτιον πε-
 σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ
 Λυκαρεῖ, ζώπυρον τι τοῦ
 ἀνθρώπινου ἀέρεματος δια-

φυ-

tunt, respectum agas? Cæcutis autem lippitu-
 dine, & hallucinaris ad
 ea quæ sunt, aureisque
 iam tibi obsurduerunt,
 instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoqui-
 dem quum iuuenis ad-
 huc esset, acrique animo
 vehementique ad iracun-
 diam, permulta in homi-
 nes maleficos ac violentos
 faciebas. Neq; tum
 vnquam tibi cum illis e-
 rant induciz. Sed perpe-
 tuo fulmen erat in nego-
 cio, perpetuo obuibraba-
 tur Aegis; obstridebāt to-
 nitru, fulgur continen-
 ter iaculorum in morem
 densissime ex ædido loco
 deuolantiū torquebatur,
 terræ quassationes, cri-
 bri instar frequentes, ad
 hæc nix cumulatim, ne-
 que non grando saporū
 in more, atq; ut tibi mo-
 leste differam, imbrēsque
 rapidi & violenti, ac flu-
 men quotidie exundans
 Hinc tantū repente Deu-
 calionis ætate naufragi-
 um ortum est, ut omnib.
 sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis,

Q 3

qua

quasi scintillulas quasdam
 seruans, unde scelerati-
 us etiam genus in poste-
 rum propagaretur. Ni-
 mirum igitur dignum so-
 cordia premium ab illis
 reportas, quum iam nec
 sacra faciat tibi quisquā
 nec coronās offerat, nisi
 si quis obiter in Olympi-
 cis, ac ita ne is quidem
 rem admodum frugife-
 ram facere videatur, sed
 priscum quendam ritum
 magis referre, ac pene
 Saturnum, o Deorum ge-
 nerosissime, te reddunt
 magistratu abdicantes.
 Omitto loqui, quoties
 iam templum tuum sa-
 crilegio cōpilarint, quū
 tibi etiam ipsi in Olym-
 piacis manus admoliri
 unt. Atque interea tu
 altifremus ille pigritate
 ris, vel excitare canes,
 vel vicinos aduocare, vt
 auxilio accurrentes illos
 cōprehenderent, quum
 etiam dū adornarentur
 ad fugā. Sed generosus,
 Gigantumque extirpator,
 & Titanum victor sede-
 bas, quum tibi cæsaries
 ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale sul-
 me dextera tenens. Horū
 igitur

φυλάκων εἰς ὀπηγονίῳ κα-
 κίας μείζονος. τῇ γὰρ τοῦ
 ἀκίλουθα τῆς ξαθυμίας τὰ
 πύχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῆς,
 οὔτε δύνοντος ἔτι σοι τινός,
 οὔτε σεφανωῦτος, εἰ μὴ τις
 ἄρα πάρερσον ὀλυμπίῳν, καὶ
 οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκάσια
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τὸ ἀρχαῖον σωτελῶν. καὶ
 κατ' ὀλίγον κρόνον σε, ὦ θε-
 ῶν γενναῖότατε, ἀποφαίνου-
 σι, παρυστάμῃοι τῆς τιμῆς,
 ἐγὼ, λέγειν, ὁποτάμῃς ἦδ' ἔ
 σου τὴν νεῶν σετυλήκασιν.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῶς σοι τὰς χεῖ-
 ρας ὀλυμπιάσῃ ὀπιβεβλή-
 κασι, καὶ σὺ οὐ φιβερέμετης
 ὀκνησας ἢ ἀνὰ σῆσαι τοῦ κύ-
 νας, ἢ τοῦ γείτονας ἀπκα-
 λέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτοῦ συλλάβοιεν, ἔτι
 συσκευάζοντες πρὸς πᾶσι
 φυγῆ. ἀλλ' ὁ θῆναῖος, καὶ ἱ-
 γαντολέτωρ καὶ τιτανοκρά-
 τωρ ἐνάθιστο, τοῦ πλοκά-
 μους περικειρόμενος ὑπὸ αὐ-
 τῆς, δικάπηχυν κίρῃων
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοῖς

τοίνυν ὦ Θαυμάσιε πτωίκα
 παύσεται οὕτως ἀμειλῶς
 παρορώμεθα; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
 λιώγες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
 ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴατας; τὰ-
 μὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναι-
 ῶν εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐκ πενεσάτων ἀποφύ-
 νας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ὀπκούμεντας, μάλλον ὃ ἀθρό-
 ον ἐς εὐεργεσίαν τῆς φίλων
 ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενό-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπνίησόντες καὶ πορτυ-
 νοῦντες, κακτοῦ ἐμοῦ νό-
 ματος ἀνερτηνῆοι. ἀλλ'
 ὧν που καὶ ὁδῶν βαδίζων
 ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ
 τινὰ σήλιω παλαιῷ νε-
 κροῦ ὑπέρβαν, ὑπὸ τοῦ χε-
 ροῦ ἀνατετραμμένῳ παρέρ-
 χονταί, μηδὲ ἀναγνόντες,
 οἱ δὲ καὶ πῶρρωθιν ἰδόν-
 τες

igitur, o præclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias?
 Aut quædo de tantis ma-
 leficiis pœnas sumes?
 quot Phaërotes aut Deu-
 caliones satis idonei sine
 ad expiandum tam inex-
 haustam morum iniqui-
 tatem? Etenim ut de cō-
 munibus fileam, de iis
 quæ mihi acciderunt di-
 cam, quum tam multos
 Athenienses in sublime
 euexerim, ex pauper-
 diuites reddiderim, cum-
 silque quotquot opus
 haberent, suppeditarim,
 imo semel vniuersas o-
 pes in amicos iuuandos
 effuderim, simulatq; his
 rebus ad inopiā deuenti,
 iam ne agnoscar quidem
 ab illis, ne aspicere di-
 gnantur me, qui dudum
 reueriebantur, adorabāt,
 meoque de nutu pende-
 bant. Quod si quædo per
 viam ingrediens, forte
 fortuna in eorum quem-
 piam incidero, perinde
 ut euersam hominis iam
 olim defuncti statuam,
 ac temporis longitudine
 collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alii vero & procul con-

specto me , alio sese de-
torquent , existimantes
sese inauspicatum , abo-
minandumq; visuros spe-
ctaculum , quem non ita
pridē servatorem & ad-
diutorem suum esse prae-
icabant. Itaque premē-
tibus malis ad extrema
reductus consilia , teno-
ne arrepto , terram exer-
ceo , quaternis cōductus
obolis , atque hic cū soli-
tudine , cumque ligone
philosophor. Hoc inte-
rim lucri mihi videor fa-
ctura , quod posthac non
intuebor plerosque prae-
ter meritū secundis for-
tunae successibus vtētes.
Nam illud vel maxime
vrit. Iam igitur tandem
aliquando Saturni Rheg-
que proles , excusso pro-
fundo isto , grauique som-
no (nam Epimenidē quo-
que dormiendo vicisti)
denovo iactato fulmine ,
aut ex Oeta redaccēso ,
ingenti reddita flamma
iram aliquam strenui il-
lius ac iuuenilis Iouis o-
stende , nisi vera sint quae
a Cretēsisibus de te , tua-
que sepultura ferentur.
I V P I T. Quis hic est
Mercuri , quem audio sic

voci

τες, ἐτέραν ἐκτρέπον), δυ-
σαίτητον καὶ ἀποβόπαιον θέα-
μα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες,
τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ
εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον,
ὥς ἐκ τῶν κακῶν ὅτι ταῖν-
των τῶν ἐχατιᾶν τραπέμι-
νος, ἐναφάμενος διφθεράν,
ἐργάζομαι τῶν γὰρ ὑπὸ-
μῶδ' ὀβολῶν τρωάρεν, τῇ
ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ πρι-
φιλοτοφῶν ἐν ταῦθα. τί το
γούμ μοι δοκεῖ κτεράειν, μη-
κέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τῇ
ἀξίᾳ ἐν πρᾶπτοντας ἀνείρε-
τερον γὰρ τοῦτο γέ. ἰδοὺ πῶς
οὐκ ὦ Κρένου καὶ Ρέας υἱέ,
τὸν βαθυὺν τοῦτον ὕπνον ἀπο-
σεισάμενος, καὶ νύδυμον ὑπὲρ
τὸν Ἐπιμνίδην γὰρ κοιμή-
σαι, καὶ ἀναξρεπίσας τὸν πτε-
ραυν, ἢ ἢ ὅτι Οἰτῆς ἐναυτῆ
μένος. μεγάλῃ ποίησας τῇ
φλόγα, ὀπιδείξαις τινα χα-
λῶν ἀνδράδους καὶ νεανικοῦ
Διός, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ὑπὸ
Κρητῶν φερεῖ σου καὶ τῆς ἐκ-
σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.
Ζ. τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ἰ

καί

περὶ τῆς Ἀττικῆς,
 παρὰ τὴν Ὑμηττον ἐν τῇ ὕψι
 ρείᾳ, πινὰς ὅλος καὶ αὐ-
 χμῶν, καὶ ὑποδίσθητος; σκά-
 πει δὲ, οἶμαι, ὀπκικυφῶς,
 κάλος ἀνθρώπος καὶ θαρτὺς,
 ἥπου φιλόσοφος ὤν. οὐ γὰρ
 αὐτὸς οὕτως ἀπεβίβει πρὸ λό-
 γους διεξήκει κατ' ἡμῶν.
 Εἰμ. τί φης ὁ πάτερ; ἀν-
 εἶς Τίμωνα τὸν Εὐχεκρατί-
 δου, τὸν κολυπῆα; οὗτος
 ὤν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ'
 ἱερῶν τελεῶν ἐσιάσας, ὁ
 νέωπλουτος, ὁ τὰς ὅλας
 ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμ-
 πρῶς οἰώθαμεν ἐρετάζειν τὰ
 διάσια. Ζεὺς. φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
 τοιούτος ὤν, αὐχμηρὲς, ἀθ-
 λιος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
 θωτὴς, ὡς εἴκειν, οὕτω βάρ-
 ρειαν καταφέρειν πρὸς δίκην
 λαλῶν. Εἰμ. οὕτω τὴν μὴ εἰπεῖν
 χρεώδης ἐπέτριψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς τοὺς διομήδους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 ut arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & confidens, mirum ni
 philosophus est, neq; e-
 nim alioq; adeo impia,
 nefariaque in nos fuerat
 icturus. M e. Quid ais
 pater, an nō nosti Timo-
 nem Echecratidis filium
 Colytrensem? Hic nimi-
 rum est, qui nos saepenu-
 mero in sacris legitimis
 conuiuio accepit, ille re-
 pente diues factus, ille
 qui totas hecatombas,
 apud quem splendide so-
 uialia festa consueuimus
 agitare. I v p. Hem quae
 nam ista rerum commu-
 tatio? hiccine honestus
 ille, diues, quem tam fre-
 quentes cingebant ami-
 ci? Quid igitur accidit,
 ut hoc sit habitu? squali-
 dus, strummosus, fessor
 cōductitius, uti coniicio
 quum tam grauem ligo-
 nem gerat? M e r. Ad
 hunc modum illum quē-
 admodum probitas euer-
 tit, atque humanitas, &
 in omnes quicunq; ege-
 rent

rent misericordia. At re-
uera Vecordia potius fa-
cilitasque, nullusque in-
sulciendis amicis dele-
ctus, quippe qui neutri-
quam intellexerit, sese
coruis lupisque largiri.
Quin magis quam a vul-
turibus tam multis mile-
ro iecur eroderetur, ami-
cos esse eos & socios iu-
dicabat. quasi beneuolen-
tia erga sese afficeretur,
quum illos epulae magis
caperent. Ergo postea-
quam ossa penitus nudas-
sent, circumrosissentque
deinde si qua medulla
suberat, hanc quoque ad-
modum diligenter exu-
xissent, aufugerunt, exu-
cu & radice defectu desti-
tuentes, adeo ut postea
ne agnoscant quidem, aut
aspiciant, tantum abest,
ut sint qui suppedient,
impertiantque. Has ob-
res fessor & sago, ut vi-
des, opertus pelliceo vr-
bem pra pudore fugiens,
mercede terram exercet,
aduersus ingratos atra-
bile stomachatur, qui quod
dem suae benignitate di-
tati, admodum fastuose
nunc praetereant, ac ne
nomen quidem an Timonem

voce-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖς
λόγῳ, αἴνοια καὶ εὐκλεία καὶ
ἀκρίσια παρὰ τοῦ φίλους,
ὅς οὐ σωίει, κόραξι καὶ
λύκοις χαρίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ
γυπῶν τοσούτων ὁ κακο-
δαίμων κερδέμενος τὸ ἵπτα-
φίλους εἶναι αὐτὸν κ' ἐταί-
ρους ὤϊτο, ὑπὲρ εὐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα χυμνώ-
σαντες ἀκρεβῶς, καὶ περι-
τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς
ἐν αὐτῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῶ-
τον οὐ μάλα ὀπιμελῶς ὄχον-
το, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας
ὑποτετρημένῳ ἀπολιπόν-
τες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι,
οὐδὲ προσε βλέποντες, πῶθεν
καὶ ὅπου κεκοιμημένοι ἢ ὅπου δι-
δόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦ-
τα δικεῖλ' ἴτης καὶ διφθερί-
ας, ὥς ὅρας, ἀπολιπὼν ὑπὲρ
αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ μισοῦ
γενεργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτουῦ-
τες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑ-
περοπτικῶς παρέρχονται,
οὐδὲ τούνομα εἰ Τίμων κα-
λοῖτο.

αὐτοῖς εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὴν
οὐ παροπίεος ἀνὴρ, οὐδὲ
ἀμελεητέος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
νάκει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
ὅμοια ποιεῖτοῦν τοῖς κα-
ταράτοις κόλασιν ἐκεί-
νοις, ὅτι ληισμῶνι ἀνδρῶς
τοσαῦτα τῶν τῶν τε καὶ
αἰγῶν πῖόντατα κοῦταν-
τος ἡμῖν ὅπῃ τῶν βοῶν.
ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ξισὶ τῶν
κνίσαν αὐτῶν ἔχω, πάλιν
ὡς ἀχολίας τὲ καὶ δορύ-
σου πολλοῦ τῶν ὀπηρεσιώ-
των καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
τοῦ παρὰ τῶν ἱερτυλοῦ-
των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
ᾶσι) πολλῶν ἥδη χερόνων οὐδ'
ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀθηναίαν,
καὶ μάστιγα ὅς οὐ φιλοσο-
φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπι-
πόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
κτεραγόντων, οὐδὲ ἐπα-
κοῦνεν ὅτι τῶν εὐχῶν. ὥς
τε ἢ ὀπιθυσάμενον χερὶ τὰ
ὦτα

voceatur, nouerint. I v.
Atque profecto vir neu-
tiquā fastidiendus, neque
negligendus, & iure optimo
indignatur, quā tātis in
malis agat. Quare sceler-
atos istos adulatores ipsi
quosq; fuerimus imitati
si eū virū neglexerimus;
qui tantum taurorum &
caprarum pinguiſſimas,
quasq; nobis in aris ado-
leuerit, quarum nidor
etiamdum mihi in nari-
bus residet. Tametsi pro-
pter negociaque & tur-
bam maximam peieran-
tium, tum vi, non iure
agentium, neque non a-
liena rapientium, præter
ea ob formidinem quā
mihi pariunt sacrilegi,
qui quidem tum multi
sunt, tum obseruatu dif-
ficiles, adeo ut ne mini-
mum quidem nos conni-
uere sinant. Iampridem
profecto ad Atticam re-
gionem oculos detorsis-
sem, maxime posteaquā
philosophia & de verbis
digladiatiōes apud istos
increbuerūt, ita ut pu-
gnantib. inter se istis vo-
ciferantibusque ne exau-
dire quidem mortalium
vota liceat. Vnde mihi
ne-

necessum est, aut aurib.
obturatis sedere, aut di-
rumpi ab eis, conficique
qui virtutem quandam,
& incorporea quædam,
merasque nugas ingenti
vociferatione cōnectūt,
hæc in causa fuerunt, vt
hunc quoq; neglexerim,
quum haud mediocriter
de nobis sit meritum.
Quod reliquum est Mer-
curi, tu Plutū adducens,
quantum potes ad istum
abeas. Porro Plutus vna
secum ducat & Thesau-
rum, & vtrique apud Ti-
monem perseuerent. Ne-
que vsque adeo facile de-
migrant, etiam si quam
maxime rursus illos p
bonitatem ex ædib. exe-
gerit. Cæterum de pal-
ponib. illis, atque ingra-
titudine qua in hūc sunt
vsi, in posterum consul-
tabo, pœnasque datu-
ri sunt, simul atque ful-
men instaurauero. Nam
fracti sunt in eo retusa
cuspidē duo e radiis ma-
ximi, quum nuper auidi
us in sophistam Anaxa-
gorā iacularer, qui suis
familiaribus suadebat,
nullo pacto esse vltos
nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ ὀπτεῖσθαι
πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλα
τῇ φωνῇ ξυμπερὶντων. διὰ
ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμει-
διῶσαι σωθήσῃ πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φθῶλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν
Πλούτον ὃ Εὐμή παραλα-
βὼν, ἀπιθί παρ' αὐτῶν καὶ τὰ-
χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
μνησέσθαι ἀμφοῖν παρὰ τῷ
Τίμωνι, μνηδὲ ἀπαλλεῖσθαι
σαν οὕτω ξαδίως, καὶ ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χρεστότητος αὐ-
θις ἐκδιώκῃ αὐτοῦ τὴν οἰκίαν.
ὅτε δὲ τῶν κολάων ἐμείνων,
καὶ τὴν ἀχαριστίαν, ὡς ἐπεδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην
δώσουσιν, ἐπεὶ δὲ τὸν κεραι-
νὸν ὀπτευσάτω. κατεσφί-
ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσφί-
νῶναι εἰς τὴν ἀκτίνες αἰμύ-
γισαι, ὅποτε φιλοτιμότητι
ἡκόντισα πρὸς αὐτὸν τὸν σο-
φιστὴν Αναξαγόραν, ὃς ἐπι-
στὴν τοῦ ὁμιλητῆος, μνηδὲ ὅλους
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοῦ δια-
σώ-
σθαι

ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῖήμαρ-
 τον. ὑπερέχε γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραιὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρακύψας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν συνεισέβη παρὰ πλὴν
 πέτρην. πάλιν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ καὶ αὐτῇ τιμωρία
 εἶσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερβου-
 τουῶτα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.
 Εὐμ. οἷον ὡς τὸ μέγα κικρα-
 γῆμαι, καὶ ὀχληρὴν εἶναι καὶ
 θρασυὴν οὐ τοῖς δικαιολο-
 γοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχρηστοῖς τοῦτο χεῖσιμον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πενιτάτου καταστή-
 σεται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀππότε φασ τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν
 ὀππότε κυφῶς, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
 τε ἀμελούμενος. Πλούτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖ ἀπέλθοιμι ὦ
 Ζεὺς παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ
 τί ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κτελεύσαντος;
 Πλούτ. ὅτι νῦν Δία ὑβρίζεν εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem erioie
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu cum protexerit.
 Cæterum fulmen in Ca-
 storis ac Pollucis tēplū
 detortum tū illud exuf-
 sit, tum ipsum parum
 abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quan-
 quam interim vel id sup-
 plicii satis magnum in
 istos fuerit, si Timonem
 conspexerint egregie lo-
 cupletem factum. Μ Ε Ρ-
 C V Ρ. Quantum habet
 momenti alium vocife-
 rari, & obstreperum au-
 dacemque esse? Idq; nō
 iis modo qui causas agūt
 verumetiam qui vota fa-
 ciūt cōducibile. En mox
 e pauperrimo dives eua-
 serit Timon, qui se im-
 precando clamorū &
 improbum præstiterit,
 Iouemque reddiderit at-
 tentum. Si vero silentio
 fodisset nutans, etiā nūc
 foderet neglectus. Ρ Λ Υ-
 Τ V S. At ego Iupit. haud
 quaquā ad istum reditu-
 rus sum. Ι Υ Ρ Ι Τ. Quid
 ita nō rediturus optime
 Plute, præsertim a me
 iussus? Ρ Λ Υ. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit eiiciens, & in multa fragmenta diffecans, idque quū illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fulcinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abiiciunt. Nū rursus ad istum ibo, parasitis, adulatorib. & scortis donādus? Ad eos me mitte o Iupiter, qui minus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cū inopra commercium habent, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. **IV P.** Nihil istiusmodi posthac in te facturum est Timon, quippe quem ligo abunde saris corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus ad modum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ὁξυφύρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριξε, καὶ τὰυτὰ πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικρατέοις με ἐξέειπεν οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ αὐτῷ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦν τις. αὐτῷ οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κήλαξι καὶ ἐταῖραις παραδοθῆσόμενος; ἐπεὶ ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰδοῦσθαι μὲν οὐδὲ δωρεῖας, τοὺς φειδέσθοντας, εἰς τίμιος ἐγὼ καὶ φεικνύμενος. οὗτοι δ' αἱ λάτρι τῇ πενίᾳ ζυμώσασαν, ὡς προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δίκην ἀλλαν, ἀλγὰ πάτωσαν ἀθλιν, ἰέπας ὄβελοις ἀποφύεσθαι, οἱ δὲ καὶ ἰαλάν τοῦ δωρεῖας ἀμύλητον προῖεμένοι. **Z.** οὐδὲν ἐπιτοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται φείσει, πάντῳ γὰρ αὐτὸν ἢ δίκην πεπαιδαγωγῇ, ἢ μὴ παντάπασιν ἀνάγκη ὅτι πᾶσι ὅσφω, ὥς χεῖρ πρὸς αὐτὴν τῆς πενίας προσχεῖται, οὐ μὲν τοι πάντῳ μεμψιμοιῶν εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς

δύρας ἀναπείλας, ἡφίει πε-
 ρινος εἶν ἐλευθέρας. οὔτε ἀπο-
 κλειών, οὔτε ζυλοῦ πῶν. ἄλλο
 τε ὃ τοῦ ἀντίον ἡ γανάκτης
 χεῖρ πλουσίων, καὶ ἀκικλῆδος
 λέγων πρὸς αὐτὴν ὑπὸ μοχλοῖς
 καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς, ὡς μηδὲ παρακύναι σοι
 ἐς τὸ φῶς διωκτὴ εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδύει πρὸς με,
 ἀποπνίγει δὲ λέγων ἐν πολλῷ
 πρὸ σκότῳ, καὶ διὰ τούτο ὡχρὸς
 ἡμῶν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀ-
 γνάπτης, σωπεσθαι καὶ πρὸ
 δακτύλου πρὸς τὸ ἔθος τῆς
 συλλυγισμῶν, καὶ ἀποδράσας δὲ
 ἀπειλῶν, εἰ καὶ ἐν λάβοιο
 παρ' αὐτῆς, καὶ ὅλως τὸ πρᾶξ-
 μα ὑπὲρ δόξον ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδερεῷ θαλάμῳ,
 καθάπερ πῶν Δανάη παρ-
 θενεύει δὲ, ὑπὸ ἀκρίβετι καὶ
 παμπονήροις παιδαγωγοῖς
 ἀνὰ βρόχον, πρὸ τῶν καὶ πρὸ
 λογισμῶν. ἀτοπα γοῦν ποιεῖν
 ἔφασκες αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἡμῶν εἰς
 ὑπερβολῶν, ὅτι ἐν ὃ ἀπολαύειν
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους τῷ θεῷ, κυρί-

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includēs, neq;
 zelotyp^{us} in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cū diceret te
 ab illis repagulis, clauis
 ac signorū obiectaculis
 impressis ita fuisse cōclu-
 sum, vt ne prospicere
 quidem in lucem tibi li-
 ceret. Id igitur apud me
 deplorabas, affirmās prę-
 focari te nimis tenebris
 eoque pallidus nobis oc-
 currebas, & curis conse-
 ctus, digitis etiamnum
 ex assiduo colligendi, co-
 aceruandique vsu contra-
 ctis, contortisque, quod
 si quando daretur oppor-
 tunitas, aufugiturū quo-
 que ab illis te minita-
 bare. In summa, rem su-
 pra modum acerbam iu-
 dicabas in xereo terreo-
 ue thalamo, Danaes exē-
 plo, virginem asseruari
 atq; a scelestissimis edu-
 cari pædagogis, fœnore
 & computo. Proinde ab-
 surde facere aiebas hos,
 quod te præter modum
 adamarent, quom lice-
 ret vero frui non aude-
 rent; neque quom ipsis
 esset in manu, amore
 suo securentur, sed
 vigi-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conluentibus. neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnū fructum arbitantes, non quod ipsis fruēdi facultas adellet, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse velcens hordeis, nec equum famelicū id facere finēs. Quinetiam ridebas illos, qui parcerent, & asseruaret, & (quod esset absurdissimum) etiam quidē sibi subtraherent vererenturque contingere, non intelligerent autē fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorū prædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosā, & oris angustī lucernulam, ac sterculosum scirpulum usuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diversā his criminari? P LV. Atqui si rem vere perpende-
vtrum-

ως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκίᾳ βλέποντας, ἱκανῶς ἀπολαύσιν οἰομένους, οὐ τὸ οὐτὸς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τομίδειν μετὰ δίδουσαι τὴν ἀπολαύσεως κατὰ μέρος ἢ ἐν τῇ φάτῃ καὶ κίβητι, μήτε αὐτῶν ἐδίδουσαν τὴν κίβητι, μήτε τῶν ἱσπῶν πενήτων ὅτι πρὸς πούσας. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτὸν φειδόμενον καὶ φυλάττοντων, καὶ τὸ κακώτατον αὐτοῦ ζήλοτυποιώτων, ἀγνοουμένων δὲ ὡς κατὰρτος οἰκέτης, ἢ οἰκοκύριος, ἢ παιδὸς τοῦ ἐκείνου λατρείας, ἐμπροσθεν ἢ κακοδαίμονα καὶ ἀνέρας οὐ δεσποῦντος, πρὸς ἁμαρτύνειν τε καὶ μικροκομον λυχνίδιον, καὶ διψαλὴν θρυαλλίδιον, ἐπαρξεν αὐτὸν ἐάτας τοῖς τόκοις. πῶς οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σὺ ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὁπικαλεῖν; Πλούτ. καὶ μὲν εἴη τὰ ληθῆ ὁξέτασιν; ἅμφο

φιλόλογα δέξω ποιεῖν, τῷ
 τι γὰρ Τίμωνος τὸ παῖν τοῦ-
 το ἀειμῶνον, ἀμελὲς, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, πῶς τι
 αὖ κατὰ κλῆσον ἐν δούραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γινοίμην
 καὶ πιμειλὴς, καὶ ὑπερογκος,
 ἐπιμειλουμένης, οὔτε προσ-
 απιόμενους αὐτοὺς, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς φηράγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀφθαλμῶν πρὸς τινος,
 ἀνθρώπου ἐνδομίζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, οὐδὲν ἀδικουῦντά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεισμοῖς
 καλῶσθοντας, οὐκ εἰδού-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῃ τινὶ τῇ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε πῶς παῖν
 προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινῶ, ἀλλὰ πῶς, ὅπερ ἄρι-
 στὸν ὄναι, μέτρον ἐπιθήσοντας
 πρὸς πρᾶγματι, καὶ μήτε
 ἀφεξορμήτους τὸ πλεονέχειν
 μήτε προπορμήτους τὸ ὀλιγ.
 σκόπει γὰρ ὁ Ζεὺς, πρὸς τοῦ
 Διὸς, ἢ τις νέμῃ γῆμας γυ-
 ναικᾶ

vtrumq; me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas,
 negligentia potius, haud
 beneuolentia, studiūque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diuer-
 so, qui me ostiis ac tene-
 bris inclusum seruabāt,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; ac
 vehemēter corpulentia
 onustus euaderem, quū
 interim neque ipsi cōtin-
 gerent, neque in lucem
 producerent, ne vel aspī-
 ceret a quopiam, hos de-
 mentes & cōtumeliosos
 in me iudicabam, quip-
 pe qui me nihil comme-
 ritum tot in vinculis co-
 gerent situ carieque pu-
 trefcere, haud intelligen-
 tes, quo mox demigrēt,
 me alii cuipiam, cui for-
 tuna fauerit, restituri.
 Nec hos igitur probo,
 sed ne illos quidem, qui
 nimium facile mihi ma-
 nus admouent. Sed qui
 (quod est optimum) me
 diocritate vtantur, vti
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundāt.
 Etenim illud per Iouem
 cōsidera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formosam

sam lege duxisset vxorē,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdiu, quocunq;
 libitum sit ire, & quicū-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius ve-
 ro ipse abducatur, ut adul-
 teretur, fores aperiens,
 prostiturusque, & quos
 libet ad illam inuitans,
 num hic amare videbi-
 tur? Profecto hoc tu ne-
 quaquam dices Iupiter,
 qui sæpenumero amo-
 rem senseris. Rursum
 si ingenuam lege domū
 deducat, uti liberos
 legitimos progeneret,
 cæterum nec ipse contin-
 gat florentem ætate, de-
 coramque virginem, nec
 alium finat aspicere, sed
 inclusam, orbam, steri-
 lemque in perpetua vir-
 ginitate cōtineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidē præ-
 ferat, pallore, corpore
 exhausto, oculis refugis,
 num fieri potis est, ut
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe ꝗ quū
 liberis oportuerit operā
 dare, fruique coniugio,

pucl-

γαῖκα νέαν καὶ καλὴν ἔπειτα
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζήλο-
 τυποῖ τὸ παρ᾽ ἑαυτῶν, ἀφίει-
 καὶ βαδίζειν ἐνθα αὐτὴ θέλει
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν;
 καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὴς ἀ-
 πάγει μοιχοῦσι τοὺς οὐλοῦ-
 μένους τὰς θυράς καὶ μα-
 σπιδύων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῇ καλῶν, ὥρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειεν αὐτῇ; οὐ σύ-
 γε ὅ Λαῶ τοῦτο φάινται αὐτῇ,
 ἐραδίης πολλᾶκις. εἰ δέ τις
 ἑμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν ἑμὴν πα-
 ραλάβων ἐπ' ἀγῆρ παῖδας
 γυνυσίων, ὃ δὲ μήτε αὐτὴς
 προσάπῃτο ἀλμύρας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῃ
 προσβλέπειν ἐπιτρέψει, ἀγῆ-
 ρον δὲ καὶ εἴρεται κατὰ κλη-
 σας παρθένου, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκειν, καὶ δῆλος ὡς
 ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σα-
 κῆς ἐκτετηκίαις, καὶ τῇ ὀφ-
 θαλμοῦν ὑποδιδυκίῳ, ὡς
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
 πάειν δόξειεν αὐτῇ, δέον παρ-

δοῦναι

δοποιεῖσθαι καὶ ὑπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων ἐν-
 ὁρῶσιν οὕτω καὶ ἐπέρχον
 κόρη, καθάπερ ἴεσαν τῇ
 Δισμοφρέω τρέφων διὰ παν-
 τὸς ἢ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτί-
 μως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
 ὡς ἐνίων ὅ, ὥσπερ σιμαλίας
 δραπέτης πιπιδιμένος. Ζ.
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδάσκει γὰρ ἄμφω καλῶς ἢ
 δίκῃ, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀποτοὶ καὶ ἄγρυστοι, καὶ ἔκ-
 ροι τὸ σῶμα, ὅππῃ χλωβί-
 μνον πρὸ χυσίου, οἱ δὲ καθά-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος
 πλὴν τροφῆς ὑπὸ τῆς ἀεπυῶν
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθὶ ἥδῃ,
 σωφρονεῖς ἔγωγε παρὰ πολὺ πρὸ
 Τίμωνι ἐνλευξόμενος. Πλού-
 ἐκείνος γὰρ ποιεῖ πάντι, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου ἱερὺ πηλίου,
 πρὶν ὅλως ἐστρυνῶν με κατὰ
 σπουδῶν ἔξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος ἢ ὅππῃ ῥοῶν, μὲν ὅ-
 ππῃ ῥοῶν εἰσπεσὼν ὅππῃ ῥοῶν
 εἰσπεσὼν ὡς ἐς τὸ Δαναΐ-
 δῶν

puellam adeo formosam
 atq; amabilem sinat emar-
 cescere, per omnem vi-
 tam, tanquam Cereri sa-
 cerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne fe-
 ro, quum a nonnullis ig-
 nominiose exdor calci-
 bus, laniorque, atq; ex-
 haurior, a nonnullis cō-
 tra perinde ac stigmati-
 cus fugitiuus compedib.
 vincior. LVPII. Quid
 igitur indignaris contra
 illos? quandoquidem v-
 trinque pœnas egregias
 luunt, alteri quidē dum
 Tantali in morem, neq;
 bibere sinuntur, neque
 edere, sed ore sicco dun-
 taxat inhiant auro, alte-
 ri vero dum his ceu Phry-
 neo cibus Harpyiæ ipsis
 e faucibus eripiunt. Sed
 abi iam, Timone multo
 posthac vsurus cordatio-
 re. PLV. An ille aliquā
 do desinet me ceu fora-
 minoso cophino, prius-
 quā omniū influxerim,
 data opera exhaurire,
 quasi conetur occupare,
 quo minus influxam, veri-
 tus ne si copiosus infun-
 dar, ipsum vndis obruā?
 Quo fit, vt in Danaidū
 dolium aquam mihi vi-
 dear

dear allaturus, frustra q;
 infusus, vase non con-
 tinate liquorem, imo
 prius propemodum effu-
 so qd' infuit q; influxe-
 rit. Adeo latus dolii hia-
 tus ad effusionē, ac liber
 exit⁹. I v. Proinde ni hia-
 tum istum obturauerit,
 perpetuamque perstilla-
 tionem sistere studuerit,
 te propediem effuso, fa-
 cile inueniet sagum rur-
 sus & ligonē in fece do-
 llii, sed interim abite, at
 que illum diuitem reddi-
 te. At tu Mercuri fac me
 mineris, vt. rediens Cy-
 clopas ex Aetna tecum
 adducas, quo fulmen cu-
 spide restituta resarciāt.
 Nam eo nobis acumina-
 to opus fuerit. M E R C.
 Hæmus Plute. Quid
 hoc? Num claudicas? E-
 quidem ignorabā o præ-
 clare, te nō ex cū modo,
 verum etiā claudū esse.
 P L v. Atqui non hoc mi-
 hi perpetuum Mercuri,
 verum si quando profici-
 scor a Ioue missus ad
 quempiam, sum nescio
 quo pacto tardus sum, &
 vtroque claudus pede,
 ita vt ægre ad metā per-
 tingere queāt, sene non-

δὼν πῖθον ὑδροφορήσειν μὲν
 δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπαντλήσειν,
 ἢ κύτους μὴ εἶγοντος, ἀλλὰ
 ὥρην εἰσευλιῦσαι σχεδὸν ἐκχυ-
 θησομένου ἢ ὀπίρρεοντος, οὕ-
 τως εὐρύτερον τὸ ὥρος πῶς
 ἐκχυσιν κεχλυὸς ἢ πῖθου, καὶ
 ἀκώλυτος ἢ ἐξοδος. Ζ. οὐκοῦν
 εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλυὸς
 τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπι-
 πταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσῃ πῶς
 διφθέραν αὐθις καὶ πῶς δίκτε-
 λαν ἐν τῇ τευγί τοῦ πῖθου.
 ἀλλ' ἀπίτε ἥδη, καὶ πλουτίζειτε
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς ἐμὴ
 ἐπανιών, ὥρος ἡμᾶς ἄρτι πῶς
 κύκλωπας ἐκ τ' αὐτῆς, ὅπως
 ἢ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπι-
 σκευάσωσιν, ὥς ἥδη ἴε τεθα-
 μένου αὐτ' ἀποτόμεθα. Εἰμι
 προΐωμιν ὧ Πλοῦτε. τί τῷπ
 ὑποκάζεις; ἐλελήθεις με ὧ
 γῆνέα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλ-
 λά καὶ χαλὸς ὢν. Πλοῦ. οὐκ
 αἰεὶ τῷτο ὧς ἐμὴ, ἀλλ' ὁπότε
 μὲν ἀπίω παρὰ ἴνα περιμφθῇς
 ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ'. ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφότε-

ροῖς, ὥς μάλιστα τελεῖν ὅππότερ-
μα, ἀπογυμνάσιος ἐνίοτε τῷ
παιδευόμενῳ. ὁπόταν δὲ ἀ-
παλλάξῃς δέη, πλεονὸν ὄφει
πολὺ τῷ ὀρεγνέων ὠκύτερον. ἅμα
γοῦν ἐπερεῖν ἢ ὑσπυγξ, κα-
ὶ ἡδὴ ἀνακηρύττομαι νενικη-
κὸς ὑπερπνῆσας τὸ στάδιον,
οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεα-
τῶν. Ερμ. οὐκ ἀληθὴ ταῦτα
φίς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χυθὲς μὲν οὖν
ὁβολὸν ὥς τι παρίαδης βρόχον
ἐχκνύτας, ἀφνω δὲ τήμερον
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅππ
λευκοὺς ζεύγους ἐξελαύνον-
τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπερ-
ξὶ πάποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
ροὶ καὶ χρυσόχειρες περὶ ἔρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
εἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ
σιν. Πλούτ. ἐτιρεῖον τοῦτ'
δοῖν ὧς Ερμῆν, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ὑποτέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγαλόδα-
ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴ δὲ
τοῖς

nunquam interim facto,
q me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
clatū videbis multo svi-
bus celeriorē. Vnde fit,
vt vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronuncier. Ita
tu stadium transimēsus,
hē videntibus quidem
aliquoties spectatorib.
M e r c. At ista quidem
haud verā narras, imō
ego tibi permultos com-
memorāre queam, qui-
bus hertne obulus quidē
erat, quos restim emerēt,
statim vero hodie diui-
tes & sumptuoso in albo
curru aurigantes, quibus
ante ne a sellis quidem
suppeditarēt. Ii tamen
purpurati, aurumq; ma-
nibus gestantes obambu-
lant. Qui ne ipsi quidē,
opinor, credere possunt,
quin per somnium diui-
tes sint. P l u t. Isthæc
alia res est Mercuri, ne-
que enim tum meis ip-
sius ingredior pedibus,
sed a Ioue, sed a Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiā
nomine declarat. Itaq;

R 3 quo-

quoties est mihi ab alio
ad alium demigrandum,
in tabellas iniiciunt me,
ac diligenter obsignatēs
sarcinæ in morem subla-
tium transportant. Inter-
ea defunctus ille alicu-
bi in ædium tenebricosā
parte iacet, vetere linteō
in gēnuā iniecto tectus,
de quo feles digladiant-
tūr. Porro qui me spera-
uerant obtinere, in foro
obperiuntūr hiantēs, nō
alicer, quam hirundinem
aduolantem stridentes
pulli. Deinde ubi signum
detractum est, & lineus
ille funiculus incisus, a-
pertæque tabellæ, iamq;
nouus dominus pronun-
ciatus est siue cognatus
quispiam, siue adulator,
siue seruus obscænus, q-
puerili obsequio fauorē
emeruerit, etiam tum
mento subrafo, pro vari-
is & opiparis voluptatib.
quas illi iā exoletus sup-
peditauerat, ingens sci-
licet præmium ferens ge-
nerosus quisquis ille tan-
dem fuerit, nonnunquā
me ipsis cum tabellis ar-
reptum, fugiens adpor-
tat commutato nomine,
et qui modo Pyrrhias
aut

τοίνυν μετακινῶνται δὲν με-
τὰ ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασημνάνοντι ὀπιμειλῶς,
φορῶν ἀράμνῳ μετακομι-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐνοπο-
τενῶν που τ' οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ
ὀθόνη σκεπόμενος, περιμάχ-
τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
περιμάχουσι κίχλωτες, ὥσπερ
τὴν χελιδόνα προσπιλομένην,
τετραγόνους οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δὲ
αὖτ' ὃ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ
τὸ λῖνον ἐντεμνῇ, καὶ δέλος
ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρυχθῇ μου
ὁ καινὸς δικαστής, ἥτοι συλ-
γινῆς τις, ἢ κέλαξ, ἢ καὶ ἀπύ-
γων οἰκέτης, ἐν παρδικῶν
τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν
γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὲ
ἔξωτος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ,
μέγα τὸ μίῳμα ὁ γενναῖος
ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὖτ' ἢ ποτὲ ἀρπασάμε-
νός με, αὐτῇ δέλτῳ θέει φέ-
ρειν, ἀντὶ τοῦ τέως πουργίου
ἢ δὲ

ἢ δρομῶντος ἢ τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγαβύζος, ἢ προ-
 ταρχος μετινομαθεῖς, τοῦ
 μάτῳ κειχ'ιώτας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγῶνας
 τοῦ πένθος, οἷος αὐτοῦ ὁ θιώνος
 ἐκ μυχρῷ τ' σαγῶνις διέφυ-
 γει, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
 ταπιῶν. ὁ δ' ἐμπιστῶν ἀβρό-
 ως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ πα-
 χύδ' εἰμος ἀνθρώπος, ὅτι τῷ
 πῶδ' ὡς πεφρικῶς, καὶ εἰ πα-
 ριῶν ἄλλος μὰς ἕσθ' τις ὄρ-
 θιον ἐφίσας τὸ αὖς καὶ τὴν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 παροικῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς
 ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 πῶς τι ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
 πῶς ὁμοδούλους μασιγοῖ
 ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτῷ τοῖς
 τοιαῦτα ἔστιν, ἄχρ' αὖ ἢ
 εἰς προενίδιον τι ἐμπιστῶν, ἢ
 ἱπποτροφίας δειπνυμένης, ἢ
 κβλαζι παραδούς ἑαυτὸν ὁμ-
 νήουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτ', εὐχμέ-
 τερον δὲ τ' Κέρροπος ἢ Κό-
 δρου, σωματώτερον δὲ τ' Ὀδυσ-
 σείας,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Me-
 gabyzus, aut Protarchus
 appelleretur. Cæterum il-
 los nequicquā hiantes,
 seque mutuum intuen-
 tes relinquit, ac verum
 luctum agentes, quod e-
 iusmodi Thynnus ex in-
 timo saginæ sinu sit elap-
 sus, qui non parum ma-
 gnā escā deuoratit. At
 hic repente totus in me
 irruens, homo vitæ mun-
 dioris atq; elegantioris
 rudis, pingui, illotaque
 cute, qui compedes etiā-
 dum horrescit, & si quis
 præteriens loco increpit,
 arrestis stet auribus, qui
 que pistrinum, perinde
 uti templum adoret, non
 est deinceps tolerandus
 iis, quibuscum viuit,
 verum & ingenuos affi-
 cit contumelia, & con-
 seruos flagris cædit, ex-
 pertens, num & sibi hu-
 iusmodi liceant, donec
 aut scortulo cuipiā irro-
 situs, aut equorum alea
 dorū studio captus, aut
 adulatoribus sese permic-
 tens, deieratibus Nireo
 formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyss-

ξε, vñum autem vel sede
 cum pariter Cræsis opu-
 lentiozem, momento tē
 poris semel profundat in
 foris, q̄ minuatim mul-
 tis ex periuriis, rapinis,
 flagitiis fuerāt collecta.
 M E R C. Ista ferme sic
 habent, vti narras, verū
 vbi tuis ipsius ingrederis
 pedibus, qui tandem cæ-
 cus quom sis, viam inue-
 nire soles? Aut qui di-
 gnoscis, ad quosnā Iupi-
 ter te miserit, dignos illi
 visos qui diuitiis abun-
 dent? P L V. Enimvero
 credis me reperire istos
 ad quos mittor? M E R-
 C V. Per Iouem haudqua-
 quam. Neque enim alio
 qui Aristide præterito,
 ad Hipponicum & Calli-
 am accessisses, cum ad
 alios Athenienses, homi-
 nes ne obulo quidē xsti-
 mandos. Cæterum quid
 facis, quandoquidem es
 emissus? P L V. Sursum
 ac deorsum circumcur-
 sans oberro, donec im-
 prudens in quempiā in-
 currero. Hic autē, quis-
 quis ille sit, qui forte pri-
 mus me nactus sit, abdu-
 cit, ac possidet, te Mer-
 curi pro lucro præter spē
 sub-

σίως, πλουσιώτερον δὲ σιωά-
 μα Κρείσων ἐκχεύει καὶ, ἐν
 ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἀθλίως
 ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
 πολλῶν ὀπορειῶν καὶ ἀρπα-
 γῶν καὶ παυνοργιῶν σωει-
 λιγμένα. Ερμ. αὐτὰ ποῦ
 χεῖδ' οὖν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὅ-
 ποταν δὲ οὐκ αὐτόπους βα-
 δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
 ὢν εὐρίσκεις τιμὴν ὁδόν, ἢ
 πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς
 αἶ σι ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κεί-
 νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
 ἀξίους; Πλούτ. αἶ γὰρ
 εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι.
 Ερμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάντ.
 οὐ γὰρ Ἀριστίδην καὶ Ἀλκιππὸν,
 Ἰπποκρίτην καὶ Καλλιᾶ προσ-
 ῆεις, καὶ πολλοὺς ἄλλους
 Ἀθηναίων, οὗ ὃ ὁβολοῦ ἀξί-
 οισ. πλὴν ἀλλὰ τί πράττει
 καταπιμπόδεις. Πλούτ. αἶ
 καὶ κάτω πλατῶμαι φειν-
 τῶν. ἄχρ' αἶ λάθω τινὲν ἑμ-
 πιστόν. ὃ δὲ ὅς τις αἶ πρῶ-
 τός μοι περιτύχῃ ἀπαγα-
 γόν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
 τὸν Ερμῆα, ὅπ' τῷ παρ-
 λήθῃ

ἄδωγ' ἢ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἷός τις σε καὶ τὰ αἰ-
 τῶ δοκοῦντα πλουτίζειν ὁ-
 σους αὐτοῖν; ἢ πλουτεῖν ἀξί-
 ος; Πλοῦτ. καὶ μάλα δικαίως
 ὡγαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπεμπεῖν ἀναζητήσοντα
 δυσσύνετον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τῷ ἐξουροῖ ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὐ-
 τῶ καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 αἴτε τῶ μὴ ἀγαθὸν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόντων, ῥᾶον ἐς πῶς τοιού-
 τους ἐμπίπῳ φειδῶν, καὶ
 σάγνυρόμαι πρὸς αὐτῶ. Ερ.
 εἴτα πῶς ἐπιδὼν καλαλίπης
 αὐτοῦ, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλοῦτ.
 ἔξυδιε καὶ τότε πῶς καὶ ἀ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μέγον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρί-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σε; γὰρ, καὶ προσέτι ὡχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν,
 τοσοῦ-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipso
 animi sententia, da-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimarit, qui
 direlcerent? P L V T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur o bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia
 tum rem vsque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim e vita sublata, quā
 ne Lynceus quidem faci-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minu-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retibus illo-
 rum illigor. M E R C V R.
 At qui sit, vt quoties eos
 deseris, celeriter aufugi-
 as, quū vix sis ignarus?
 P L V T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui sit, vt quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 dus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 riantur, faelices videan-
 tur, sin frustrentur, nō
 sustineāt vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, q sic perditte te ama-
 rint, ut se aëreo e scopu
 lo piscosi in aquoris al-
 ta, præcipites abiecerint
 rati fastidiri sese abs te,
 propterea quod illos nul-
 lo pacto respexisses. Quā
 qua lat scio, tu quoq; fa-
 teberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, futere istos
 q eiusmodi amore sunt
 dementari. **V L V T.** At
 enim credis me, qualis
 sum, talem istis videri,
 nempe claudum aut cæ-
 cum, aut si quid aliud a-
 dest mihi vitii. **M E K C.**
 Quid nē o Plute? ni-
 si forte & ipsi omnes cæ-
 ci sunt. **P L V T.** Haud cæ-
 ci quidem, o optime, ve-
 rū incititia errorq; quæ
 nunc occupant omnia,
 illis offundant tenebras
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per
 sona vehemēter amabili
 tectus inaurata, gemmis
 que picturata, ac versico-
 lorib⁹ amictus, eis occur-

τοσούτους ἱεράς ἔχουσιν, ὥστε
 πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ
 τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν ὡς
 εἰ δὲ ἀποβούχοιν, οὐκ αἰ-
 χιδίᾳ ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω
 σου δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκῆτεα πόντοι φέρον-
 τες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πτε-
 ρῶν κατηλιβάτων ὑπερβα-
 δαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 περ οὐδὲ πλὴν ἀρχὴν ἔωρας
 αὐτοῦ. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αἶ,
 εὐ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ-
 τι ξυνίης σου, κορυβαλίσαν-
 αὐτοῦ, ἐρωδῶν τοιούτῳ ὀπι-
 μεμυῖστος. Πλ. οἶε γὰρ τοι-
 οῦτον, οἷός ἐμι ἰσᾶς αὐτοῖς
 χαλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι πρόσσις. **Ερ.** ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αἱ
 τοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἢ ἀλγία καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχου-
 σι τὰ πάντα, ὀπισκιάζουσα
 αὐτοῦ. ἐτι καὶ αὐτὸς ὥς μὴ
 πανάπατιν ἀμορφος εἴλην
 προσωπεῖον πενθέμενος ἱερα-
 μῶταίον, δᾶχρυσον καὶ λιθο-

πύλλῃον; καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 προσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
 κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ὑπὸ πύλλῃ μὴ
 ἐν τυγχάνοντες, ὡς εἰγέ τις
 αὐτοῖς ὄλον ὑπογυμνάσας,
 ἔπειδειξέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτῷ ἀμβλυώπῃον
 τις ἰὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶν τις
 ἀνείρασον καὶ ἀμόρφων παρα-
 μάτων. Ερ. τί οὖν ὅτις αὐ-
 τῷ ἦδη τῷ πλουεῖν ἡρόμενοι,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περὶ
 ῥοι, ἐτι ὄξα παλῶν, καὶ ἦν
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, θαῖπῃον
 αὐτῷ κεφαλῇ ἢ τὸ προσω-
 πεῖον ὑποβοῖτο; οὐ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν ἑκὼς, αὐτοῦ ὡς
 ὀπῆρις ἢ ἀμορφία ὄσιν, ἐν
 δοθὲν ἰὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 οὐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τὸ μοι συναγωνίζῃ. Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπειδὴ τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπείλα-
 σας πῶν θύραν εἰσδέχεται με,
 συμπαραστέρεχῃ μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ αἴσῃα ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπῃα

ro; at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspi-
 cere, amore capiuntur,
 & percunt nō potientes
 Quod si quā me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere ex-
 cutierint, adamantes res
 neutiquam amandas as-
 fectas. MERCV. Quid
 ergo posteaquam eo per-
 uentum est, ut iam diui-
 tes euaserint, iamq; per-
 sonam sibi circumposue-
 rint, rursus falluntur?
 Adeo ut si quis illis de-
 trahere cōetur, pene ca-
 put potius, quam perso-
 nam abiciant? Neq; n.
 verisimile est etiam tum
 illos ignorare, aut o bra-
 cteatam esse formā, quā
 intus cūcta inspexerint.
 PLV T. Ad id non parvā
 multarum res, o Mercuri,
 mihi sunt adiumento.
 MERCVR. Quænam?
 PL. Simulatque qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clā-
 culum vna mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactā-
 tia, mollities, violentia,
 dolus, atque alia itē in-
 numerabilia, a quibus om-
 nibus

nibus posteaquā est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur reiicere. M E R C V. Ut levis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllā præbens ansam certam quo pressus tenere, sed nescio quomodo angillarum ac serpentū in morem inter digitos elaboris. At è diuerso paupertas viscosa, pressu facilis, totoq; corpore mille vincos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queat auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. P L V T. Quam? M E R C V R. Nēpe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel imprimis erat opus. P L V. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπα μινρία ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς πλὴν ψυχῇ, θαυμάζει τε τὰ αὐθαρμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῇ φουκῇ, καὶ μετὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῇ εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθηκε, δορυφορούμενον ὑπὸ αὐτῷ. καὶ πάντα πρότερον πάθοι αὐτῷ, ἢ ἐμὰ προέσθι ὑπομένειν αὐτῷ. Ερ. ὥς ἢ λείος εἰ ὧ Πλούτε, καὶ ὀλιγηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφυκτικός, οὐδέ μιν αὐτίλα βλῶ παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥστε ἐγχελεῖς ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῷ δακτύλῳ δραπέτεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἰπτινία δ' ἐμπαλιν ὁζώδης τέ καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἀγαστρα ἐκτεφυκτότα ὅζ' ἀπαιτος τῷ σώματος ἔχουσα, ὥς πλησιέστατος αὐτὸς ἔχεις, καὶ μὴ ἔχῃν ξαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλας ἢ δὴ φευαρουῶτας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τῷ θησαυρῷ οὐκ ἐπησάσθηθα, οὐπερ ἔδει μάλιστα. Πλὺν, δάξσει τὰ τε γὰρ ἐνικα, ἐν τῇ γῇ αὐτῇ

γῆ αὐτῇ κάλαίειπαν ἀνέρχο-
μαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως κήψας
ἔνδον μῦθον ὀπκλεισάμενον
τίω θύσαν, ἀνοίγειν ὃ μηδενί,
ὡ μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαν-
τος. Εἰ. οὐκοῦν ὀπκλείω μὲν
ἡδὲ τῆς Ἀπικῆς, καὶ μοι ἔπου
ἔχοντες τ' χλαμύδος, ἄρχεις
αὖ πρὸς τίω ἐξαίλιαν ἀφίκω-
μαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Εἰρη-
χέρας τῶν, ἐπεὶ ἦν γὰρ ὑπολί-
πης με, ὑπερβόλῃ τὰ χαῖ' ἢ κλέ-
ωνι ἐμπετοῦ μοι περινοσῶν.
ἀλλὰ τίς ὁ ἴσθρος οὗτος ὄρεϊ,
καθὰ περ σιδῆρον πρὸς λίθον;
Εἰ. ὁ Τίμων οὗτος ἐσκάπτει
πλησίον, ὁρῶν καὶ ὑπερβόλῃ γῆ
διον. παπαί, καὶ ἡ πινία παρ-
εστὶ, καὶ ὁ πόντος ἐκείνος, ἡ παρ-
αγία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
δρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῆς
ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀ-
παντῶν, πολλοὶ ἀμείνους τῆς
σῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν
ἐν ἀπαλλαχόμεθα ὦ Εἰρη-
ταχίστω; οὐ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς
θράσαι μὲν ἀξίολογον πρὸς αὖ-
δρα, ὑπὸ τηλικούτου πραιοπέ-
δου πενηχμύδον. Εἰ. ἀλλὰ
ἴδοξαι

leo, iussuque intus ma-
nere foribus occlusis, ne
que cuiquam aperire, ni-
si me vociferantem au-
dierit. M E R C V R. Iam
igitur Atticā adeamus.
Et me sequere chlamydi
adhærens, donec extre-
mam viam attigerimus.
P L V T. Recte facis Mer-
curi, quum me per viam
ducis. Etenim si me dese-
reres, forsan oberrans
in Hyperbolum aut Cle-
onem inciderē. Sed quis
hic stridor ceuferri saxo
impati? M E R C V R. Tū
mon hic est, qui proxime
montanū & petricolum
fodit solum. Papæ, adest
& Paupertas, & Labor
ille, tum Robar, Sapien-
tia, Fortitudo, atque id
genus aliorū turba quo-
rum omniū agmen Fa-
mes cogit, longe præstan-
tius quam tui sint satel-
lites. P L V T. Quin igitur
quam ocysissime dilce-
dimus. Mercuri? Neque
enim vllum operæ preci-
um fecerimus cum homi-
ne eiusmodi vallato exer-
citu. M E R C V R. Secus
visum est Ioui. quare ne
metu deterreamur. P A V-
P E R. Quo hunc nunc
Ar-

Argicida manu abducis? **M E R C V.** Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. **P A V P.** Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiēs his commendans, quę sapientię & labori, sit enuū, multique precii virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniurięque idonea vobis Paupertas iudicor, vt hunc, quę mihi vnica erat possessio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex cultum, vt Plutus hic vbi denuo suscepit, per contumeliam & arrogātiā, illi manu iniecit, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursus mihi restituat vbiā nihil factus erit & reiculus? **M E R C V.** Sic o Paupertas Ioui placitum est. **P A V P.** Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique cōsequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in sēsuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διὶ, μὴ ὑποδειλιώ-
σθαι οὐδ'. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀ-
πάγεις ὃ ἀεγρίφοντα, χειρα-
γώγων. Ερ. ὅτι τέλῳνι τ' Τί-
μωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ
Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
ὅτι Τίμωνα, ὅποτε αὐτ' ἐγὼ
κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τ' πρὸς
παραλαβοῦσα τοῖσι παρ-
δοῦτα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,
ἡμῶν ἀνδρα καὶ πολλοῦ ἄξι-
ον ἀπέδωκε. οὕτως ἄρα ἐν
καταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία
δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥς θ' ὁ μὲν
νῦν κλῆμα εἶχον, ἀφαιρέσει
με ἀκρίβως πρὸς ἀρίστῳ ἐξέ-
γασθῆσιν, ἢν αὐτὸς ὁ Πλού-
τος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι
καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμοιον,
τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀφρ-
νῇ καὶ ἀνῆστον ὑποφύνας, ὑπο-
δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γ-
ῆμιν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὁ
Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχο-
μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόνι καὶ
Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀπο-
λουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα
εἴσι, ὅταν με οὔσαν ὑπολεί-
ψει, ἀγαθὴν σωτηρίαν, καὶ
διδά-

ἡδὲ σκαλὸν τῷ ἀρίστων, ἢ τυ-
τῶν ὑγιγνός μὲ τὸ σῶμα, ἐξ-
ξωμύρος ἢ πλὴν γνώμῃ δι-
τέλειται, ἀνδρες βίων. Ζῶν. καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ
ὀφειλὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὡ-
πτεῖς ὄντι ἀλλότρια ὑπολαμβάν-
ων. Ερ. ἀπέρχον, ἡμεῖς δὲ
προσιώμεθα αὐτῷ. Τίμ. τίτες
ἐστὶ ὁ καλὰραῖος; ἢ τι βουλί-
μφοι δεῦρο ἥκετε, ἀνδρα ἐξεί-
πλιν καὶ μεθοφύρον ἐνοχληστο-
τες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπιτε
μιαροὶ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
ἐμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
τοῖς βάλοις καὶ τοῖς λίθοις
συντρίψω. Ερμ. μηδαμῶς ὁ
Τίμων μὴ βάλης, οὐ γὰρ θεῶ-
πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
μὲ Ερμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλού-
τος. ἐπιμύει δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
κούσας τῷ εὐχῶν. ὥς ἀγαθὴ
εὐχὴ δέχου τὸ ὄλεον, ἄπο δὲ
τῶ πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν
ἐξεδε ἥδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
φασί. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. του-
τοῖς δὲ τὸ τυφλόν, ὅς τις αὐτῷ,
καὶ ὁπατρίψην μοι δοκῶ τῇ
δικέλ-

rerū optimarū doctrix,
qui cū donec habuit con-
mercium, sano corpore,
valentique animo perse-
ueravit, virilem exigens
vitam, & ad sese respici-
ens, superuacua autem
& vulgaria ista aliena,
ita ut sunt, existimans.
M E R C U R. Discedunt
illi, nos ad eū adeamus.
T I. Quinam estis o sce-
lesti? Aut quid volentes.
huc venistis homini ope-
rario mercenarioque ne-
gocium exhibitori? verū
haudquaquam lati abi-
bitis scelesti ut estis o-
mines. Nā ego vos illico
glebis & saxis petitos
comminuā. M E R C U R.
Nequaquā o Timon; ne
ferito, neq; enim feries
mortales, verū ego sum
Mercurius, hic Plutus.
Misit nos Iupiter, votis
tuis exauditis. Quare,
quod bene vertat, opes
accipe, desistens a labori-
bus. T I M. Atqui vos
iam ploraueritis, etiam si
dii sitis, ut dicitis. Siqui
dem odi pariter omnes
tum deos tum homines.
Sed hunc cæcum, quis-
quis hic fuerit, mihi cer-
tum est ligone impacto com-

cominuere. P L V T. Ab-
amus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic
homo mihi videtur non
mediocriter insanire ne
malo quopiam accepto
discedam. M E R C. Ne
qd ferociter Timō, quin
exue potius penitus istā
ferocitatem, asperitatē-
que, ac manibus obuiis
excipe bonam fortunā,
rursum diues esto, rur-
sum Atheniensium prin-
ceps, & despice ingratos
istos solus ipse fœliciter
agens. T I M. Nihil mi-
hi vobis est opus, ne ob-
turbate, sat opum mihi
ligo, præterea fortuna-
rissimus sū, si nemo pro-
pius ad me accesserit.
M E. Adeone quælo in-
humaniter? Hæc ego sæ-
ua Ioui refero atq; im-
mania dicta: Atqui par-
erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, vt qui
tam multa indigna in te
commisissent, deos odio
te prosequi nequaquam
erat consentaneum, quū
illi tantopere tui curam
agent. T I M. At tibi
Mercuri, Ioui que quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiā,

δικέλλη. Πλούτ. ἀπίωρδρ
Ερμῇ πρὸς τοῦ Διὸς, μεγα-
χολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών. Ερ. μη-
δὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄγχιον ὑπεραχὺ
καταβαλὼν, φορτίνας τὰ
χεῖρε λάμβανε τὴν ἀγαθὴν
τύχην, καὶ πλούτει πάλιν,
καὶ ἰδοὶ Ἀθηναίων τὰ φῶτα,
καὶ ὑπερέβα σὺ ἄχαρίσαν
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαί-
μωνων. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
ἵκανός ἐμοὶ πλούτος ἢ δι-
κελλε, τὰ δ' ἄλλα εὐδαί-
μονέστατός εἰμι, μηδενός μοι
πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
ὦ τῶν ἀπανθρώπων; τὸν δὲ
φέρω Διὶ μῦθον ἀπὸ λῆατι
κρατερόν τε, καὶ μὴν εἰκὸς
ὡς μισαίνεσθαι μὴ εἶναι σε,
τοσαῦτα ὑπ' αὐτῷ δεινὰ
πιπτονότα, μισόθειον ὅ μὴ-
δαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμέ-
νων σοῦ ᾧ Διῶν. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὴ ὦ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ
πλείστη χάρις ὅτι ἐπιμαλείσας

φουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ
 αὐτὸν λάβοιμι. Εἰμ. τί δὲ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατίσῃ,
 κόλαξί τι παρδούς, καὶ ὀπι-
 βούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μί-
 σος ἐπεγείρας, καὶ ἡδύπα-
 δείας διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 νον ὑποφήνας. τέλος δὲ ἄφ-
 νω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 σως καὶ παροδ.τικῶς. ἡ βελ-
 τίς δὲ πενία πόνοις με
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάτατα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προσο-
 μιλοῦσα, τάτε ἀναγκῶα
 κάμνοντι παρέϊχε, καὶ τῇ
 πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν
 ἐπαίδουν, ὥς αὐτοὺς ἐμοὺ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρήτασά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δέξασα ὅς
 τις ᾧ ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κόλαξ δωπύων, οὔτε
 συκοφάντης φοβῶν, οὐδ' ἄνθρωπος
 παρρησιώδης, οὐκ ἐκκλησια-
 σῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
 νος ὀπιβουλύσας ἀφελέοσαι
 δυνάτ' αὐτὸν ἐξ ἐξωμῆτος τοῖς αἰ-
 σῶν ὑπὸ τῇ πόνῳ, τουτονὶ

Τ.Β.

cæterum hunc Plutū ne
 quaquā recepero. Μ. Ε. Ρ.
 C. V. R. Quid ita? Τ. Β. Μ.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorū hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus pro-
 deret, insidiatores in me
 inuitaret, conflaret odi-
 um, illecebris corrūpe-
 ret, invidiæ obnoxium
 redderet, denique quum
 me adeo perfide ac prodi-
 torie destitueret. Con-
 tra paupertas optima,
 me laboribus viro dig-
 nissimis exercens, mecum
 que vere & libere conui-
 uens, & quib. opus erat,
 suppeditavit laboranti,
 & vulgaria ista contem-
 nere docuit, effecitque
 ut mihi vitæ spes omnis
 ex me ipso penderet, de-
 monstrans quænam essent
 opes veræ meæ, nempe
 quas neque adulator as-
 sentans, neque sycophan-
 ta minitans, neque plebs
 irritata, neque concio-
 nator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidiis queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dū
 hunc agellum grauitè
 exerceo, nequ. quicquam
 eorum

S

eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viâ remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. **MERCUR.** Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue proficiuntur. **PLV.** Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitè ferēs si quid dixerō? **TIM.** Dicitō, ne multis tamen, neq; cum procæmijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurii gratia paucis dicēte. **PLV.** Atq; multis mihi potius erat dicendū, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, læserim? qui

qui

τὸν ἀγρὸν φιλοπύκτως ἐπιγαζόμενος οὐδὲν ὄρων τῷ ἐν ἀσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διὰ ἀρχὴν ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλης. ὥς τε παλίνδρομος ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς Διὸς. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἴσθι, πάντας ἀνθρώπους ἡβῶν οἰμαίνει ποιῆται. Ἑρμ. μηδ' αὖτως ὦ γὰθ' ἐ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπίσθιοι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μετὰ κλέδῃ, καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε, οὔτε ἀπὸ βλητῆ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. **ΠΛΟΥΤ.** βούλῃς ὦ Τίμω, διαμολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις με λέγοντι; **Τίμ.** λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἄν' ὀφροσμίῳν, ὥς περ οἱ ὀπίσθιοι ζήτεις. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τοῦτον. **ΠΛΟΥΤ.** ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτως πολλὰ ὑπὸ σου κατ' ἡγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔγωγε μὲν

ἡδ'.

ἡδίστων ἀπάντων αἰτίες σοὶ
κατέστω, τιμῆς καὶ προεδρεί-
ας καὶ σεφάων, καὶ τῆς ἄλ-
λης τρυφῆς. Φείβεσθαι δέ
τοί καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦν δα,
καὶ Φεισποῦδαςος· εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων
πέπονθας, αἰαίτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ σὺν τῇς ἡδίστη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράταις, ἐπαι-
νοῦσι καὶ καίλαγοις κύουσι, καὶ
πάντα τρέπον ὀπίβουλεύου-
σί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον
ἐφηδᾷ, ὡς προδέδωκά σε,
τοῦναντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαι μὲ σοι πάντα τρέπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωθεις τῆς οἰκίας.
τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταῦτ' ἐν τῷ δι-
φθέρῃ ἢ τιμωτάτῃ σοι Πε-
νία φειτέθεικεν. ὥς μάλιστα
ὁ Ερμῆς οὕτως, ὡς ἐκέλευ-
ον τὸν Δία μὲν ἐπ' ἦκειν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμενῶς μοι
προσενέγκω γὰρ. Ερμ. ἀλλὰ
καὶ ὁρᾷς ὦ Πλοῦτε, οἷος ἦν δα

quidem dulcissimarū qua-
rumque rerum tibi exti-
terim autor, opifexque,
autoritatis, præsidentie,
coronarum, aliarū item
voluptatum, mea opera
conspicius eras, celebris
& observandus. Cæterū
si quid molesti ab adula-
toribus accidit, nō mihi
potes imputare, quin ip-
se magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propte-
rea quod me tam igno-
miniose viris illis execra-
tis suppeditaris, qui te
mirabantur, ac prestigiis
demētabant, mihiq; mo-
dis omnibus insidias stru-
ebant. Porro quod extre-
mo loco dixisti, te a me
proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in
te possū retorquere, quū
ipse sim modis omnibus
a te reiectus, præcepisq;
exactus ex ædibus. Unde
pro molli chlamyde sagū
istud charissima tibi pau-
pertas circumposuit. Ita
que testis est mihi hic
Mercurius, quantopere
Iouē orauerim ne ad te
venirem, adeo hostiliter
mihi aduersatum. M E N
C Y R. At nūc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. T I M. Parendum est Mercuri, rursusq; distescendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamē vide, in quas turbas me miserum coniciēs, qui quidem cū ad hunc usque diem fœlicisfime vixerim, tantū auri repente sum accepturus, nihil cōmeritus mali, tantumque curarum suscepturus. M E R C V R. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandū, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuolauero. P L V T. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire, siquidem digressus Thesaυrū ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaυre, Timoni huic audiens esto, offer-

que

γεγνήη; ὥς τε θαρσύνων ξυνοδιάτρειται αὐτῷ, καὶ σὺ μὲ σκάπτῃς, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τῷ θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ἡ πακούστε) γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τί. πῶς ἐόν ὁ Εὐρῆ, καὶ αὐτὸς πλουτήleon. τί γὰρ αὐτὸν πάδοι τίς, ὅπῃ ταν αἱ θεοὶ βιάζοιτο; πολλὴν ὅρα γε, εἰς οὐδὲ με πατάματα ἐμβαλεῖς τῇ κακοδαίμονα, ὃς ἄρχει νῦν εὐδαιμονέσσεια διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήφομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέχομαι. Εὐρῆ. ὑπόσθηθι ὁ Τίμον δι' ἐμὲ. καὶ εἰ χαλεπὸν τὸ τοῦτο, καὶ αἰσὺν ὅτι, ὅπως οἱ κίλακες κείνοι διαρῆα γῶσιν ὑπὸ τῷ φθόγῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶν αἰτνῶν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπλήσομαι. Πλοῦτ. ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρησίᾳ τῆς πίεων, σὺ δὲ αὐτοῦ φείμηναι, ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ παῖτε. σέ φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμονι τούτῳ, καὶ παρ-

χε σέ-

χει σιαυτὸν ἀνελέδω. σκάπε
 ὦ Τίμον βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ Δίκηλλα. νῦν
 μοι ὁπῆρξωσον σιαυτὴν καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῆ βλάβους τῆ θησαυ-
 ρόντος τοῦ μφανὲς ποροκαλλου-
 μῆν. ὦ Λεῦ τεράσει, καὶ φίλοι
 κορυβάντες, καὶ Ερμῆ κερδῶν,
 ποῖον χρυσίον τοσοῦτον; ἢ
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γοῦν, μὴ ἀνθρακας εὖρω ἀν-
 χερύμνος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ἐστὶν ὅπισθμον; ὑπερῶθεν, βα-
 ρὺν, καὶ πῶν περὶ σφιν ὑπὲρ ἡδι-
 σον ὦ χρυσέ, δέξιμα κάλλι-
 σον βροτοῖς, αἰθέρμυρον γὰρ πῦρ
 ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθο-
 μαι γὰρ καὶ Δία ποῖε γινέσθαι
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 δένος ἀναπιπταμένοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω κα-
 λὸν ἔρασι, διὰ τῆ τέλους κα-
 ταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτι πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸν Τόμωτος πλοῦ-
 τον

que temet eruendum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego a vo-
 bis digredior. T I M.
 Age iam o ligo, nunc
 mihi tuas vires explica,
 neque defatigare, dū ex
 abdito Thesaurū in aper-
 tum euocarīs. Hem pro-
 digiorū author Iupiter,
 amici Corybantes, ac lu-
 crifer Mercuri, vnde nā
 auri tantum? Num som-
 nium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim
 experrectus. Atqui aurū
 profecto est insigne, ful-
 uum, graue, & aspectu
 multo iucundissimum,
 Pulcherrima Aurū fau-
 litas mortalibus. Quip-
 pe quod ignis in morem
 ardes, noctesque & dies
 renides. Ades o mihi cha-
 rissimum desideratissimū
 que, nunc demum credo.
 vel Ionē ipsum olim au-
 rum esse factum. Etenim
quæ tandem virgo non
exporrecto sinu vique a-
deo formosum amatore
excipiat per regulas illap-
sum? o Mida Cræsoq;
 ac munera Delphico in
 templo dicata, vt nihil
 eratis si cūm Timone, cū
 que Timonis opibus con-
 S 3 fera-

feramini, cui ne Persarū
quidē rex par est. O li-
go, sagum charissimum
vos quidem Pani huic
reponere commodum.
At ego quam maxime se-
motum mercatus agrū,
turriculazq; seruandi au-
ri gratia constructa, vni
mihi affatim vixero, se-
pulchrum item inibi mi-
hi defuncto parare est sē-
rentia. Hæc igitur decre-
ta sunt, placitaque in
reliquū vitæ, seiunctio,
ignorantia, fastidium ex-
ga mortales omneis. Por-
ro amicus, hospes, soda-
lis, aut ara misericordiæ
meræ nugæ. Tum comi-
serari lachrimantē, sup-
peditare egentibus, ini-
quitas, ac morū subuer-
sio, ac vita solitaria, qua-
lis est lupis, vnus sibi a-
micus Timon, cæteri o-
mnes hostes, & insidiarū
machinatores. Cum ho-
tum quopiam congregi-
piaculum, adeo vt si quē
aspexero duntaxat, in-
auspicatus sit ille dies.
In summa, nō alio nobis
habentur loco quam si-
gna faxea, æreaue, neq;
recialem ab illis missum
recipiamus, neque fœde-
ra

πλοῦτον, ὧ γε οὐδὲ βασιλεὺς
ὁ πειστών ἴσος. ὦ δίκειλλα καὶ
φιλάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
πρὸ Πανὶ τρίτῳ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς δ' ἥδη παῖτα παρι-
άμβρος τιμὴν ἐχαλίσαν, περὶ
ὃν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῶ
θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαϊάσας, τ' αὐτ' καὶ τάφον
ὑποθανὼν ἔξεν μοι δοκῶ. δι-
δόχθῃ δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθε-
τήσω πρὸς τ' ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀγνω-
σία καὶ ὑπερφία. φίλος δ' ἢ ἕξ-
τος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου ἑωμός,
ὑβλος πολὺς, καὶ τὸ οἰκίσσαι
δακρύοντα, ἢ ὀπικουῆσαι δε-
ομένην, παρανομία καὶ καλῶλυ-
σις τ' ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἢ δι-
αία, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, εἰ δ' ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθουλοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον,
ὑποφραῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀν-
δραῶντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν,
καὶ μήτε κήρυκα δεῖχόμεθα
παρ' αὐτ', μήτε ἀπονδᾶς ἀπὲν
δάμνῃ

δωμένα, ἢ ἐρημία ἢ ὄρεσ ἔσω
 παρὲς αὐτοῦ. φυλέται ἢ καὶ
 φεράτορες καὶ δημύται, καὶ ἢ πα
 ρίς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφε
 λῇ ὀνόματα, καὶ ἀνέκτων ἀν
 δρῶν φιλοτιμίματα, πλουί
 τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπο
 ράτω ἀπάντην, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὴν, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φοβητικῶν ἀπην
 λαϊώμενος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐαχέτω, μόνος ἑαυτῷ γεί
 των καὶ ὁμορος, αἰσείων τ' ἄλ
 λων, καὶ ἀπαξ ἑαυτὴν διεξιῶτα
 δαι δειδύχθω, ὡς δὲ ἀποθα
 νεῖν, ἢ αὐτῷ σέφαρον ἐπινεγ
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μισαν
 θεσπος ἡδιστον. Τὸ πρόπου δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ παύτης, καὶ ὑγὴ
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τινα
 ἰδοιμὲν πρὸς διαφθειρόμενον
 καὶ σβεννύειν ἐκτελεύοντα, πείτ
 τη καὶ ἐλαίῳ καὶ αὐτοσβεννύει.
 καὶ ὡς τινα τὸ χερμῶνος ὁ πο
 ταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ τὰς χεῖ
 ρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέη.
 ὠθεῖν καὶ τῷτον ὅππῃ κεφαλὴν
 ἐπιπλῖναι, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι

δύμη

ra feriamus. Solitudo
 terminus esto. Ceterū
 tribules, cognati, popu
 lares, postremo patria
 ipsa, frigida quædam &
 sterilita nomina, & insipi
 entium virorum precia,
 solus Timon diues esto,
 despiciat omnes, solus
 ipse secum oblectetur,
 liber ab assentationibus,
 & onerosis laudib. Diis
 sacra faciat, epuletur so
 lus, sibiipso vicinus, sibi
 particeps, excutens sese
 ab aliis. At semel decre
 tū esto, ut vnus seipsum
 comiter accipiat, si mo
 riendum sit, aut necesse
 habeat sibiipso coronam
 admouere. Nullūq; no
 men sit dulcius quā Mi
 santropi, id est, hominū
 odoris. Morum autem no
 tex, difficultas, asperitas,
 feritas, iracundia, inhu
 manitas, quod si quem
 conspexero incendio cō
 flagrantem, obtestantem
 quo restinguam, pice o
 leoque restinguere, rur
 sum si quem flumen vn
 dis abstulerit, isque ma
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo
 que demerso capite pro
 pellere, ne possit emica

5 4

15,

re, hunc admodum pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colytensis, &
concionis subscripsit suf-
fragiis idem ille Timon.
Age hæc decreta sunt,
& pro virili immoremur
eis. Cæterum vero mag-
no emerim, ut id omnib.
innorescat, quod in opi-
bus abundo. nam illa res
illos præfocauerit, sed
quid illud? Hæc quæ tre-
pidatio? undique concur-
runt, puluerulenti atque
anheli, haud scio, unde
aurum odorati. Vtrum
igitur hoc conscenso col-
le saxis eos abigo e sub-
limi deiaculans, an hac
tantum in re legem vio-
labimus, ut semel cū illis
congregiamur, ut magis
angantur, fastiditi, repul-
sique? Ita satius esse du-
co. Itaque restemus, quo
illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nēpe Gna-
tonides adulator, qui mi-
hi nuper cœnam petenti
funem porrexit, quum
apud me sæpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-
um

δωνηθῆν. οὕτω γὰρ αὐτῶν
ἰσὺν ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο
τὸν νόμον Τίμων Εἰχεκράτιδης
κολυπτεὺς, ἐπεψήφιστε τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἴη
ταῦτα ἡμῖν δεδόχθαι, καὶ αἰδεῖ-
σθαι ὡς ἐμυθώμεθα αὐτοῖς, πολλῶν
ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὐτῶν ἐποίη-
σάμεν ἅπασι γνωριμὰ πῶς
ταῦτα ἡμέτερος δίδωμι ὑμῶν
τῶν ἀλγύνων γὰρ αὐτῶν τὸ πᾶν
ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῆ-
τό; φεῦ τὸ τάχους, παλαχό-
θεν σωθῆναι, κεκονιμένοι καὶ
πενυσιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
ὁσφρσινόμενοι τὸ χρυσίου πῶ-
τερον οὐδὲν ἢ τὰ πᾶν τὸν
ἀνάστατον ἀπελαίνομεν αὐτοὺς τοῖς
λίθοις ἵνα ὑποδείξωμεν ἀκροβο-
λιζόμενος, ἢ τόγχε τοσοῦτον
παρομοιάσωμεν εἰς ἅπαντας αὐ-
τοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεονέ-
κται ὡς παρονομήσομεν; τοῦτο
οἶμαι καὶ ἀμύνον, ὥστε δεχόμε-
θα ἡδὴ αὐτοὺς, ὑποσάντες. φέ-
ρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὐ-
τός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κί-
λαξ, ὁ πρῶτος ἐρανον αἰτήσας
τί μοι δέξας τὸ βρόχον, πᾶ-
ν

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμνησκός. ἀλλ' οὐ γι-
 νοίησιν ἀφικνώμενος, οἰμῶζε-
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. οὐκ
 ἐστὶν ἐλεσον, ὥς τε ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀβασθοῦ ἀνδρὸς οἱ θε-
 οί; χεῖρε Τίμον σύμπεφώτα-
 τε καὶ ἡδίστε καὶ συμποσικώτατε.
 Τί. νῆ καὶ σέβει ὦ Γναθωνίδη,
 γυπῶν ἀπάντων βορῶτατε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπρὶσι πύτατε.
 Γν. αἰ φιλοσκόμμων σέβει.
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον, ὥς
 καὶ νῦν τι σοὶ ἄσμα τῶν νεοδι-
 δάκτων διθυράμβων ἤκω κο-
 μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγείᾳ σε
 ἄσπρη μάλα περὶ παθῶν ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῆ-
 το; παῖδες ὦ Τίμον; μαρτύ-
 ρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰοὺ, πο-
 καλοῦμαι σε βραύματος εἰς ἄ-
 ρχον πάσον. Τί. καὶ μὲν αὖ γι-
 μικρὸν ἐπὶ βραδυῆς, φόνου ἰά-
 χα προκεκλήσημι. Γν. μὴ δα-
 μῶς, ἀλλὰ σὺ γι πάντως τὸ
 βραῦμα ἴαται, μικρὸν ὀππᾶ-
 σαι τῷ χρυσίου, δίνῃς γὰρ ἴχαι-
 μόν ἐστι τὸ φάρμακον. Τί. ἐτι-
 μώδης; Γνα. ἀπῆμι, σὺ δ' οὐ
 χα-

um vapulabit. GNA. T.
 Annon dixi Timonem
 virum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon forme, iu-
 cundissime. GNATHON.
 bellissime. TIMON. Scili-
 cet & tu Gnathonides,
 vulturum omnium vora-
 cissime, & hominum per-
 ducissime. GN. Semper
 tibi grata dicacitas. Sed
 ubi comoramus? Nam
 nouam tibi adfero canti-
 lenam, ex his quos nuper
 didici dirhyrambis. TI-
 MON. At qui elegos canes
 admodum miserabiles,
 ab hoc doctus ligone. G.
 Quid isthuc? Feris o Ti-
 mon? Attestor. O. Her-
 cules, hei hei, in ius te
 voco apud Arcopagitas,
 qui vulnus dederis. TI.
 Atqui si cunctare pauli-
 sper, mox cedis me reu-
 ages. GNA. Nequaquam,
 quin tu plane vulneri me
 dere, paululo auri inun-
 do. Mirum enim in mo-
 dum presentaneum id
 est remedium. TI. Eriā
 manes? GNA. Ab eo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tā sa-
 uus factus sis. TI. Quis
 hic est qui accedit exal-

naster ille ? Philiaides ,
 assentatorum omnium ex-
 cratissimus. Hic quum
 a me solidum acceperit
 fundum , quum filia in do-
 tem talenta duo , lauda-
 tionis præmium , quum
 me canentem reliquis si-
 lentibus omnibus solus
 maiorem in modum ex-
 tulisset , deiciens me vel
 oloribus magis canorū ,
 ubi ægrotantem antea
 vidit me , & adieram ora
 turus ut mei curam age-
 ret , plagas etiam egre-
 gius ille vir impegit.
 Π Η Ι . O impudentiam ,
 nunc demum Timonem
 agnoscitis , nunc Gnato-
 nides amicus & cōiuvæ ,
 enimvero habet ille dig-
 na se , quandoquidē in-
 memor est atque ingra-
 tus . At nos qui iā olim
 conviçtores sumus , æqua-
 les ac populares , tamen
 modeste agimus , ne in-
 filire videamur . Salve he-
 re , fac ut illos adulator-
 res sacrilegos observes ,
 qui nusquam adsunt nisi
 in mensa , præterea a cor-
 nis nihil differunt . Neq;
 posthac huius ætatis mor-
 talium ulli fidendum
 est . Omnes ingrati & ice-
 lesti

χαρήσῃς οὕτω καὶς ἐκ χερ-
 σοῦ θνήσκων . Τίμ . τίς οὗτος
 ὅστις ὁ προσίων , ὁ ἀναφανα-
 λίας ; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
 πάντων ὁ βδελιγνότερος , οὗ-
 τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀρεῖν ὅλον
 λαβὼν , καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
 δύο τάλαντα μισθὸν τῇ ἐπαί-
 νου , ὅποτε ἄσαντά με πάλιν
 σιωπῶντων μόνος ὑπερῆνε-
 σεν , ἐπωμοσάμηνος ὠδικώτε-
 ρον εἶναι τῇ κύκων , ἐπεὶ δὴ νο-
 σουῦντα προῖκα εἶδε με καὶ
 προσήλθον ὀπκιουρίας δέμε-
 νος , πληγὰς ὁ θνητὸς προσ-
 ἐνέτρεψε . Φιλ . ὦ τῆς ἀναισχυ-
 τίας , νῦν Τίμωνα γαρίζεις
 νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
 συμπότης ; τοῖς αἰσχροῦ δίκῃ κα-
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος
 ὢν . ἡμεῖς ὃ οἱ πάλαι ξυνή-
 θεις καὶ ξυνέφρονες , καὶ δημό-
 ῃως μετρίάζομεν ὥς μὴ ὀπι-
 πηδῶν δοκῶμεν . χαῖρε ὦ δέ-
 σποτα , καὶ ὅπως τοῦ μισροῦς
 τύτῃς κολάκας φυλάττῃς , τοῦ
 ὅτι τῇ βαπέζῃς μόνον , τὰ ἄλ-
 λα ὃ κοράκων οὐδ' ἔν διαφέρει
 τας , καὶ ἐπὶ πιστυῖα τῇ νῦν οὐ-

δὲνί, πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
 νηροί. ἐγὼ δ' ἰάλακτῆρόν σοι κομί-
 ζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ καλεπεί-
 λοντα χρεῶδες, καθ' ὅδ' ἂν ἦδη πλη-
 σίον ἤκουσα, ὥς πλουσίους ὑπὲρ
 μεγέθει ναυαποῦτον ἤκω τοι-
 βαρυνῶ ταῦτά σε νοθεύουσιν,
 καὶ τοι σύ σε οὕτω σοφὸς ὢν ;
 οὐδὲν ἴσως δέησιν ᾧ παρ' ἐ-
 μοῦ λόβων, ὃς καὶ τῶ Νέστορι τὸ
 δέον παραινέσκειας αὖ. Τίμ-
 ῆσαι ταῦτα ὧ Φιλιάδῃ. πλὴν
 ἀλλὰ πρόσθι, ὥς καὶ σὲ φιλο-
 φρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ-
 ἀνθρώποι, καλέεσθαι τὸ κρανίου
 ὑπο τὸ ἀχάριστον, δίδῃσι τὰ
 συμφέροντα ἐνοθέτην αὐτήν.
 Τί. ἰδοὺ βίτες οὗτος ὁ ῥήτωρ
 Δημέας προσέρχετο, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὲς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐνκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τά-
 λατα μιᾶς ἡμέρας ἐκλίσας τῇ
 πόλει. καὶ ἀδεδίκατος γὰρ, καὶ
 ἐδέδετο ἐκ ἀποδιδούς, καὶ ὡς ἐ-
 λήστας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπεδὴ
 πρῶτον ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διανεμῆν τὸ θεωρικόν,
 καὶ γὰρ προσῆλθον αὐτὸ τὸ γι-
 γνό-

lesti. At ego quum tibi
 talentum adducere, quo
 posses ad ea quæ velles
 uti, in via accepi, te sum
 mas quasdam opes esse na-
 ctū. Proinde accessi his
 de reb. admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat
 opus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestorē
 ipsi, si necesse est, consil-
 ium dare queas. T. Itz
 fiet Philiaides, sed age,
 accede quo te ligone co-
 miter accipiam. P H I L.
 Homines, confregi cra-
 niū ab hoc ingrato, pro-
 pterea quod cum ea quæ
 in rē illius erant, admo-
 nuī. T I M. Ecce terti-
 us huc orator Demeas se
 recipit, tabulas dextra
 gestans, atque se mihi
 cognatum esse. Hic una
 die de meo sedecim talē
 ta ciuitati dependit, nā
 damnatus erat, ac vin-
 ctus, at quum soluendo
 non esset, ego misertus
 illū redemi. Porro quū
 illi forte obuensset, ut
 Brechtheidi tribui distri-
 bueret ærarium, atque
 ego audiens id quod ad
 me redibat, poscerē, ne-
 gabat se ciuem. posso
 me.

me. D e m. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. Τιμ. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi D e m. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. Τιμ. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρει ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶ ἡμῶν, τὸ ἔρεσμα τῶ Ἀθηναίων, τὸ πρὸς βλημα τῶ ἑλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σι ὁ δῆμος ζῶν εἰλεγμένος, καὶ αἱ βουλὰὶ ἀμφοτέρω περὶ μόνουσι. πρῶτον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχεκράτιδου κολυτῶν, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαθὺς, ἀλλὰ καὶ σοφὴς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, περὶ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα πρὸς πάντων τῇ πόλει, νίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σωμαρίδι πωλικῷ. Τι. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; διαρῆσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα καὶ πολλά ποροσκῆδ' ἀμεινον. καὶ ἡρίσονται δὲ ὑπὲρ τῆ πόλεως πύξουσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μοίρας. Τιμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πορο

ἡγάφω ἐν τῷ καταλύῳ.
 Δη. μέτρια τὰ πρὸς σαυτὴν λέ-
 γεις. ἡμεῖς δὲ ἀχάριτοι αὐτῷ εἴ-
 μεθα ἀμνημονουῦντες. ἔτι δὲ καὶ
 ψήφισματα χάφω, καὶ συμ-
 βουλευόντων καὶ στρατηγῶν, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλησι τὴν πόλιν, ὅπῃ
 τοῦτοις ἀπάσι δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πάνσι, χρυ-
 σουσὶ ἀναστῆται τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Αθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὴν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλίνας ὅπῃ τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σιφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς σιφάνοις ἐπὶ τὰ καὶ ἀνα-
 κερυχθῆναι τοὺς σιφάνους
 σήμερον Διονυσίοις βασιλοῖς
 καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥή-
 τωρ συγγινῆς αὐτῷ, ἀλκισκῆς,
 καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα αὐ-
 τὸν ἐθέλοι. τοῦτ' ἐμὲ οὖν σοι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim
 nomen. DEM. Mode-
 ste equidem de teipso lo-
 queris, nos tamen ingra-
 ti futuri sumus, nisi me-
 minerim⁹. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in
 administrandis bellis
 non mediocrem utilita-
 tem attulit Reipublicæ.
 His de causis omnibus
 visum est, curiæ, plebi,
 magistratibus tributim
 plebeiis singulatim, com-
 munitè vniuersis, au-
 reum statuere Timonem
iuxta Palladem in arce,
sulmen dextra tenen-
tem, radius tempora am-
 bientibus, utque septem
 aureis coronis corone-
 tur, & promulgari co-
 ronas hodie Dionysiis
 tragædis nouis. Agie-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod cog-
 natus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

sem, quem tuo nomine Timonem apellavi. T I. Qui potes Demea, quū ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. D E M E. At ducam, nouo in eunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An vxorem tu sis ducturus equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occipitas? pulsasque eos qui sunt ingenui? ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem pœnas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incendis. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelestæ Proinde palam est tē calumniatorum agere. D E M E. Sed & diues es ærarium prefodiens. T I M. Non prefossum est neq; isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia q̄
in ea

παρά σι, ὃν ὅπῃ πρὸ σφ' ὀνδρμα
τι Τίμωνά ὀνδρμακα. Τίμ.
πῶς ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γα
γάμῃκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰ
δέγαι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, καὶ
διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ πα
δοποιήσομαι, καὶ τὶ ἡμιθ
σόμῳρον, ἄρξεν γὰρ ἔσαι, Τί
μωνα ἥδη καλῶ. Τίμ. οὐκ
οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὃ εὐ
τος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ
πληγὴν λαμβάνων. Δημ. οἱ
μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τί
μων ὀπῃ χερεῖς, καὶ τύπῃς
πρὸ ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς
ἐλευθέρους, οὐδ' ἄσος ὢν; ἀλ
λὰ δώσεις ἐν τάχει πῶς δί
κῳ, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι πῶς
ἀκρόπολιν ἐνέωρῃσας. Τίμ.
ἀλλ' οὐκ ἐμπέτρῃσαι ὦ μι
αρεὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς δὴ
λος εἶ συκοφαντῆς. Δημ.
ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τῇ
ὀπιθῶδομον διαρῶζας. Τίμ.
οὐ διαρῶνται οὐδὲ οὗτος,
ὥς ἀπίδανά σου καὶ ταῦ
τα. Δημ. διαρῶνθῃσεται
μὲν ὕστερον, ἥδη δὲ σὺ παῖ
τα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
Τίμ.

Τίμ. οὐκοῦν καὶ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δι. οἱμοι τὸ μετὰ φρε-
 νον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοι-
 μιν, δύο μὲν λακεδαιμονίων
 μοῖρας κατὰ κόφας ἄσπορος.
 ἐν δὲ μιᾷ ἄνθρώπιον μὴ
 ἑπαιτίζας, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νηικυκλῶς Ὀλύμπια
 πῶς καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὕτως ὅσιν; οὐ μὲν
 οὐδ' ἄλλος. ἐκπειτάσας τοῦ
 τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρεὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυδμήρος
 τι πρὸς αὐτ' ἔρχετο, τίτανω-
 δες βλέπων, ἀνασισοβημέ-
 νος πῶς ὅτι πρὸς μετώπῳ κέ-
 μιν, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 ταν, οἶους ὁ Ζεὺς ἔγραφεν.
 οὗτος ὁ τὸ χῆμα οὐσαλῆς, καὶ
 κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικός πῶς ἀναβολῇ, ἔν-
 διν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διεξιῶν, καὶ τῇ ἡδονῇ χαιρόν-
 τωι κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλ-
 γακρὸς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λου-
 σάμενος ἀφίκοντο ὅτι τὸ
 δῆπ

in ea condita, possides
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D E M E.
 Hei scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui
 & tertiam tibi illidam.
 Etenim res plane ridicu-
 la mihi acciderit, si quū
 inermis duas Lacedæmo-
 niorum acies fuderim,
 vnum scelestum homi-
 nem non protriuerō.
 Tum frustra vicerim in
 Olympiis, & pugil &
 palæstrites. Sed quid
 hoc? an non philosophus
 Thrasycles hic est? Pro-
 fecto ipse est, promissa
 barba, subductisque su-
 perciliis, & magnum
 quiddam secum murmu-
 rans accedit, Titanicum
 obtuens, cæsariem per
 scapulas fluentem ven-
 tilans, alter quidam
 Boreas aut Triton, qua-
 les eos Zeus depinxit.
 Hic habitu fragilis, in-
 cessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 devenit ad cœnam, puer
 que ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratione autem maxime gaudet, perinde ut Lethes aquā ebibens, a diluculariis illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui inflat præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitar, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adeo diligenter catinos excergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus remulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modo, saltationēq; verum ad conuiuium usque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrie-

δείπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ πλὴν κύλικα δρέξεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λήθης ὕδαρ ἐκπιῶν, ἐναντιότατα ὀπιδείκνυται τοῖς ἐσθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, ἀρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλεονέκτον παραγκωνιζόμενος, κατέκλει τὸ θύριον ἀνάπλεως, κωπιδὲν ἐμφορούμενος, ὀπικυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι πλὴν ἀριπλὴν εὐρέσεν ποροδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρίβλια πρὸ λιχανῶ ἀποτμήχων, ὥς μηδὲ ὀλίγον τῷ μωτῶτι καλαλίπα, μεμψίματος ἀειὼς τὸν πλακοῦντα ὄλιν, ἢ τὸν σὺν μόνος τῷ ἄλλων λάβοι, ὃ, τι περὶ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος, μέθυτος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρῃς ἠδὲ καὶ ὀρχηστὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδωρίας καὶ ὀργῆς ποσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ὅπῃ τῇ κύλικι, τότε δὲ καὶ μάλιστα καὶ σωφροσύνης καὶ κοτμιότη-

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἦδ' ἔ-
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρας ἔ-
 χων, καὶ ὑποβαυλίζων βελό-
 ος. εἶτα ἐμῖος ὅτι τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτ' ἐκ τῆ συμ-
 ποσίου τ' αὐληΐδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπελυμμήον. πάλιν ἀλ-
 λὰ καὶ νήφων, οὐδενὶ τῷ πολε-
 ῶν παρεχρήσειν αὐτὸν ψύ-
 σμαίος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 καν ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὅπου κεί-
 πορχειράτα, καὶ ἡ γοντεία
 πορποιεῖται, καὶ ἡ ἀνσιχωλία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα-
 χόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως
 ἐνέλες. οἱ μὲν γὰρ τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεσὺς ὦν. τί
 τῷτο; παπαί, χεῖνιος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα-οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὧ Τίμον τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφῆμαι, ὥστε οἱ τὸν
 πλοῦτόν σου τεθνηπύτες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνῶν πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σιωδεδραμῆ
 κασι, πολλὴν τὴν κολακείαν
 ὅτι δὲ ζάμφοι πρὸς ἀνδρα οἷον
 σὶ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuium efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhærentem.
 quanquam alioqui ne-
 sobrius quidem vili pri-
 mariorum cesserit vel
 mendacio vel confiden-
 tia, vel auaricia. Quin
 & inter assentatores pri-
 mas tenet, peierat prom-
 ptissime, anteit impolli-
 ra, comitatur impuden-
 tia. In summa prorsus
 admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex
 parte exactum, varieque
 absolutum, proinde non
 eiulabit clarius videli-
 cet, quum sit modestus.
 Quid hoc? papa, tandem
 nobis Thrasycles? ΤΗΚ.
 Non hoc animo ad te
 venio, Timon, quo ple-
 rique illi, qui nimirum
 opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum
 conuiuiorum adducti spe
 concurrunt, multaque
 assentatione deliniunt
 te, hominem videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

parrientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, caepe aut nasturcium, aut si quando deliciar, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quae multis saepenumero ~~immedicabilium~~ ~~maiorum~~ extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare praecipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiae possit opes perspicere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pubem usque ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potio-

σὲ ἀπλοῖκόν, καὶ τὸν ὄντη κοινωρικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάλα μὴ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδιστον, θυμόν ἢ κάρδαμον, ἢ ἔποτε τρυφῶν ὀλίγον ἤμ' ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἢ ἐννιάκρουμος. ὁ δὲ τρέφων οὗτος, ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὴ γὰρ οὐδὲν τιμώτερον ἤμ' ἐν τοῖς ἀγριαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοὶ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπβουλότατον κτήμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλὰς αἰτίας ἀνῆκέων συμφεσὼν γηρημῆμος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστ' ὅλον εἰς πλὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκῆον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄρεῖν δυναμῆν. μὴ μὴ τοι ἐς βάθος ὧ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμβᾷς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαίνουσας γῆς, ἐμοὶ ὀρεῶντος μένου. εἰ δὲ μὴ τῆτο βούλῃ, σὺ ἢ ἅλлон τρέπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφύ

ἐκφύρεσκον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνείς, διαδιδούς ἅπασι τοῖς διομήμοις, ᾧ μὲν ἑδραχμας, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος, ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὕπνω μεταδῶ τῇ' ἐταίρων τοῖς διομήμοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τῇ πῆραν ἐμπλήσας παρὰ τοῖς, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωρεῖσαν αἰγινητικούς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ μέττιον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφουῦτα, καὶ μὴδὲν ὑπερ τῇ πῆραν φρονεῖν. Τιμ. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κοινῶν, ὅπματρήσας τῇ δικάλλῃ, Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιδμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τιμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν

παρ-

potiore via ex ædibus eii cito, ac ne obulum quidem tibi facias reliquū, videlicet largiens iis, quicunque opus habent huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si vero quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quamquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo amicis si qui egebunt, donem, sat est si modo peram hanc largitione tua expleueris. ne duos quidem modios Aegineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque conuenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. Τιμ. Equidem ista, quæ dicis, probō Thrascles, ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. ΤΗΡΑΣ. O libertas, o leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? Τιμ. Quid stomacharis o bone Thrasycles? num te

T de-

defraudauit? Atqui ad-
iiciam ultra mensuram
Chreicles quatuor? sed
quid hoc negotii? Com-
plices simul adueniunt,
Blepsias ille, & Laches
& Gniphon, breuiter
agmen eorum qui vapu-
labunt. Itaque quin ego
in rupem hanc conscen-
do, ac ligonem quidem
paulisper interquiescere
sino, dudum fatigatum?
Ipse vero plurimis con-
gestis saxis, procul eos
lapidum grandine peto.
BLE. Ne iace o Timon,
Abimus enim. TIM.

At vos quidem nec
citra sanguinem,
nec absq; vul-
neribus.

παρακέρουσαι σι; ἡμίλει
ἐπιβαλὼ χρίνικας ἰατρῶν
τὸ μέτρον τέπρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
σωταγμα τῆς οἰμωξομένηων.
ὥς τε τί οὐκ ὅτι πῶς πέρας
ταῦτων ἀνελθόν, πῶς μὲν δὲ
κελλαν ἐλίγον ἀναπαύω, πάλαι
πεποινηκῆσαν; αὐτοὺς δὲ
ὅτι πλείους λίθους ξυμφο-
ρήσας, ὅτι χαλαρῶ πόρρω-
θεν αὐτοῦ; BLEψ. μὴ βάλλ-
ει ὁ Τίμων, ἀπικιν γάρ. Τί.
ἀλλ' οὐκ ἀναμωλί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀνεντραυμά-
των.

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.

L I P S I A E

*In Officina Ernesti Vægelini
Constantiensis.*

Anno

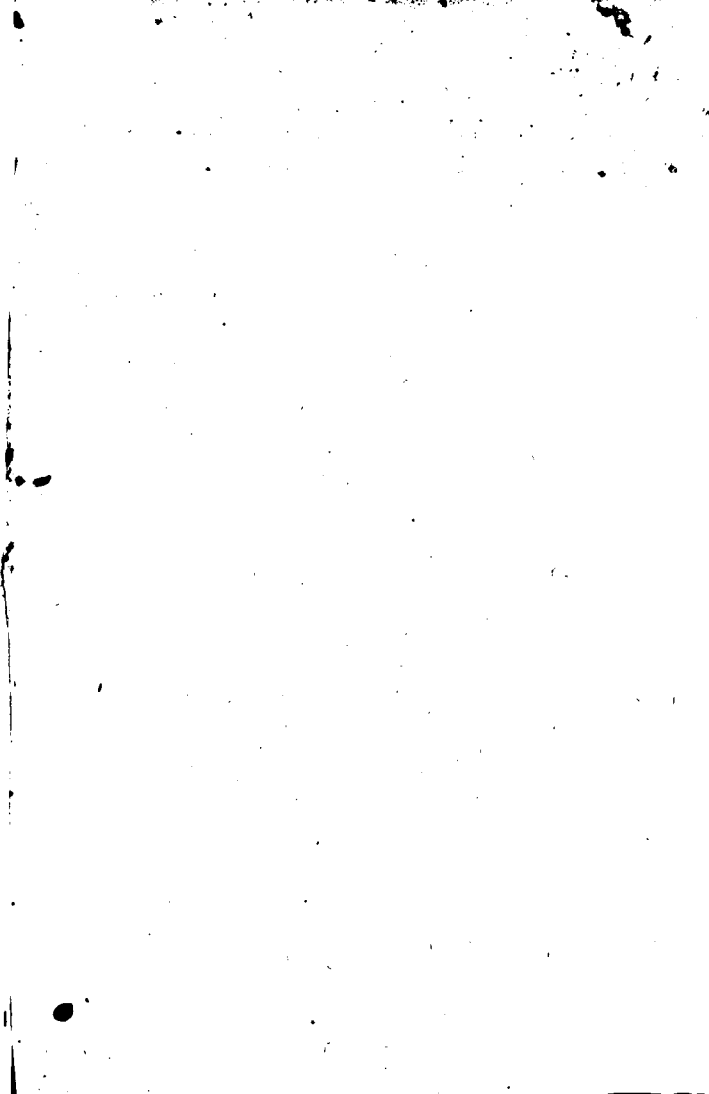
M. D. LXVIII.

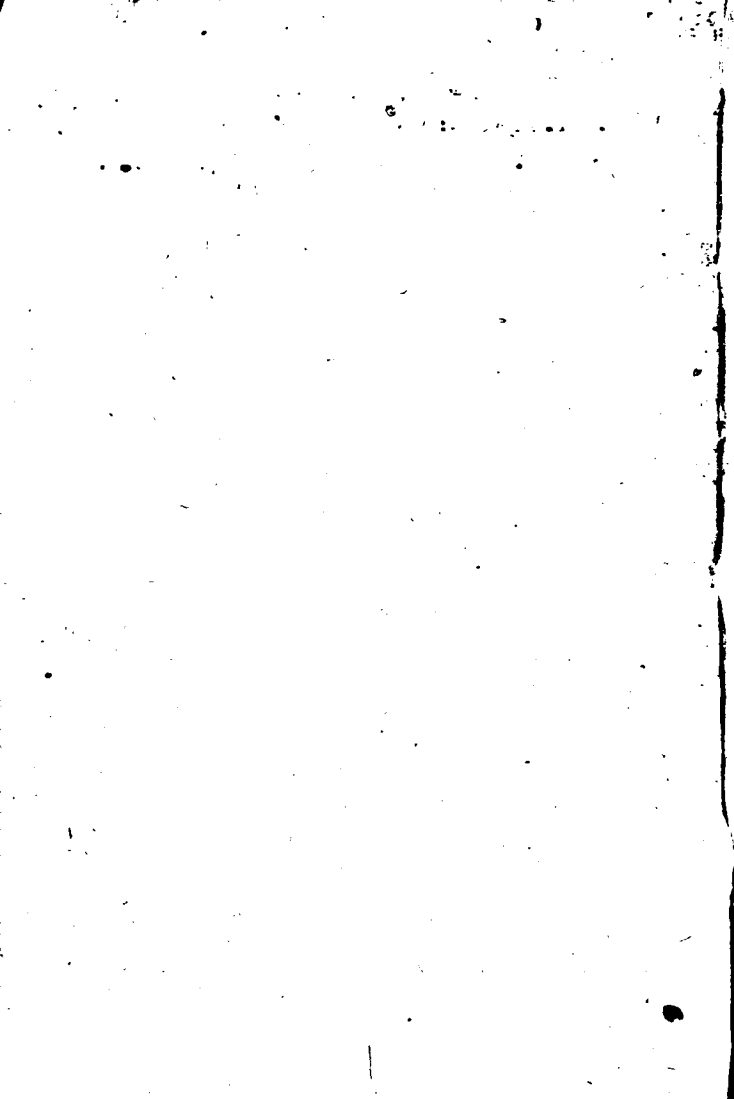
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES

CHICAGO, ILL.

1911

357 E + + y. ⁴ ~~Ein~~ ⁴ ~~triumph~~ ⁴ ~~von~~ ⁴ ~~2~~ ⁴ ~~Stadt~~ ⁴ ~~Ritt~~
Verdammte alte Bibell und andere Bücher so
in der Vorberiffen mein de. Cantor Lautt man von
unserm vnsigen Best. Anson 51st 85t 346 64y
antavit Jiritz symin in physio sophia